

ตอนที่ 1451 หญิงงามแห่งยุค

หลี่ชีย่พาเย่เสี่ยวเสี่ยวและซือหม่ายวีเจี้ยนไปพักที่โรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งในตัวเมือง สั่งการไปว่า “พวกเจ้าพักอยู่ที่นี่ชั่วคราว รอเช้ากลับมา”

“คนอวดดี เจ้าจะไปไหน?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกแปลกใจ มาคราวนี้นางรู้สึกวาทาที่ของหลี่ชีย่ดูประหลาด ส่วนจะประหลาดอย่างไรนั้น นางเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน

“ไปพบคนๆ หนึ่ง” หลี่ชีย่ยิ้มชนิดหนึ่ง หันหลังจากไปทันที

แต่ทว่า ยังเดินไปไม่ถึงประตูก็หยุดลง นิ่งเงิบบออยู่พักหนึ่ง จากนั้นพูดขึ้นมาว่า “ถ้าหากข้าไม่ได้กลับมา พวกเจ้าก็กลับกันไปเอง มาทางไหนก็กลับไปทางนั้นก็แล้วกัน”

“เพราะอะไร?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกเหมือนมีลางสังหรณ์ที่ไม่ดี กล่าววว่า “ข้ารอเจ้ากลับมาที่แล้วกัน”

“ไม่แน่ว่าข้าอาจจะตายไปแล้ว” หลี่ชีย่ยิ้มชนิดหนึ่ง จากนั้นเดินจากไป

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้เย่เสี่ยวเสี่ยว และซือหม่ายวีเจี้ยนต่างรู้สึกงง พวกนางคิดไม่ตกว่าหลี่ชีย่คิดจะทำอะไร จากการสัมผัสในระยะเวลาที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นเย่เสี่ยวเสี่ยวหรือซือหม่ายวีเจี้ยน

พวกนางต่างเชื่อว่าหลี่ซีเย่ไม่มีทางตายได้ง่ายขนาดนั้น ต่อให้ถึงวันที่ต้องแย่งชิงชะตาฟ้า เขาก็จะไม่ตายง่ายตายขนาดนั้น

อีกทั้ง ในความทรงจำของพวกนาง หลี่ซีเย่ไม่ใช่คนที่ชอบพูดถึงเรื่องตายเป็นๆ อย่างนั้น เขาเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงมาก ในสายตาของเขานั้น ไม่มีใครสามารถฆ่าเขาให้ตายได้

แต่ทว่า มาวันนี้หลี่ซีเย่กลับพูดถึงความตายขึ้นมากะทันหัน กล่าวสำหรับเย่เสี่ยวเสี่ยว และซือหม่ายวีเจี้ยนแล้วมันคือกลางร้ายอย่างหนึ่ง พวกนางต่างไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรหลี่ซีเย่ถึงพูดถึงเรื่องความตายอย่างกะทันหัน

หลี่ซีเย่ ไปจากเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ มุ่งหน้าตรงลึกลงเข้าไป เขาเข้าไปยังส่วนที่ลึกลงไปของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ แนนอน การที่เขาเข้าไปภายในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์หาใช่ต้องการค้นหาอะไร และก็ไม่ได้ต้องการสมุนไพรมะเร็งอะไรทั้งนั้น หลังจากที่เขาได้เข้าไปยังบริเวณที่ลึกลงไปกว่านั้นแล้ว ได้ขึ้นไปยังยอดเขาแห่งหนึ่ง

ยอดเขาแห่งนี้สูงเสียดทะลุชั้นเมฆา สูงขึ้นไปถึงสวรรค์ แม้ยอดเขาแห่งนี้จะไม่ใช่มียอดเขาอันดับหนึ่งของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ก็คงนับนิ้วได้

หลี่ซีเย่ยืนอยู่บนยอดเขาแห่งนี้ มองฟ้าดินจากระยะห่างไกล และนั่งเสียบอยู่เป็นเวลานาน ในเวลานี้ภายในใจของเขากำลังตุ้มๆ ต่อมๆ

แม้ว่าหลีชีเยไม่เคยกลัวใครอยู่แล้ว แต่ทว่า เรื่องบางเรื่องทำให้เขารู้สึกยากที่จะไปเผชิญหน้ากับเขา คนที่เขาต้องไปเผชิญในเวลานี้ คือคนที่ติดค้างต่อเขา

หลีชีเยยืนนิ่งอยู่บนยอดเขานั้น มองดูพระอาทิตย์ขึ้นพระอาทิตย์ตก มองดูการเปลี่ยนแปลงของฟ้าดิน เขายืนอยู่ตรงนั้นราวกับว่าได้แข็งกลายเป็นหินแล้วอย่างนั้น ยืนอยู่ตรงนั้นโดยไม่ไหวติงเหมือนเป็นรูปแกะสลักตนหนึ่ง

ตะวันขึ้นจันทราทก เพียงพริบตาเดียว หลีชีเยได้ยืนอยู่ตรงนั้นมาแล้วหลายวัน โดยที่เขาได้ยืนอยู่ในลักษณะเช่นนั้นไม่มีการเคลื่อนไหวในหลายวันที่ผ่านมา เหมือนว่าเขาได้กลายเป็นรูปแกะสลักหินไปแล้ว

ในที่สุด มาวันนี้ขณะที่ดวงตะวันกำลังโพล้ขึ้นมาอย่างช้าๆ ทันใดนั้นบนยอดฟ้าปรากฏร่างเงาสายหนึ่งที่เห็นลงมาจากบนท้องฟ้า ขณะที่ร่างเงานี้ลงมาจากท้องฟ้าคล้ายดังการลงมายังโลกของเซียนอย่างนั้น ด้วยท่วงท่าที่สวยสดงดงามมาก

นางเป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่เห็นลงมาจากฟากฟ้า ยืนอยู่กลางอากาศตรงนั้น สายลมพัดมาแผ่วเบา สุริยันจันทรารายล้อม นางเหมือนดังเป็นเทพธิดาที่ลงมาจากสวรรค์ ท่วงท่าที่สวยสดงดงามนั้น ไม่ว่าใครที่ได้พบเห็นก็ต้องหลงรักในตัวนาง

ขณะที่ผู้หญิงคนนี้เห็นฟ้าลงมา หลีชีเยที่คล้ายดังเป็นรูปแกะสลักพลันลืมตาทั้งสองขึ้นมา ทันใดนั้น สายตาของหลีชีเยตกไปอยู่บนร่างของผู้หญิงคนนั้น

หัวใจของหลี่ซีเยถึงกับเต้นระทึกที่หนึ่งเมื่อมองเห็นผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า เขาอดที่จะมองดูผู้หญิงตรงหน้าอย่างละเอียดย วันเวลาผ่านไปก็มากน้อยแล้ว แต่วันเวลากลับไม่ได้ทิ้งร่องรอยไว้บนตัวของนางเลย

เวลานี้ นางที่ยืนอยู่ท่ามกลางห้องฟ้าเพียงล่องมองหลี่ซีเยด้วยสายตาที่เย็นชา สายตาของนางเย็นเยือกยิ่งนัก ไม่มีท่าทีของความโกรธ และไม่ได้ล่องมองอย่างโกรธแค้น เพียงแต่เย็นเยือกเหลือเกิน เป็นความเย็นแบบเมินเฉย

หัวใจของหลี่ซีเยดุจดังถูกใครเขาหยิกเข้าให้อย่างแรง เมื่อมองเห็นสายตาลักษณะเช่นนี้ ครั้งนั้น สายตาคู่นี้ช่างดึงดูดใจผู้คนเหลือเกิน ส่งประกายเจิดจ้าดังดวงดาว ทำให้ผู้ที่พบเห็นต้องหลงใหล แต่ มาวันนี้มันตาที่งดงามคู่นี้กลับกลายเป็นเย็นเยือกทุกอย่างล้วนมีสาเหตุมาจากเขา

“ข้ารู้ว่าเจ้าจะต้องมา” หลี่ซีเยสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “บางที เจ้าอาจรอวันนี้มานานมากแล้ว”

ผู้หญิงที่ยืนอยู่ตรงนั้นเพียงล่องมองหลี่ซีเยด้วยความเย็นชา สายตาของนางเพียงมองอย่างเมินเฉย เมินเฉยจนกระทั่งเหมือนกำลังมองดูหลี่ซีเยอย่างนั้น ทันใดนั้น ภายในดวงตาของผู้หญิงคนนี้ มองหลี่ซีเยประดุจดังหลี่ซีเยเป็นเพียงนาย ก นาย ข ที่เดินอยู่บนถนนคนหนึ่งเท่านั้น

“ข้ารู้ เจ้าเกลียดข้า” หลี่ซีเยได้แต่ยิ้มเฉยเมย และกล่าวว่า “ดังนั้น วันนี้ข้ามาชดใช้หนี้ให้แล้ว มันเป็นเรื่องที่ข้าสมควรต้องสะสางเสียที ตลอดเวลาที่ผ่านมา ข้าได้หลบเลี่ยงเรื่องนี้ตลอด

เนื่องจากก่อนหน้านี้ข้ามีความรู้สึกว่ายังมีโอกาสได้กล่าวคำว่า
ขอโทษกับเจ้า แต่ ชาตินี้มันไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว ข้าจะไปแล้ว
.....”

“บางที ข้าจะไม่กลับมาอีกตลอดไป.....” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้
แล้ว หลีชีเย่ถึงกับทอดถอนใจเบาๆ ด้วยท่าทีสลด กล่าวอย่างช้าๆ
ว่า “ดังนั้น ข้าจึงต้องการให้มีการลบสิ้นกับเจ้า นี่คือการตอบที่
ให้กับเจ้า และถือว่าเป็นการทำให้ความปรารถนาได้เสร็จสิ้นลุล่วง
ไปอย่างหนึ่ง”

ผู้หญิงที่ยืนอยู่ตรงนั้นไม่ได้ตอบคำถามของหลีชีเย่ และไม่ได้
พูดอะไรออกมา นางเพียงจ้องมองหลีชีเย่อย่างเย็นยะเยือก สายตา
ยังคงเมินเฉย เหมือนว่านางไม่รู้จักกับหลีชีเย่มาอย่างนั้น

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม นางยังคงรับฟังคำพูดของหลีชีเย่
เหมือนว่านางเพียงต้องการฟังหลีชีเย่พูดอย่างเงียบๆ เท่านั้นเอง

หลีชีเย่สู้อกับสายตาของนางอย่างไม่สะทกสะท้าน เพียรรอยยิ้มที่
เรียบเฉยออกมา กล่าวว่า “วันเวลาที่ผ่านไปนับว่าไม่ยาวนานนัก บางที
เจ้าอาจจะไม่ยกโทษให้ข้าไปตลอดกาล ข้าเองก็รู้ ข้าไม่ควรได้รับ
การอภัยในเรื่องนี้ แต่ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ชาตินี้ ข้าคิดจะกล่าว
คำอำลากับเจ้า.....”

“..... เจ้าอภัยให้ข้าไม่ได้ก็ดี เกลียดข้าก็ดี ข้าไม่ถือสาอีก
แล้ว” หลีชีเย่เพียรรอยยิ้มออกมา และกล่าวว่า “มีเพียงชาตินี้เท่านั้น
ไม่ว่าจุดจบจะเป็นอย่างไร ข้าก็ต้องการพบหน้าเจ้าอีกสักครั้งหนึ่ง
บางที หลังจากพบหน้าในครั้งนี้อันแล้ว เจ้ากับข้าลาขาดจากกัน

รันดร์ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม สามารถพบเห็นเจ้าข้าก็ดีใจเป็นที่สุดแล้ว ข้าสบายใจที่สุดแล้ว.....”

ผู้หญิงยืนอยู่ท่ามกลางห้องฟ้า ยังคงล่องมองหल्लीเยอย่างเย็นชา นางไม่พูดอะไรเลยสักคำ เหมือนว่านางจะล่องมองหल्लीเยด้วยท่าทีเย็นยะเยือกอย่างนี้แหละ เหมือนว่ากล่าวสำหรับนางแล้ว การล่องมองหल्लीเยด้วยท่าทีเย็นยะเยือกตลอดไปอย่างนี้แหละก็เพียงพอแล้ว

หल्लीเยถึงกับหดถอนใจออกมาเบาๆ เมื่อเห็นผู้หญิงล่องมองตนเองด้วยท่าทีเย็นชา เขาเดินเข้าไปหาอย่างช้าๆ เดินไปอยู่ตรงหน้าผู้หญิงคนนั้น ล่องมองนาง ภายในใจของเขาถึงกับสั่นไหวขึ้นทีหนึ่ง

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก หल्लीเยยื่นมือออกไป ค่อยๆ ลูบไล้ใบหน้าของนาง ใบหน้าของนางแดงไว้ซึ่งความเยือกเย็น ดุจดั่งสายตาของนางอย่างนั้น

ผู้หญิงคนนั้นเพียงล่องมองหल्लीเยด้วยความเย็นยะเยือก สายตาที่เมินเฉย โดยที่นางปล่อยให้หल्लीเยลูบไล้ใบหน้าของตนได้ตามปรารถนา

“หากชาติหน้ามีจริง หวังว่าข้าจะเป็นคนที่สามารถอยู่กับที่ได้ ชาติที่เป็นไปในลักษณะเช่นนั้น ข้าอยู่ประจำที่ได้ สามารถรอคอยได้” หल्लीเยกล่าวว่าน้ำเสียงแผ่วเบาว่า “แต่ว่า ชาตินี้ข้าได้แต่ก้าวเดินต่อไปเรื่อยๆ และข้าก็จะก้าวอย่างนี้ตลอดไป จะไม่ห้อยถอย จะไม่อยู่กับที่ จะไม่หันหลัง นี่แหละคือข้า และนี่ก็คือชีวิตของข้า และเป็นสิ่งที่ข้าเสาะแสวงหา! ”

ผู้หญิงเพียงล้องมองหลี่ชีย่ด้วยท่าที่เหมินเฉย ทันใดนั้น นางหันหลังจากไป เหาะเหินจากไปอย่างรวดเร็ว

“เจ้าลองไต่รตรองอีกครั้งหนึ่งก็ได้ หากเจ้ายินดี บุญคุณความแค้นระหว่างเจ้ากับข้าก็จะให้มันจบสิ้นลงได้” หลี่ชีย่ มองดูนางที่จากไปไกล กล่าวว่ “เกรงว่ชาตินี้คงเป็นการกลับมาแดนวิญญูณสวรรค์เป็นครั้งสุดท้ายในชีวิตแล้ว! บางที จากกันคราวนี้ ข้าไม่มีโอกาสได้กลับมาอีก”

ร่างของผู้หญิงคนนั้นที่จากไปด้วยท่วงท่าตั้งเขียนเห็นถึงกับชงักนิตหนึ่ง แต่ว่ ยังคงล่องลอยตจากไป พริบตาเดียวเท่านั้นก็หายไปในจักรวาลอย่างไรร่องรอย

หลี่ชีย่ ถึงกับหดถอนใจเบาๆ ออกมา ภายในใจรู้สึกผิดหวังเหมือนสูญเสียวะไรไปบางอย่าง เนื่องจากเขาเข้าใจได้ว่ นางยังคงไม่ยอมให้อภัย และเขาก็เข้าใจได้ว่ เรื่องราวในอดีตเป็นความผิดของเขาเอง เป็นความผิดที่ไม่อาจให้อภัย

“ดวงจันทร์มียามอับแสง สุกสว่าง เต็มดวงและแห่วงเว้า บนโลกใบนี้ผู้ใดสามารถสมบูรณ์แบบได้เล่า?” หลี่ชีย่ถึงกับหดถอนใจออกมาด้วยความผิดหวัง พึมพำออกมาว่ “ไม่ว่เจ้าจะเป็นราชันเขียนก็ดี มีมิดมองไม่เห็นที่ควบคุมเกล้าแดนก็ช่าง ชีวิตคนเรามักจะเต็มไปด้วยเรื่องราวที่ฉนด้วยเกล้า อย่างไรเสียก็ต้องมีเรื่องที่ไม่สมปรารถนา ปราศจากผู้ต่อกรในเกล้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน แต่ ไม่สามารถเอาชนะเรื่องบางเรื่องได้!”

“เกล้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ผู้คนเท่าไรที่อิฉฉาความเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกร แล้วยังมีผู้คนจ่านวนเท่าไรที่อิฉฉาราชันเขียน

กันเล่า” หลีชีเย่ถึงกับแหงนหน้ามองดูสวรรค์ มองดูท้องฟ้าที่อยู่สูง และกว้างไกล หัวเราะเลียนๆ แล้วกล่าวว่า “แต่ว่า ปราศจากผู้ต่อกร ก็ดี ราชันเซียนก็ช่าง บางที่อาจมีวันนั้น อดที่จะคิดไม่ได้ว่า บางที การเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งใช่ว่าจะไม่ดี แม้ชีวิตคน จะแสนสั้น แต่ ท่ามกลางชีวิตที่แสนสั้นนี้ จะอย่างไรเสียก็ยังมีที่พัก พิงสุดท้าย!”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลีชีเย่ถึงกับหัวเราะอย่างขมขื่น ตัวเขาก็ ดี ราชันเซียนก็ช่าง มีความมุ่งมาดปรารถนามากเกินไป แบกรับ อะไรมากๆ บนบ่ามากเกินไป ต่อให้ปราศจากผู้ต่อกรมากกว่านี้ เรื่องบางเรื่องก็จนด้วยเกล้า เรื่องบางเรื่องต่อให้มีพลังที่ปราศจากผู้ ต่อกร ก็เปลี่ยนแปลงมันให้กับเจ้าไม่ได้”

ฟ้าดินเงียบสงบ หายที่สุด หลีชีเย่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ หัน หลังจากไป

ภายในโรงเตี๊ยม เย่เสี่ยวเสี่ยวและซือหม่ายวีเจี้ยนต่างตั้งตารอ คอย โดยเฉพาะเย่เสี่ยวเสี่ยวนั้น นางสงบไม่ลงแม้แต่บ่อย เดินไป เดินมาอยู่ในห้อง จิตใจไม่อาจสงบ ท่าที่ร้อนรน

หลายวันผ่านไป หลีชีเย่ยังคงไม่กลับมา กระทั่งเย่เสี่ยวเสี่ยว คิดจะออกไปตามหาหลีชีเย่ หากไม่เป็นเพราะซือหม่ายวีเจี้ยนดึง ตัวเอาไว้ นางคงเตลิดออกไปนานแล้ว

เย่เสี่ยวเสี่ยวดีใจเป็นที่สุดเมื่อเห็นหลีชีเย่ก้าวเดินเข้ามา พลัน โผเข้าไปอยู่ในอ้อมอกของเธอ หางตาของเย่เสี่ยวเสี่ยวเปียกชุ่ม แม้ว่านางไม่ได้ร้องไห้ออกมา แต่ทว่า น้ำตากลับชุ่มหางตาของนาง และทำให้ขนตาชุ่มไปด้วยน้ำตา

หลี่ชีย่ประคองดวงหน้าน้อยๆ ของเย่เสี่ยวเสี่ยวเอาไว้ มองดู
คราบน้ำตาที่บริเวณหางตาของนาง กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “นั่งหนูน้อย
ไม่เห็นมีอะไรต้องร้องไห้ ข้าก็กลับมาแล้วไม่ใช่รี?”

“ฮึ ฮึ ฮึ ข้ารู้อยู่แล้วว่าเจ้าคนทำร้ายคนเช่นเจ้าไม่ตายง่ายอยู่
แล้ว” เย่เสี่ยวเสี่ยวพลันเปลี่ยนจากร้องไห้เป็นยิ้มแฉ่ง ส่งเสียงฮึ
ออกมาและพูดว่า “ภาชิตว่าเอาไว้ คนดีอายุสั้น คนชั่วอายุเป็นพัน
ปี คนชั่วอย่างเจ้าเกรงว่าคงมีชีวิตอยู่ได้เป็นพันปี”

หลี่ชีย่มองดูท่าที่เย่เสี่ยวเสี่ยวที่เปลี่ยนจากร้องไห้เป็นยิ้มแฉ่ง
ถึงกับมีรอยยิ้มบนใบหน้า ช่วยปาดน้ำตาบริเวณหางตาให้กับนาง

กระทั่งชื่อหมายวีเจี้ยนเองยังเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็นเมื่อ
เห็นหลี่ชีย่กลับมาอย่างปลอดภัย นางที่มีฐานะเป็นนักฆา จิตใจ
เย็นยะเยือกไปนานแล้ว นางนั้นเย็นยะเยือกตั้งกระบี่ แต่ทว่า เมื่อ
ยามที่หลี่ชีย่จากไป โดยเฉพาะกับคำพูดของหลี่ชีย่ที่ทิ้งเอาไว้
ก่อนจาก พลันทำให้จิตใจของนางถึงกับเป็นกังวลขึ้นมา

เมื่อหลี่ชีย่ได้กลับเข้ามา นางรู้สึกเหมือนได้ปล่อยวางสิ่งที่
หนักอึ้งบนบ่า จิตที่เป็นกังวลของนางได้รับการปล่อยวาง รู้สึกได้
กับความดีใจ และสบายใจอย่างบอกไม่ถูก

ตอนที่ 1452 หนึ่งวิสัยบหมื่นชาติ

หลี่ชีย่พักอยู่ที่เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ เขาอาศัยอยู่ในโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งของเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์รวดเดียวหลายวัน อีกทั้งยังไม่เคยก้าวเท้าออกไปจากห้องพักอีกด้วย

การที่หลี่ชีย่กลับกลายเป็นสงบเสงี่ยมอย่างกะทันหัน โดยพักอยู่แต่ในห้องนั้น ได้สร้างความประหลาดใจให้กับเย่เสี่ยวเสี่ยว พวกนางต่างก็รู้ว่าหลี่ชีย่หาใช่คนที่ชอบอยู่อย่างสงบ

“เจ้าคนอวดดี เจ้าทำอะไรของเจ้านะ? หรือเจ้าคิดจะเป็นกุลสตรีหัดเป็นแม่ศรีเรือนหรืออย่างไร?” เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวเห็นหลี่ชีย่ไม่ก้าวเท้าออกจากห้องเลย จึงเอ่ยด้วยความสงสัย

หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมย แล้วกล่าวว่า “รอคนๆ หนึ่ง”

“รอใคร? แล้วต้องรอนานแค่ไหน?” นับตั้งแต่หลี่ชีย่กลับมาหลังจากที่จากไปหลายวันแล้ว ก็มีท่าทางที่ดูแปลกไปเย่เสี่ยวเสี่ยวมั่นใจว่าหลี่ชีย่ต้องมีความในใจ แต่ที่ “ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องอะไร

เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวถามถึงเรื่องนี้ ทำให้หลี่ชีย่ถึงกับนั่งเสียบไปพักหนึ่ง หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เขามองออกไปนอกหน้าต่างสุดท้ายได้กล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “รออีกสักหลายวันก็แล้วกัน ถ้าหากยังไม่ถึง พวกเราก็ไปจากเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ไปสถานที่อีกแห่งหนึ่ง”

เมื่อพูดถึงตรงนี้แล้ว เขาก็ถึงกับทอดถอนใจในใจเบาๆ การมาแดนวิญญานสวรรค์ของเขาในครั้งนี้ นอกจากมาเพื่อสิ่งที่เรียกว่าหน้าแห่งศักราชแล้ว เขายังต้องการจัดการบุญคุณความแค้นเรื่องหนึ่งในครั้งครานั้นให้เรียบร้อย หลังจากที่ได้จัดการบุญคุณความแค้นนี้เสร็จสิ้นแล้ว ในอนาคตนั้นจะสามารถสู้รบจนถึงสุดปลายทางของโลกนี้ได้โดยไม่หวาดหวั่นต่อสิ่งใดอีกเลย

แต่ว่า หากนางไม่ยินดีที่จะไปเผชิญกับมัน ไม่ยินยอมแก้ไขร่วมกับเขาละก็ เขาเองก็จนด้วยเกล้า บางที ในท้ายที่สุดแล้ว เขาคงทำได้เพียงพกพาเอาคำว่าเสียใจไปจากแดนวิญญานสวรรค์

เย่เสี่ยวเสี่ยวมองเห็นท่าทางของหลี่ชียเอ่แล้วจึงไม่ซักถามต่อไป แม้ว่านางอายุยังน้อยไม่เข้าใจเรื่องราวในโลก แต่ พลันที่ได้เห็นท่าทีของหลี่ชียเอ่แล้ว นางก็เข้าใจได้ว่าในใจของหลี่ชียเอ่กำลังสับสนอยู่

ระหว่างที่หลี่ชียเอ่ รอคอยอยู่ในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์นั้น เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มีความคึกคักจนบรรยายไม่ถูก กระทั่งเรียกได้ว่าผู้คนล้นหลาม ผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนต่างพากันมาที่เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

แรกทีเดียว หลังจากที่เขาเกี่ยวข้องกับสมุนไพรอายุวัฒมนะที่ได้แพร่ออกไปแล้วนั้น ทำให้ผู้คนจำนวนมากพากันมาอย่างล้นหลาม เต็มที่หลายคนยังรู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แม้ว่าผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากจะเดินทางมาที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ แต่ว่า ส่วนใหญ่มาด้วยท่าทีของการรอดูเหตุการณ์

แต่ว่า หลายวันมานี้มีข่าวที่น่าตกใจถูกแพร่ออกมา เม็งเจิ้นเทียนและองค์ชายแห่งความชั่วร้ายของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก ได้มาที่เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ด้วยตนเอง

พลันที่ข่าวนี้ปรากฏออกมา ทุกคนลั่นแล้วแต่รู้สึกตระหนก ขาวเรื่องเม็งเจิ้นเทียนมาที่เส้นลือโจวเป็นข่าวมาหลายวันแล้ว ทุกคนยังเข้าใจว่าเม็งเจิ้นเทียนได้ไปจากเส้นลือโจวแล้ว

เวลานี้ เม็งเจิ้นเทียนและองค์ชายแห่งความชั่วร้ายมาที่เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ด้วยตนเอง พลันทำให้ทุกคนรู้สึกว่ามันไม่ปกติ กระทั่งมีระดับผู้ยิ่งใหญ่บางคนเหมือนได้กลิ่นดินปืนกับการมาเม็งเจิ้นเทียนและองค์ชายแห่งความชั่วร้าย

“หรือว่าเม็งเจิ้นเทียนจะร่วมมือกับองค์ชายแห่งความชั่วร้าย เพื่อเล่นงานหลี่ชียเออย่างนั้นรึ?” การมายังเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ด้วยกันของเม็งเจิ้นเทียนและองค์ชายแห่งความชั่วร้าย ทำให้ผู้คนอดที่จะมีความคิดหลายอย่างผุดขึ้นมาอย่างไม่ขาดสาย

“มันก็ไม่ได้เป็นเรื่องแปลกแต่อย่างไร หลี่ชียเอคือศัตรูตัวฉกาจของเม็งเจิ้นเทียนในการแย่งชิงชะตาฟ้า อีกทั้งหลี่ชียเอยังเป็นศัตรูที่จะต้องตายไปข้างหนึ่งกับเทพเจ้าโบราณทะเลลึก สำนักเส้นเม็งเทียนและเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเดิมก็คือครอบครัวเดียวกัน เวลา นี้ หากเม็งเจิ้นเทียนจะร่วมมือกับองค์ชายแห่งความชั่วร้ายก็เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล” เจ้าสำนักที่มีฐานะกษัตริย์ไม่ได้รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เหนือความคาดคิด สำหรับการมายังเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ของเม็งเจิ้นเทียน และองค์ชายแห่งความชั่วร้ายสองคน

“คนโหดอันดับหนึ่งนะเนี่ย ท่าทางของเขาน้ำกัล้มมาก ท่าทีที่ผงาดขึ้นมาไม่มีสิ่งใดขัดขวางเขาได้ ชาตินี้ยังจะมีใครที่มีโอกาสได้เป็นราชันเซียนมากกว่าเขาอีก?” ต่อให้เทพเจ้าแห่งทะเลที่ไม่ยอมรับในตัวของหลี่ชียเอ่ ยังอดที่จะทอดถอนใจออกมา

ก่อนหน้านี้ ไม่มีใครมองหลี่ชียเอ่ที่เป็นเพียงผู้เยาว์ที่เพิ่งเข้าสู่ยุทธภพมาเปรียบเทียบกับระดับอย่างเมิ่งเจิ้นเทียนที่เป็นพวกผิดยุคแต่ทว่า ภายในระยะเวลาอันสั้น ปรากฏว่าท่าทีของหลี่ชียเอ่ไม่มีใครสามารถขวางเอาไว้ได้ เทพขวางฆ่าเทพ มารขวางสังหารมาร เรียกได้ว่ายโสโอหังยิ่งนัก แม้แต่ร่างที่เป็นตัวแทนของเมิ่งเจิ้นเทียนก็ถูกเขาบดขยี้ทำลาย เรียกว่าสุดจะบรรยาย

ด้วยชื่อเสียงและอิทธิพลของหลี่ชียเอ่ในขณะนี้ ทุกคนต่างมองว่าเขาได้กลายเป็นศัตรูที่แข็งแกร่งสำหรับเมิ่งเจิ้นเทียนในการที่จะก้าวสู่ตำแหน่งราชันเซียนเสียแล้ว!

มาวันนี้ หากจะบอกว่าเมิ่งเจิ้นเทียนจะร่วมมือกับองค์ชายแห่งความชั่วร้ายเล่นงานหลี่ชียเอ่ละก็ มันหาใช่เรื่องที่ทำให้ผู้คนรู้สึกตกใจระคนกับความแปลกใจอีกต่อไปแล้ว มิฉะนั้น หากเรื่องนี้เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ มันจะเป็นเรื่องที่ทำให้ผู้คนรู้สึกเหลือเชื่อและสุดจะจินตนาการได้

ถ้าจะบอกว่า การมายังเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ของเมิ่งเจิ้นเทียนและองค์ชายแห่งความชั่วร้ายก็เพื่อต้องการเล่นงานหลี่ชียเอ่ถือว่ามีเหตุผล แต่ หลังจากที่เมิ่งเจิ้นเทียนกับองค์ชายแห่งความชั่วร้ายมาถึงเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้วนั้น กลับตามติดด้วยข่าวๆ หนึ่ง เทพ

ธิดาเงินหั่วแห่งเกาะเงินหั่วก็ได้มาถึงเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้ว
เช่นกัน

พลันที่ข่าวนี้ถูกแพร่ออกมา ได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากรู้สึก
เหนือความคาดคิด การมาถึงเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ของเทพธิดา
เงินหั่ว เรียกได้ว่าได้สร้างความศึกคักให้ทั่วทั้งเทือกเขาต้นไม้
ศักดิ์สิทธิ์เลยทีเดียว

“บรรพบุรุษผู้แข็งแกร่งและเก่าแก่ที่สุดของสำนักแตรสังข์ได้
กลับคืนสู่ยุทธภพ และมาที่เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ด้วยตนเอง!” ไม่รู้
ว่าใครเป็นคนปล่อยข่าวนี้ออกมา

“บรรพบุรุษผู้แข็งแกร่งและเก่าแก่ที่สุด? เขาเป็นใคร?” บาง
คนถึงกับเอ่ยถามขึ้นมาด้วยความสงสัยเมื่อได้ยินข่าวเรื่องนี้แล้ว

“จักรพรรดิหอยสังข์!” ต่อให้ระดับอ่องเทพรุ่นเก่าแก่โบราณยังมี
มีสายตาที่กระตุกทีหนึ่ง และมีสีหน้าที่หนักแน่นจริงจังยิ่ง เมื่อได้ยิน
ข่าวนี้

“จักรพรรดิหอยสังข์คือใครกัน?” กลุ่มคนรุ่นใหม่ไม่เคยได้ยิน
ชื่อของ “จักรพรรดิหอยสังข์” ชื่อนี้อยู่แล้ว ความจริง บรรพบุรุษผู้
แข็งแกร่งและเก่าแก่ที่สุดของสำนักแตรสังข์สมควรเป็นบุคคลที่มี
ชื่อเสียงโด่งดังจึงจะถูก

“เขาก็คือบุตรของเทพหอยสังข์ เทพเจ้าแห่งทะเล ปฐมบรรพ
บุรุษของสำนักแตรสังข์” อ่องเทพผู้นี้ได้เล่าให้กับผู้เยาว์ของเขาฟัง
อย่างซ้ำๆ

“บุตรชายของเทพหอยสังข์ เทพเจ้าแห่งทะเล ซึ่งเป็นปฐมบรรพบุรุษของสำนักแตรสังข์” ผู้ที่อยู่ในฐานะผู้เยาว์เมื่อได้รับรู้ถึงประวัติความเป็นมาเช่นนี้แล้ว ถึงกับเสียวสันหลังวาบบขึ้นมา

ความจริงแล้ว ผู้ที่รู้ถึงประวัติความเป็นมาของจักรพรรดิหอยสังข์ต่างรู้สึกหวาดกลัวจนลุกขนพอง ถึงกับพึมพำออกมาว่า “ชาตินี้มันเป็นอย่างไรงั้น เริ่มจากเทพธิดาเงินหูกลับสู่ยุทธภพ เวลาจักรพรรดิหอยสังข์ก็คืนสู่ยุทธภพอีก บุตรชายบุตรสาวของเทพเจ้าแห่งทะเลพากันออกมาทั้งหมด หรือนี่จะเป็นการแย่งชิงความเป็นเจ้าครั้งใหญ่อย่างนั้นรี? ”

แต่ก็มีผู้คาดเดาว่า “การปรากฏตัวของจักรพรรดิหอยสังข์คงต้องการเป็นผู้คุ้มครองให้กับโอรสสวรรค์ปกสมุทธอย่างนั้นรี? ”

ความจริงแล้ว การคาดเดาเช่นนี้ไซ้จะไม่มีเหตุผล เนื่องจากหลังจักรพรรดิหอยสังข์มาถึงเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ได้ไม่นาน ชาวอีกชาวหนึ่งก็กระลาวยออกมา ราชนิเทพเจ็ดสมุทธแห่งหอสัตตายุทธได้มาที่เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้วเช่นกัน!

ทุกคนต่างตระหนกถึงอะไรบางอย่าง เมื่อได้ยินข่าวการมาของราชนิเทพเจ็ดสมุทธ ปีศาจทะเลเฒ่าถึงกับบอกว่า “การแย่งชิงความเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลคราวนี้โหดร้ายเสียจริง บุตรชายและบุตรสาวของเทพเจ้าแห่งทะเลต่างมาทั้งหมด ฐานะของราชนิเทพเจ็ดสมุทธต้องถูกคุกคามนะเนี่ย”

จากการมาของบุคคลเช่นจักรพรรดิหอยสังข์ ทำให้ทั่วทั้งเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ในเวลาี่ระส่ำ ชาวลือจำนวนนับไม่ถ้วนปลิวว่อนไปทั่ว

“เจ้าคนอวดดี เจ้าจะโชคร้ายแล้วสิ” ขณะที่หลี่ซีเยรอคอยอยู่ภายในโรงเตี๊ยม นางหนูเย่เสียวเสียวทนอยู่ในโรงเตี๊ยมไม่ไหว จึงหลบออกไปเที่ยวข้างนอกเสมอๆ

วันนี้ พลันที่เย่เสียวเสียวกลับมาจากข้างน้องก็กล่าวด้วยความรู้สึกดีใจที่เห็นผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนว่า “ได้ยินมาว่าบรรพบุรุษผู้แข็งแกร่งและเก่าแก่ที่สุดของสำนักแตรสังข์จะปรากฏออกมาแล้ว เขามีชื่อว่าจักรพรรดิหอยสังข์ แหะ เจ้าศิษย์ของสำนักแตรสังข์ไปเป็นจำนวนมาก เกรงว่าเขาอาจจะมาเพราะเจ้าต้องการมาหาเรื่องกับเจ้าแล้วละ”

“จักรพรรดิหอยสังข์?” หลี่ซีเย หัวเราะไปตามอารมณ์ กล่าวหาว่า “ที่เจ้าพูดถึงก็คือเจ้าเต่าหดหัวที่มุดหัวมาเป็นพันล้านปีแล้วไม่กล้าออกมาของสำนักแตรสังข์อะไรนั่นรี?”

“เต่าหดหัวอะไร?” เย่เสียวเสียวถึงกับเอ๋อถามด้วยความสงสัยว่า “เขาคือบุตรชายของเทพหอยสังข์เทพเจ้าแห่งทะเล เป็นบุตรชายแท้จริงของเทพเจ้าแห่งทะเล”

“บุตรชายเทพเจ้าแห่งทะเลแล้วไง” หลี่ซีเยหัวเราะตามอารมณ์แล้วกล่าวว่า “เนื่องจากคำพูดเพียงคำเดียวของราชันเซียนเลี้ยวเหิง เขาก็กลายเป็นเต่าหดหัวไปพันล้านปี ไม่กล้าออกมาอีกเลย พันธุ์แยๆ แบบนี้ข้าไม่เห็นมันอยู่ในสายตา”

“คำพูดคำเดียวของราชันเซียนเลี้ยวเหิง?” เมื่อเย่เสียวเสียวได้ยินคำพูดนี้ถึงกับนัยน์ตาเบิกกว้าง รู้สึกสนใจอย่างยิ่ง กล่าวหาว่า “เป็นเรื่องจริงหรือ? เรื่องราวเป็นอย่างไรล่ะ?”

ความจริงแล้ว ไม่เพียงแต่เย่เสี่ยวเสี่ยวเท่านั้นที่รู้สึกสนใจ แม้แต่ซือหม่ายวีเจี้ยนที่เยือกเย็นก็ยังฟังอย่างตั้งใจในเวลานี้ นางรู้สึกสนใจในเรื่องที่เป็นตำนานเหมือนกัน

“มันเป็นเรื่องที่น่าานมากมาแล้ว ” เมื่อหลี่ซีเยเห็นว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวนั้นรู้สึกสนใจมาก และบังเอิญไม่มีอะไรทำ จึงยิ้มกล่าวว่า “ในอดีตที่นานมาแล้ว เจ้าคนที่ชื่อว่าจักรพรรดิหอยสังข์ในครั้งนั้นยังเป็นเพียงบุตรชายของเทพเจ้าแห่งทะเลเท่านั้น เนื่องจากบิดาของเขาเป็นเทพเจ้าแห่งทะเล เขาจึงเข้าใจว่าตนเองสามารถวางอำนาจบาตรใหญ่ได้.....”

“.....เจ้าหนูนี้ทำกร่างจนเคยตัวในแดนวิญญานสวรรค์ และกำเรียบเสิบसान อยู่มาวันหนึ่ง เขาได้เจออะเจอกับราชันเซียนเลี้ยวเหิง ด้วยความโอหังอวดดีพุดจาล่วงเกินต่อราชันเซียนเลี้ยวเหิงเข้า” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยถึงกับเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มเต็มใบหน้า กล่าวต่อว่า “ราชันเซียนเลี้ยวเหิงในครั้งนั้นเพียงมองหน้าเขาทีหนึ่ง และพุดออกมาคำหนึ่ง หลังจากนั้นก็ไม่มีหลังจากนั้นอีกแล้ว”

“มันหมายความว่าอะไร? ” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับเอ่ยถามขึ้นมา

“หมายความว่าเขาหลบซ่อนตัวตลอดไป ไม่กล้าปรากฏตัวออกมาอีกเลย” หลี่ซีเยยิ้มกล่าว

“หลบซ่อนตัวตลอดไป? ” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับตะลึง อดที่จะสงสัยไม่ได้ กล่าวว่า “ราชันเซียนเลี้ยวเหิงพุดคำอะไรออกมากันแน่? ”

“ไม่อนุญาตให้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลตลอดไป!” หลีชีเย

“ไม่อนุญาตให้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลตลอดไป?” เยเสี่ยวเสี่ยว งงงันนิดหนึ่ง กล่าวว่า “แค่คำพูดคำเดียว จักรพรรดิหอยสังข์ก็ หลบซ่อนตัวเสียแล้วรึ? มัน มันเป็นเรื่องจริงรึ?”

“นี่ยังต้องพูดอีกรึ? เป็นเรื่องจริงแน่นอน” หลีชีเยยิ้มกล่าวว่า “เจ้าอย่าได้ดูแคลนคำพูดคำเดียวของราชันเซียนเลี้ยวเหิง ควรจะรู้ว่า เขาคือราชันเซียนเพียงคนเดียวเท่านั้นที่มีสิบสองล้านนับแต่ โบราณกาลเป็นต้นมา ทั้งยังเป็นราชันเซียนเพียงคนเดียวจาก ทั้งหมดที่มีที่ไม่เคยพ่ายแพ้ให้กับผู้ใดตลอดชีวิต”

“แต่ จะอย่างไรเสียมันก็เป็นเพียงคำพูดคำเดียวเท่านั้น ยิ่งไป กว่านั้น บิดาของจักรพรรดิหอยสังข์ยังเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลเลยนะ”

“เจ้าน่ะประเมินฐานะที่สูงส่งของราชันเซียนเลี้ยวเหิงต่ำเกินไป แล้ว” หลีชีเยหัวเราะและส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เทพเจ้าแห่งทะเลรี นับเป็นตัวอะไร! ถ้าหากราชันเซียนเลี้ยวเหิงจะลงมือสังหารบิดา ของเขาละก็ บิดาของเขาก็ยากจะหลีกเลี่ยงความตายไปได้พัน!”

“ยิ่งไปกว่านั้น ราชันเซียนเลี้ยวเหิงในครั้งนั้นไซ้จะแค่คำพูด คำเดียวเท่านั้น คำพูดคำเดียวของเขาก็คือคำสั่งที่มีอำนาจสูงสุด เป็นกฎเกณฑ์สูงสุดที่เหมือนตราประทับที่ประทับลงบนตัวของ จักรพรรดิหอยสังข์”

“แต่ ข้าเคยได้ยินมาว่า จักรพรรดิหอยสังข์ในครั้งนั้นได้รับการยอมรับจากทวนสามง่ามเลยนะ” เยเสี่ยวเสี่ยวถึงกับกล่าว ออกมาเช่นนี้

“เรื่องนี้ไม่ผิด ขณะที่บิดาของเขายังคงเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลอยู่นั้น เขาเคยไปทดลองควบคุมทวนสามง่ามเหมือนกัน ทวนสามง่ามไม่ปฏิเสธตัวเขา กระทั่งกล่าวได้ว่า ทวนสามง่ามขณะอยู่ในมือของเขาสามารถสำแดงอำนาจที่รุนแรงมาก เป็นความจริง ภายใต้การคุ้มครองจากบิดาของเขา การที่เขาจะบรรลุเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลนั้นมีโอกาสที่สูงมากๆ.....”

“.....เสียดาย เขาล่วงเกินต่อราชันเซียนเลียวเหิงเข้า เพียงคำพูดคำเดียวก็เพียงพอที่จะทำลายเขาทั้งชีวิต ต่อให้บิดาเขามีฐานะเป็นเทพเจ้าแห่งทะเล ก็ช่วยอะไรเขาไม่ได้” หลี่ชียเอถึงกับกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉย

ตอนที่ 1453 ราชนิเทพเจ็ดสมุทร

“คำพูดคำเดียวของราชันเซียนเลี้ยวเหิงทรงพลังขนาดนั้นเลยเชียวหรือ?” ชื่อหม่ายวีเจี้ยนที่ฟังอยู่ข้างๆ ยังอดที่จะเอ่ยถามขึ้นมาไม่ได้

ชื่อเสียงของราชันเซียนเลี้ยวเหิงไซ้จะเป็นชื่อเสียงลอมปลอมประกาศิตสูงสุดราชันที่ประทับลงบนร่างนั้น ชั่วชีวิตคิดจะเอาออกก็คงยาก” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “เพราะคำพูดคำเดียวของราชันเซียนเลี้ยวเหิงนี้แหละ ทำให้นับจากนั้นเป็นต้นมา ทวนสามง่ามออกห่างจากตัวเขา ปฏิเสธที่จะเข้าใกล้ตัวเขา! เท่ากับเป็นการบ่งบอกว่าความฝันที่จะได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลพังทลายลงแล้ว...”

“...แม้ว่าบิดาของเขาจะเป็นถึงเทพเจ้าแห่งทะเล แต่ว่า ก็ไม่สามารถแก้ไขคำพูดคำนี้ของราชันเซียนเลี้ยวเหิงได้” หลี่ซีเยกล่าวว่า “สุดท้าย บิดาของเขาได้แต่จับเขามันกร่างเอาไว้แล้วเนรเทศไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของช่องว่าง หวังจะอาศัยพลังจากกาลเวลาอันยาวนานมาทำลายคำสาปของราชันเซียนเลี้ยวเหิง ที่ประทับลงบนตัวนั้น”

“พูดแบบนี้แสดงว่าคำสาปที่ฝังอยู่บนตัวของจักรพรรดิหอยสังข์คงหายไปแล้วสิ” เยเสี้ยวเสี้ยวเอ่ยถามด้วยความสงสัย

“ถ้านับตามเวลาก็คงใกล้แล้วละ” หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวว่า “สำนักแตรสังข์ได้ทำตัวค่อมต่ำมากในเวลาต่อมา อันสืบ

เนื่องมาจากการไปล่วงเกินต่อราชันเซียนเลี้ยวเหิง กระทั่งถึงยุคของเหล่าราชัน จึงได้ปรากฏตัวออกมาอีกครั้ง ในยุคของเหล่าราชัน เจ้าจักรพรรดิหอยสังข์ผู้นี้เคยลักลอบกลับออกมาอย่างเงียบๆ แล้วไปเป็นผู้คุ้มครองให้กับเทพเจ้าแห่งทะเลหวนเจียงที่อยู่ในวัยหนุ่ม เสียตาย เขาทำหน้าที่ผู้คุ้มครองอยู่ได้ไม่นาน ยังคงไม่สามารถทนรับกับการทำร้ายจากรอยประทับที่ยังคงอยู่นั้นได้ จึงต้องแอบกลับไปซ่อนตัวอยู่ตามเดิม”

“เวลานี้ เขาถึงกับกล้าออกมาอย่างเปิดเผย ดูท่าหลังจากกาลเวลาอันยาวนานผ่านไป คำพูดดำเดียวของราชันเซียนเลี้ยวเหิงคงถูกทำลายไปตามกาลเวลาเสียแล้ว” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวว่า ด้วยท่าทีเฉยเมย

“เขาต้องการเป็นผู้คุ้มครองให้กับ โอรสสวรรค์ปกสมุทร เพื่อให้โอรสสวรรค์ปกสมุทรได้เป็นราชันเซียน” ชื่อหม้ายวีเลียนพิมพ์ออกมา

“ฮิ โอรสสวรรค์ปกสมุทรไม่แน่ว่าจะทำอะไรได้ แม้ว่าจะมีจักรพรรดิหอยสังข์คอยให้การคุ้มครองอยู่ก็ตาม แม้แต่เทพธิดาเงินหวนก็หวนคืนนสฤษฎุทธภาพแล้ว ข้าว่าเทพธิดาเงินหวนมีโอกาสที่จะได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลมากกว่า” เย่เสี้ยวเสี้ยวเอ่ยขึ้น

“เทพธิดาเงินหวนนะหรือ” หลี่ซีเย่ถึงกับหัวเราะเมื่อได้ยินคำพูดของเย่เสี้ยวเสี้ยว หอดถอนใจและกล่าวว่า “เทพธิดาเงินหวนจะไม่เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลหรอกนะ”

“เพราะอะไร?” เย่เสี้ยวเสี้ยวกล่าวด้วยความไม่พอใจว่า “ข้ารู้สึกว่าคุณมีโอกาสได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลมากที่สุด ฮิ จักร

พรดิหอยสังข์มีอะไรดี เกรงว่าเทพเจ้าแห่งทะเลหอยสังข์ก็ไม่เท่าเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหูกู ต่อให้จักรพรดิหอยสังข์เป็นบุตรเทพเจ้าแห่งทะเลแล้วไง เทพธิดาเงินหูกูก็เป็นธิดาของเทพเจ้าแห่งทะเลเหมือนกัน”

“พรสวรรค์ของเทพธิดาเงินหูกูนั้นไร้ข้อติติง อีกทั้งประสบการณ์ในสมรภูมิการสู้รบก็มีมาก ไม่ว่าจะในด้านประสบการณ์ หรือด้านสติปัญญา ล้วนแล้วแต่ไม่ใช่สิ่งที่จักรพรดิหอยสังข์จะสามารถเทียบเคียงได้ แต่ว่า นางจะไม่เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแน่นอน กระทั่งเป็นไปได้ที่จะเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลตลอดไป”

“เพราะอะไร? เพราะอะไรนางถึงไม่เป็นเทพเจ้าแห่งทะเล?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกแปลกใจ อุดถามไม่ได้ว่า ในฐานะที่เป็นลูกสาวเทพเจ้าแห่งทะเล เทพธิดาเงินหูกูมีโอกาสมและมีคุณสมบัติมากกว่าใครๆ ก็กับการได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเล

“ไม่เพราะอะไร” หลี่ชีย่เพียงยิ้มเหมินเฉย มองออกไปนอกหน้าต่าง ความคิดต่างๆ ที่เนิ่นนานมากได้ผุดขึ้นกลางใจ

เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวมองเห็นท่าทางของหลี่ชีย่แล้วก็เข้าใจได้ทันที หลี่ชีย่ไม่ต้องการพูดถึงเรื่องนี้มากนัก

เดิมทีหลี่ชีย่รุ่งอยู่ที่เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เพื่อรอคอยการมาถึงของนางผู้นั้น แต่นางผู้นั้นไม่ได้มา กลับกลายเป็นคนอีกคนที่มา

เย่เสี่ยวเสี่ยวเข้ารายงานต่อหลี่ชีย่ว่า “ผู้อาวุโสสามแห่งหอสัตตะยุทธขอเข้าพบ”

“ให้พวกเขาเข้ามา” หลีซีเย่ละสายตาจากนอกหน้าต่าง กล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉย

เพียงครู่เดียว ผู้อาวุโสสามได้เดินเข้ามา แต่ว่า ผู้อาวุโสสามไม่ได้มาคนเดียว ข้างกายเขายังมีผู้หญิงมาด้วยอีกคนหนึ่ง

ยามที่ผู้หญิงผู้นี้ก้าวเดินเข้ามาภายในห้องนั้น พลันทำให้ห้องนี้สว่างไสวขึ้นมา ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นผู้นำพาแสงสว่างมาสู่ที่พำนักอันต่ำต้อยอย่างนั้น

ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าไม่ว่าจะก้าวเดินไปที่ใดก็เป็นที่ตั้งดูดยสายตาของผู้คน นางไม่เพียงมีความงดงามเท่านั้น บนตัวของนางยังมีกลิ่นอายสายหนึ่ง กลิ่นอายลักษณะเช่นนี้ทำให้นางมีคุณสมบัติเฉพาะตัวเป็นพิเศษ ทำให้นางก้าวย่างไปที่ใดก็สามารถดึงดูดสายตาของผู้คนได้

ผู้หญิงคนนี้สวมใส่ชุดเกราะวิเศษ โดยที่เกราะวิเศษได้เปล่งประกายสีเขียวจางๆ ออกมา ถึงแม้ว่าจะสวมเสื้อเกราะแต่ไม่อาจซ่อนเร้นส่วนเว้าส่วนโค้งของนางเอาไว้ ภายใต้เสื้อเกราะยังคงมองเห็นโครงร่างของความงดงามที่ประทับใจถึงเວບบางที่คอดกึ่งอกที่กลมกลึง ช่วงขาที่เรียวยาว... ทรวดทรงองค์เວບเหล่านี้ภายใต้เสื้อเกราะวิเศษยังคงเห็นได้อย่างชัดเจน

สิ่งที่ดึงดูดใจผู้คนของผู้หญิงคนนี้หาใช่ความงดงามของรูปโฉม และไม่ใช่อารมณ์ที่น่าประทับใจของนาง แต่เป็นกลิ่นอายของนาง เป็นคุณสมบัติเฉพาะตัวของนาง

ผู้หญิงที่ยืนอยู่ตรงหน้าคนนี้ได้ส่งกลิ่นอายสายหนึ่งที่เป็นดมหาสมุทรออกมาทั่วตัว เมื่อมองดูตัวนางแล้วก็คล้ายดั่งมองเห็นน้ำทะเลสีเขียวท้องฟ้าสีครามอย่างนั้น ทำให้มีความสุข และจิตใจเบิกบาน

อย่างไรก็ตาม กลิ่นอายมหาสมุทรที่อยู่บนตัวนางไม่ใช่ประเภทอ่อนปวกเปียก แต่เป็นประเภทแข็งแแรง ซึ่งลักษณะของกลิ่นอายเช่นนี้ทำให้นึกถึงน้ำทะเลที่ไม่ใช่ประเภทนุ่มนวล แต่เป็นประเภทของคลื่นที่โหมสาดซัดและขยายวงกว้างออกไป ประดุจนางคือคลื่นทะเลที่พร้อมโถมตีท้องฟ้าและหน้าผาสูงชันด้วยความดุร้ายและอันธพาลยิ่ง หาใช่ประเภทคลื่นเล็กๆ ที่สัมผัสทั่วตัวอย่างนุ่มนวลอ่อนหวาน

“รวมแก่นเจ็ดสมุทร ท่วงทำนาเกรงขามอยู่ในตัว ยกย่องเป็นราชินีเทพเจ็ดสมุทรนับว่าไม่เกินเลย” หลี่ชียะยิ้มกล่าวเฉยเมยมองดูผู้หญิงที่อยู่ข้างกายของผู้อาวุโสสาม

ผู้อาวุโสสามยังไม่หันได้แนะนำ แต่หลี่ชียะก็รู้แล้วว่าผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าคือผู้ใดแล้ว

“คุณชายหลี่ ผู้นี้ก็คือเจ้าหอของพวกเรา” ผู้อาวุโสสามถือโอกาสนี้กล่าวแนะนำตัวต่อหลี่ชียะทันที

หลี่ชียะเพียงยิ้มๆ ขณะที่สายตาของราชินีเทพเจ็ดสมุทรก็ได้ตกไปอยู่บนตัวของหลี่ชียะ สายตาของนางเปี่ยมด้วยพลังและเด็ดเดี่ยว เหมือนว่าไม่มีสิ่งใดสามารถสั่นคลอนนางได้อย่างนั้น

“ชื่อของพี่หลี่ดังก้องในหู วันนี้ได้พบนับว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่ง”

หลี่ชียเอ๋อมยิ้ม มองหน้านางที่หนึ่ง พยักหน้ากล่าวว่า “เชิญนั่ง”

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรก็นั่งลงโดยไม่เกรงใจ ผู้อาวุโสสามรู้จักกาลเทศะเป็นอย่างดี เขาพาตัวเองล่าถอยออกไปอย่างเงียบๆ

“ข้าหวังว่าเจ้าจะนำข่าวดีมาให้” หลังจากทีราชินีเทพเจ็ดสมุทรนั่งลงแล้ว หลี่ชียเอ๋อได้เอนกายกับพนักพิงอย่างช้าๆ และกล่าวท่าที่เรียบเฉยออกมา

“บรรพบุรุษเจ็ดพวกเราได้ตอบตกลงแล้ว เห็นด้วยให้พี่หลี่ได้พบกับปฐมบรรพบุรุษของพวกเรา” ราชินีเทพเจ็ดสมุทรสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวด้วยท่าที่หนักแน่นจริงจังยิ่ง

“เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อ” หลี่ชียเอ๋อหัวเราะที่หนึ่ง ค่อยๆ หลับตาลงช้าๆ กล่าวว่า “เขานับเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลที่ยอดเยี่ยม โดยแท้จริงคนหนึ่ง เป็นคนที่มองการณ์ไกล ด้วยเหตุนี้เองจึงได้สร้างรากฐานที่ยืนหยัดอยู่ได้เป็นพันล้านปีให้กับหอสัตตะยุคของพวกเจ้า”

“เทพเจ้าแห่งทะเลยังมีชีวิต?” เวลานี้ แม้แต่ราชินีเทพเจ็ดสมุทรยังคงต้องถามคำถามนี้ออกมา ภายในใจของนางรู้สึกฉงนยิ่งนัก เนื่องจากนางรู้สึกไม่เข้าใจเลยกับเรื่องนี้

ตามหลักการแล้ว เทพเจ้าแห่งทะเลไม่ได้อยู่บนโลกนี้อีกแล้ว แต่หลี่ชียเอ๋อ กลับเลาะลงต้องการพบเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อ ปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาก็ได้ อีกทั้งบรรพบุรุษเจ็ดของพวกเขาก็ตอบตกลงตามข้อเรียกร้องของหลี่ชียเอ๋ออีกด้วย ซึ่งทำให้นางรู้สึกสงสัยเป็นอย่างยิ่ง

“คำถามนี้เจ้าสมควรไปถามตาเต๋มาเจ็ด ไม่ใช่มาถามข้า” หลี่ชียเอ่หัวเราะทีหนึ่ง และยิ้มกล่าวออกมาอย่างช้าๆ

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับนั่งเงิบไป เรื่องนี้หากบรรพบุรุษเจ็ดของพวกเขายอมบอกนาง นางก็คงไม่จำเป็นต้องถามจากหลี่ชียเอ่

แม้ว่าเรื่องราวมากมายบรรพบุรุษเจ็ดก็ได้บอกเล่าให้กับนาง แต่สำหรับเรื่องนี้บรรพบุรุษเจ็ดกลับนิ่งไม่พูดถึงสักคำ และหากจะพูดก็เป็นพูดถึงอย่างผิวเผินเท่านั้น ทำให้นางผู้มีฐานะเป็นถึงเจ้าหอก็ยังไม่เข้าใจเรื่องนี้อย่างชัดเจน

“ไม่ทราบว่ามีพี่หลี่จะไปช่วยต่ออายุชัยให้กับบรรพบุรุษเจ็ดพวกเราเมื่อไหร่?” ในที่สุด ราชินีเทพเจ็ดสมุทรได้เอ่ยถามขึ้นอย่างช้าๆ

“ไม่รีบ” หลี่ชียเอ่กล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า “รอให้ข้าเสร็จธุระต่างๆ แล้ว ข้าก็จะไปที่หอสัตตตะยุทธของพวกเจ้าสักครั้งหนึ่ง เมื่อถึงเวลานั้น ข้าจะทำการต่ออายุชัยให้กับบรรพบุรุษเจ็ดเอง พวกเจ้าแค่เตรียมสมุนไพรรที่ต้องการใช้ให้พร้อมก็พอ”

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับนั่งเงิบ นางเองก็เข้าใจ เมื่อมองดูท่าทีของหลี่ชียเอ่แล้ว ถึงนางคิดจะเร่งรัดหลี่ชียเอ่ไปก็คงเปล่าประโยชน์

“ดูท่าเจ้าจะร้อนรนมากนะเนี่ย” หลี่ชียเอ่ถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา กล่าวหาว่า “บรรพบุรุษของสำนักแตรสังข์หวนกลับคืนสู่ยุทธภพแล้วนี่ ทั้งเทพธิดาเงินหูกก็คืนสู่ยุทธภพเช่นกัน สิ่งนี้นับว่าสร้างความกดดันให้กับเจ้าไม่น้อยเลย เจ้าโอรสสวรรค์ปกสมุทรรุ่นนี้กำลังแค้ไหนข้าไม่รู้ แต่ว่า หากเขามีเจ้าเต๋าหดหัวหอยสังข์คอย

คุ้มครอง เกรงว่าหากเจ้าคิดเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลในชาตินี้ดูจะน่าเป็นห่วงอยู่บ้าง”

“ในฐานะเป็นผู้รับการคัดเลือกเทพเจ้าแห่งทะเล การแย่งชิงตำแหน่งเทพเจ้าแห่งทะเลนั้น หากสู้กันตัวต่อตัวข้าไยจะต้องหวั่น” ราชนิเทพเจ็ดสมุทรกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เมื่อถึงเวลาซึ่งขาดสุดท้ายจริงๆ ต่อให้เทพธิดาเงินหว่าทำสู้กับข้า ข้าก็พร้อมสู้กับนางโดยไม่หวั่น!”

คำพูดของราชนิเทพเจ็ดสมุทรหนักแน่นมีพลัง สายตาของนางมั่นคงยิ่งนัก การที่นางกล่าวคำเช่นนี้ออกมา ใช้นางจะกล่าววาจาสามหาอวดดี แต่เป็นการเชื่อมั่นในตนเองอย่างเต็มเปี่ยม

“ดีมาก” หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “ไม่เสียทีที่เป็นทายาทของเทียนสื่อ พูดได้มั่นใจมาก อาศัยที่เจ้าสามารถเชื่อมเจ็ดกระบวนท่าเข้าด้วยกันได้ นับว่าเจ้ามีคุณสมบัติพอที่จะพูดเช่นนี้ได้ ขอเพียงให้เวลาเจ้าอย่างเพียงพอ รอให้เจ้ามีความชำนาญได้ที่แล้วล่ะก็ เป็นความจริงที่เจ้ามีคุณสมบัติเพียงพอที่จะสู้กับเทพธิดาเงินหว่าสักตั้ง แต่ว่า การชวงชิงบางครั้งเวลาก็ไม่คอยท่า”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำเอาราชนิเทพเจ็ดสมุทรถึงกับนั่งเงยบขึ้นมา คำพูดของหลี่ชีย่มีเหตุผล เป็นความจริงที่นางมีความมั่นใจในตนเองอย่างเต็มเปี่ยม นางมั่นใจว่าในอนาคตจะต้องมีสักวันต้องได้ต่อสู้กับเทพธิดาเงินหว่าแน่นอน แต่ว่า เวลานี้ยังทำเช่นนั้นไม่ได้จะอย่างไรเสีย นางยังขาดความชำนาญความลึกซึ้งอยู่

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรก็รู้ตัวดีว่า เมื่อเทียบกับลูกสาวของเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว สิ่งสำคัญที่สุดที่นางขาดไปก็คือประสบการณ์และความชำนาญที่สู้เขาไม่ได้ เจกเช่นเทพธิดาเงินหูกที่เคยได้รับการยอมรับจากทวนสามง่ามมาก่อน ต่อให้นางมั่นใจว่าในอนาคตนางมีกำลังเพียงพอที่จะสู้กับเทพธิดาเงินหูกก็จริง แต่ ในขณะนี้ช่วงความห่างระหว่างกันนั้นยากจะชดเชยได้ภายในระยะเวลาอันสั้นได้

“ดังนั้น เจ้าจึงจำเป็นต้องอาศัยตาเต๋มาบรรพบุรุษเจ็ด ต้องการให้เขาช่วยรับหน้าแทนเจ้าช่วงระยะเวลาหนึ่ง” หลี่ชียเอ่ที่กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่ตรงนั้น ยิ้มกล่าวขณะหลับตาพักผ่อนกายา

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับนั่งเงิบ ด้วยสาเหตุนี้เอง บรรพบุรุษเจ็ดของพวกเขาก็ต้องการกลับคืนสู่ยุทธภพเพื่อทำหน้าที่คุ้มครองให้กับนาง!

หลี่ชียเอ่มินิดหนึ่ง และกล่าวว่า “อยากจะเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลหรือไม่?”

“ในอนาคตข้าจะต้องเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแน่นอน!”

สายตาของราชินีเทพเจ็ดสมุทรมั่นคงและมีพลัง คำพูดที่นางพูดออกมาคล้ายตั้งเป็นการเล่าเรื่องราวที่เป็นความจริงอย่างนั้น

“วิถีแห่งการเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลไม่ได้ยากเย็นอะไรนัก” หลี่ชียเอ่ยังคงไม่ได้ลืมตาขึ้นมาแต่อย่างใด กล่าวว่ “โอรสสวรรค์ปกสมุทร หรือจักรพรรดิหอยสังข์อะไรนั่น เป็นเพียงพวกที่มีชื่อเสียงจอมปลอมผึ่งหนึ่งเท่านั้น ขอเพียงข้าลงมือให้กับเจ้า ก็สามารถจัดการพวกเขาจนหมดสิ้นได้ทุกเมื่อ”

คำพูดของหลี่ชียะพลันทำให้ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับงงงัน

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1454 ความลับของเทพเจ้าแห่งทะเล

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับนั่งเงิบไปพักหนึ่ง เมื่อได้ยินคำพูดที่เยอหยิ่งอวดดีของหลี่ซีเย่ ถ้าหากหลี่ซีเย่ไม่เห็นโอรสสวรรค์ปกสมุทรรออยู่ในสายตาก็เป็นเรื่องปรกติ เพราะว่าจะอย่างไรเสีย เขาก็คือคนที่สามารถแย่งชิงชะตาฟ้ากับเมฆเงินเทียนได้

แต่ว่า พลันที่เขาพูดออกมา แม้แต่จักรพรรดิหอยสังข์ก็กลายเป็นพวกมีแต่ชื่อเสียงลอมปอลม เกรงว่าคงไม่มีคำพูดใดที่เยอหยิ่งอวดดีมากไปกว่านี้อีกแล้ว

จักรพรรดิหอยสังข์ถึงกับฝืนยิ้มออกมา ก่อนที่จะได้พบกับหลี่ซีเย่ นางได้ยिनกิตติศัพท์ต่างๆ ของหลี่ซีเย่มานานแล้ว ความเยอหยิ่งอวดดีและพาลของหลี่ซีเย่นางได้ยินมาแล้วแต่ เมื่อได้พบกับตัวจริงของหลี่ซีเย่แล้ว จึงได้รู้ว่าเขาช่างเยอหยิ่งอวดดีและพาลเช่นใด

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรนั่งเงิบอยู่ครู่หนึ่ง กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ข้าจะต้องได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแน่! ข้าสามารถแผ้วถางเส้นทางนี้ได้แน่” ความหมายของนางชัดเจนมาก นางได้ปฏิเสธความหวังดีของหลี่ซีเย่แล้ว

“ข้ารู้ มีบรรพบุรุษเจ็ดคุ่มครองให้กับเจ้า บวกกับความสามารถและพรสวรรค์ของตน การที่จะเป็นเทพเจ้าแห่งทะเล

ของเจ้ามีโอกาสมาก” หลีซีเยยิ้มชนิดหนึ่งและกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

“แต่ว่า การเชื่อมเจ็ดกระบวนท่าเข้าด้วยกัน เจ้าเป็นได้แค่เทพเจ้าแห่งทะเล เจ้าไม่รู้สิกว่าเจ้าขาดความทะเยอทะยานมากเกินไป” หลีซีเยยิ้มชนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ต่อให้ได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว เจ้าสามารถฝึกฝนเจ็ดกระบวนท่าจนถึงขั้นชำนาญ แต่เจ้าไม่สามารถแข่งลำหน้าปฐมบรรพบุรุษของเจ้าไปได้”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้ หลีซีเยหยุดชนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ฐานะของเทพเจ้าแห่งทะเลเทียบสู่อะไรในหอสัตตตะยุทธของพวกเขา กระทั่งปีศาจทะเลทั้งหมดก็อยู่ในมาตรฐานที่สูงมาก คือจะลำหน้าเขาเกรงว่าคงยากมากๆ อย่างน้อยที่สุดข้ายังมองไม่เห็นสิ่งที่จะทำให้ลำหน้าเทพเจ้าแห่งทะเลเทียบสู่อะไรในตัวของเขา ระดับขั้นที่เจ้าสามารถทำได้ตลอดชั่วชีวิตของเจ้านั้น หากสามารถก้าวถึงระดับของเทพเจ้าแห่งทะเลเทียบสู่อะไร เกรงว่าก็คงจะเป็นที่สุดของเจ้าแล้ว”

“ใช่ว่าข้าดูถูกเจ้า ตามความเห็นของข้า ชั่วชีวิตของเจ้าระดับที่เจ้าสามารถไต่ไปถึงอย่างมากก็คือระดับของเทพเจ้าแห่งทะเลเช่นหลัน” หลีซีเยหลุดหัวเราะออกมา

คำพูดเช่นนี้ทำให้ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับนั่งเสียว นางเป็นผู้ที่เชื่อมั่นในตนเอง หาใช่คนที่มองว่าตัวเองไร้ค่าอย่างเด็ดขาดสำหรับอนาคต นางมั่นใจว่าสามารถกลายเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลได้แน่ ขอเพียงนางไม่ถูกผู้ดำรงอยู่ในฐานะเช่นจักรพรรดิหอยสังข์ลอบสังหารเสียก่อน

แต่ว่า ถ้าหากหลังจากที่นางได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว ก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด แล้วสามารถเคียงบ่าเคียงไหล่กับเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อ ปฐมบรรพบุรุษของหอสัตตะยุทนั้น นางไม่มีความมั่นใจจริงๆ

เหมือนอย่างที่หลี่ซีเย่ได้พูดเอาไว้ กรณีของเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อ อย่าว่่าแต่หอสัตตะยุทของพวกเขาเลย กระทั่งเผ่าปีศาจทะเลทั้งหมด เขาก็ครองอยู่ในระนาบเดียวกัน เป็นระดับที่ไม่สามารถก้าวล้ำไปได้

ควรจะทราบว่า เคยมีตำนานเล่าว่า แม้ในมือของเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อไม่มีทวนสามง่าม ก็สามารถตีเสมอกับราชันเซียนมู่จ้าวที่อยู่ในยุคเดียวกันได้ เรียกได้ว่า เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อคือผู้ดำรงอยู่ใญ่ฐานะสามารถฝึกเคล็ดเจ็ดกระบวนท่าจนถึงระดับสูงสุด

เนื่องเพราะเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อประสบความสำเร็จที่สูงส่งเช่นนี้ เขาจึงถูกเผ่าปีศาจทะเลมองว่าเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลที่แข็งแกร่งที่สุด กระทั่งถูกเผ่าปีศาจทะเลยกย่องว่าเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลอันดับหนึ่ง

ต่อมาภายหลัง เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหู่ ชั่วชีวิตของเขานับว่ามีความปราดเปรื่องน่าทึ่งยิ่งนัก เคยมีผลงานการสู้รบที่สูงที่สุด กระทั่งสามารถตีเสมอราชันเซียนหมิงเหรินได้ ความสำเร็จชั่วชีวิตของเขานั้น สุดท้ายแล้ว เผ่าปีศาจทะเลเห็นว่าแค่สามารถเคียงบ่าเคียงไหล่กับเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อเท่านั้นเอง

ควรจะทราบว่า ราชันเซียนหมิงเหรินคือราชันเซียนคนแรก
ของยุคเหล่าราชัน เคยบุกเบิกยุคสมัยที่สุขสุดมาขึ้นมา

“ชั่วชีวิตของเจ้าไม่สามารถแข่งหน้าปฐมบรรพบุรุษของเจ้าได้
อยู่แล้ว” ลังหะที่ราชินีเทพเจ็ดสมุทรกำลังอยู่ในอาการนั่งเงียบ หลี
ชีเย่หัวเราะและกล่าวออกมา

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ราชินีเทพเจ็ดสมุทรกล่าวขึ้นมา
อย่างช้าๆ ว่า “เช่นนั้นท่านจะช่วยข้าอีกแรงได้อย่างไร? หรือว่า
ท่านสามารถช่วยให้ข้าก้าวข้ามที่สุดของข้าไปได้ กลายเป็นเทพ
เจ้าแห่งทะเลที่ยอดเยี่ยมยิ่งกว่าอย่างนั้นรึ?”

“หากข้าลงมือ เจ้าต้องได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแน่นอน เป็น
เรื่องที่น่าประหลาดข้อสงสัย” หลีชีเย่ยิ้มชนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ที่ข้า
เลือกเจ้า นอกเหนือจากที่เจ้าเป็นทายาทของเทพเจ้าแห่งทะเล
เทียบแล้ว ที่สำคัญมากกว่าก็คือ เจ้ามีความเชื่อมั่น มีจิตที่แข็ง
ดั่งหินดวงหนึ่ง แต่ว่า หากเจ้าคิดจะแข่งล้ำหน้าปฐมบรรพบุรุษของ
เจ้า เส้นทางนั้นยังคงต้องเจ้าเป็นคนก้าวเดินออกมา”

“แล้วมันมีข้อแตกต่างตรงไหน?” ราชินีเทพเจ็ดสมุทรกล่าวว่า
“หากไม่มีจักรพรรดิหอยสังข์ลอบสังหารข้า ข้ามันใจตนเองว่า
สามารถเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลได้ หากบรรพบุรุษเจ็ดกลับสู่ยุทธภพ
ข้าคงไม่ต้องหวาดหวั่นต่อการลอบสังหารของจักรพรรดิหอยสังข์
แล้ว!”

“อย่างนั้นรึ?” หลีชีเย่หลุดหัวเราะออกมา กล่าวว่า “เห็นที่สิ่งที่
เจ้ารู้นั้นมีน้อยนิดเหลือเกิน ตาเฒ่าเจ็ดนี้ปิดปากเงียบดีจริงๆ ดูท่า
เขามีความกังวลอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว”

“ขอพี่หลิได้โปรดชี้แนะทางสว่างให้ด้วย” ราชนิเทพเจ็ดสมุทรเอ่ยขึ้นอย่างซ้ๆ คำพูดนี้นางพูดได้จริงใจมาก เพราะคำพูดของหลิชีย่ทำให้นางรู้สึกประหลาดใจ

“เจ้าเคยคิดหรือไม่ว่า เพราะอะไรปีศาจทะเลของพวกเจ้าเป็นได้แค่เทพเจ้าแห่งทะเล ทั้งที่อาศัยอยู่ใต้ฟ้าเดียวกันในแดนวิญญานสวรรค์ ทำไมปีศาจทะเลพวกเจ้าจึงไม่สามารถเหมือนเช่นเผ่าวิญญานเทพกลายเป็นราชันเซียน หรือว่าเป็นความจริงที่เผ่าวิญญานเทพเป็นลูกรักของสวรรค์อย่างนั้น?” หลิชีย่เอ่ยขึ้นมาอย่างซ้ๆ

ราชนิเทพเจ็ดสมุทรรีบกับห้วนไหวเมื่อได้ยินเช่นนี้ ความจริงแล้วปัญหาข้อนี้นางเคยมีอยู่ในใจ เพียงแต่นางไม่สามารถหาคำตอบได้ ดังนั้นจึงไม่ไปสืบเสาะปัญหาข้อนี้

“เจ้าเคยคิดบ้างไหม เพราะอะไรเทพเจ้าแห่งทะเลพวกเจ้าจำเป็นต้องได้รับการยอมรับจากทวนสามง่าม!” หลิชีย่ยิ้มกล่าวว่า “แล้วทวนสามง่ามมาจากที่ใด ทวนสามง่ามได้ซ่อนความลับอะไรเอาไว้กันแน่?”

การย้อนถามของหลิชีย่ทำเอาราชนิเทพเจ็ดสมุทรรีบกับรู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่ค่อยจะออก

“ปัญหาข้อนี้ รอให้ข้าได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลเสียก่อน ก็จะไปสืบเสาะหาความชัดเจนเอง” สุดท้าย ราชนิเทพเจ็ดสมุทรรีบกับต้องสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง และกล่าวออกมาอย่างหนักแน่น

การที่นางพูดคำๆ นี้ออกมานั้น ภายในใจของนางได้ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วจริงๆ ว่า หากนางได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลจริงล่ะก็ นางจะต้องทำปัญหานี้ให้กระจ่างอย่างแน่นอน

“รอนกว่าเจ้าได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว ทุกอย่างก็สาบสูญไปเสียแล้ว” หลี่ชีย่หัวเราะและสายหน้ากล่าวว่า “ครั้งนั้น ปฐมบรรพบุรุษพวกเจ้าก็คิดเช่นนี้เหมือนกัน เสียตาย หลังจากที่ได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว ทุกอย่างก็สาบสูญไปเสียแล้ว”

ภายในใจของราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับเต้นตุบตามขึ้นมาเมื่อได้ยินคำพูดลักษณะเช่นนี้ นางถึงกับจ้องมองที่หลี่ชีย่กล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “พูดแบบนี้ แสดงว่าปฐมบรรพบุรุษกระทั้งเทพเจ้าแห่งทะเลอีกสองคนของหอสัตตะยุค ก็เคยสับสนเสาะความลับที่อยู่ภายในนี้มาแล้วสิ”

“ถูกต้อง พวกเขาล้วนแล้วแต่สับสนเสาะเรื่องนี้มา ความจริงแล้วเคยมีเทพเจ้าแห่งทะเลจำนวนไม่น้อยที่สับสนเสาะเรื่องนี้มาก่อน” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “ความลับที่เกี่ยวข้องในนั้น ในใจของบรรพบุรุษเจ็ดเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง เพียงแต่เขาปากแข็งมาก ขณะที่เจ้ายังก้าวไม่ถึงระดับนั้น เขาก็จะไม่บอกกล่าวความลับที่อยู่ข้างในให้เจ้าได้รู้”

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับนั่งเงิบพ้กหนึ่งเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ แน่แน่นอน นางไม่ได้โทษบรรพบุรุษเจ็ด การที่บรรพบุรุษเจ็ดปิดเป็นความลับย่อมมีเหตุผล เป็นเพราะเขาหวังดีกับนางจึงได้ทำเช่นนี้

“บางทีหอสัตตะยุคของพวกเราอาจมีหนทางแก้ไขแล้วก็เป็นได้!” สุดท้าย ราชินีเทพเจ็ดสมุทรได้เอ่ยขึ้นมาซ้าๆ “ไม่ว่าจะ

อย่างไรก็ตาม ราชินีเทพเจ็ดสมุทรยังคงมั่นใจในหอสัตตะยุทธของตน นางมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมกับบรรพบุรุษของตนเสมอ

“ไซ้ มีหนทางแก้ไข” หลี่ซีเยหัวเราะขึ้นมา และกล่าวว่า “ก็เหมือนดังเช่นวิธีการแก้ไขแบบตาเต๋มาบรรพบุรุษเจ็ดของพวกเขาเจ้าแบบนั้น เกี่ยวดองสมรสกับข้า รอให้ข้าได้เป็นราชันเซียนแล้ว เจ้ากับข้าสองคนแต่งงานกัน อาศัยสายเลือดดีกดำบรรพ์ของข้าให้กำเนิดทายาทที่แข็งแกร่ง จากนั้นตัดรากเพื่อให้ทายาทได้หลุดออกจากการพันนาการด้านสายเลือด”

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรรู้สึกได้ถึงใบหน้าที่ร้อนผ่าว เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเย เรื่องนี้หอสัตตะยุทธของพวกเขาได้มีการประชุมหารือกันก่อนหน้าแล้ว บรรพบุรุษเจ็ดเคยเรียกนางไปพบและคุยกับนาง ความจริงแล้ว นางได้ตอบตกลงเห็นด้วยกับเรื่องข้อเสนอเกี่ยวดองสมรสไปแล้ว

แต่ว่า เรื่องดังกล่าวออกจากปากของหลี่ซีเยในเวลานี้มันไม่เหมือนกัน แม้ว่านางดูจะเป็นผู้หญิงที่สง่างามเปิดเผยตรงไปตรงมา แต่ก็ต้องมีความเขินอายอยู่บ้างเหมือนกัน

“แต่ สิ่งที่ข้าพูดถึงกับสิ่งที่บรรพบุรุษพวกเขาเจ้าคิดมันเป็นคนละเรื่อง” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวเรียบเฉยว่า “ข้าสามารถบอกเจ้าเกี่ยวกับความเร้นลับของทวนสามง่ามได้บ้าง และข้าก็สามารถถ่ายทอดวิธีการสยบสายเลือดของตนเองให้กับเจ้า รอให้เจ้าได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว หากเจ้าสามารถกุมความลึกลับฟ้าพิสดารเหล่านี้ได้ เจ้าจะต้องขอบคุณข้าอย่างยิ่ง”

“ความเร้นลับของทวนสามง่าม?” ราชนีเทพเจ็ดสมุทรเอ่ยอย่างช้าๆ ว่า “ช้าไม่ปฏิเสธว่าพีหลิ้นั้นคือบุคคลที่สุดยอดเป็นหนึ่งในไม่มีสอง ความตื่นลึกลับบางของพีหลิ้นั้นจะหยั่งรู้ได้อย่างละเอียด แต่ทว่า เกี่ยวกับความเร้นลับของทวนสามง่ามนั้น เกรงว่าสิ่งที่พีหลิ้นั้นมีอยู่คงไม่เท่าหอสัตตตะยุทธของเรา”

คำพูดของราชนีเทพเจ็ดสมุทรรู้สึกว่าจะสามหาหวอดดี สิ่งที่น่างุนงงนั้นคือความจริง หอสัตตตะยุทธของพวกเขาเคยให้กำเนิดเทพเจ้าแห่งทะเลถึงสามคน ครอบครัวทวนสามง่ามมาถึงสามสมัย เรียกได้ว่าบรรพบุรุษหอสัตตตะยุทธของพวกเขาได้ทำการศึกษาทวนสามง่ามมาแล้วอย่างละเอียด

“คำพูดนี้ช้าไม่ปฏิเสธ” หลี่ชียี่หัวเราะขึ้นมา และกล่าวว่า “เสียดาย ช้าสามารถควบคุมทวนสามง่ามได้ดีกว่าหอสัตตตะยุทธของพวกเขาเสียอีก เจ้าจะเชื่อหรือไม่ก็ตามใจ ต่อให้เจ้าได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้วก็ตาม หากเจอเจอกับช้า แล้วช้าต้องการให้ทวนสามง่ามที่อยู่ในมือเจ้าไปกับช้าเจ้าก็ทำอะไรไม่ได้ สิ่งนี้ไม่เพียงแค่ว่าเข้าใจในตัวของทวนสามง่ามเท่านั้น ช้างโน้นยังเกี่ยวพันถึงเรื่องของสายเลือด”

ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า พวกเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อของหอสัตตตะยุทธได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับทวนสามง่ามได้ละเอียดมา แต่ทว่า ด้วยเหตุผลหลายๆ อย่าง แม้แต่เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อก็จนด้วยเกล้า

ในอดีต หลี่ชียเอเองก็เคยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับทวนสามง่ามมาแล้วอย่างละเอียด มิฉะนั้นล่ะก็เขาคงไม่สามารถสร้างเลียนแบบทวนสามง่ามที่มีอนุภาพมากขึ้นมาได้

กล่าวอย่างไม่ต้องเกรงใจ ในจำนวนคนที่มีชีวิตยกเว้นทะเลกระดูก ไม่มีใครเข้าใจทวนสามง่ามมากไปกว่าเขาอีกแล้ว ที่สำคัญมากกว่านั้นก็คือ เขามีวิธีการควบคุมที่สุดยอดมากชุดหนึ่ง ซึ่งไม่เพียงเพราะเขาได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับทวนสามง่ามมาอย่างละเอียดเท่านั้น แต่เขายังได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับสายเลือดของเผ่าปีศาจทะเลมาอย่างละเอียดอีกด้วย

คำพูดของหลี่ชียเอทำให้ราชินีเทพเจ็ดสมุทรต้องนั่งเงิบ นางเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าหลี่ชียเอได้กุมความลับอะไรเอาไว้กันแน่

“พี่หลี่คงต้องมีเงื่อนไขกรรมัง” ในที่สุด ราชินีเทพเจ็ดสมุทรได้เอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ

“ถูกต้อง ข้ามีเงื่อนไข” หลี่ชียเอกล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า “ไม่เคยมีของที่ได้มาง่ายๆ ในไต้หล้าอยู่แล้ว! คิดจะได้มันมาก็ต้องมีข้อแลกเปลี่ยน”

“ตกลง ไม่ทราบว่ามีเงื่อนไขต้องการอะไร? เจ็ดกระบวนท่ารี?” ราชินีเทพเจ็ดสมุทรกล่าวอย่างช้าๆ

“เจ้าจะดูถูกข้ามากเกินไปเสียแล้ว” หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวว่า “สาวน้อย เจ้าไม่เข้าใจข้าเลยแม้แต่น้อย พุดกันตามตรงเลยนะ ถ้าหากข้าต้องการเจ็ดกระบวนท่านั้นจริงล่ะก็ ข้าไม่จำเป็นต้องเจรจากับหอสัตตตะยุทธพวกเจ้า หากข้าต้องการ

เอามันมาให้ได้ ข้าจะไปที่หอสัตตะยุทธพวกเจ้า แล้วแย่งเจ็ด
กระบวนท่ามาจากมือ ง่ายๆ แค่นี้แหละ”

“ก่อนหน้านั้นที่ข้าเจอว่าต้องการเจ็ดกระบวนท่าเป็นเพียง
ให้เกียรติแก่บรรพบุรุษพวกเจ้าเท่านั้นเอง” หลี่ซีเยหัวเราะตาม
อารมณ์ และกล่าวว่า “ข้าไม่ต้องการเช่นฆ่าหอสัตตะยุทธพวกเจ้า
จนเลือดนองเป็นทะเล อย่างน้อยที่สุดหอสัตตะยุทธพวกเจ้ายังมี
ประโยชน์อยู่บ้าง”

ตอนที่ 1455 ถวายความจงรักภักดี

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้ราชินีเทพเจ็ดสมุทรไม่รู้ว่าควรจะโกรธหรือฝืนยืมดี นับว่านางได้รับรู้ถึงความยโสवादดีและความพาลของหลี่ชีย่แล้ว ทอดสายตามองไปทั่วแดนวิญญูณาสวรรค์ จะมีสักกี่คนที่หาญกล้าบอกว่าจะสังหารหอสัตตะยุทธพวกเขาจนเลือดไหลกลายเป็นแม่น้ำ

แต่ กับผู้ชายที่อยู่ตรงหน้า ราชินีเทพเจ็ดสมุทรได้แต่ยิ้มเฉือนๆ ชายผู้นี้พาลจนไม่สามารถหาคำใดๆ มาเปรียบเปรยได้อีกแล้ว เช่น ฆ่าปลาทะเลกว้างไพศาลนับล้านล้าน ทำลายสำนักฉลามโลหิตแคว้นซี ทำลายหุบเขาจักรพรรดิ สู้กับเมิงเจิ้นเทียน

ผลงานการสู้รบที่อบอวลด้วยกลิ่นคาวเลือด ได้ประกาศต่อได้หล้าแล้วถึงการใช้อำนาจบาตรใหญ่อย่างไม่มีเหตุผลของชายผู้นี้ ดังนั้น ในเวลานี้ไม่ว่าเขาจะพาลและไร้เหตุผล ไม่ว่าเขาจะยโสवादดีอย่างไร ผู้คนจำนวนมากต่างมองว่ามันดูสมเหตุสมผลดี

“เคล็ดเจ็ดกระบวนท่านับว่ายอดเยี่ยมโดยแท้จริง” หลี่ชีย่ยิ้มชนิดหนึ่งกล่าวว่า “กล่าวสำหรับข้าแล้ว มีหรือไม่มีก็ไม่ใช่ปัญหา ที่ข้าต้องการเวลานี้ไม่ใช่เคล็ดเจ็ดกระบวนท่า”

“เช่นนั้นแล้ว ไม่ทราบเวลาที่พี่หลี่ต้องการคืออะไร?” ราชินีเทพเจ็ดสมุทรเอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ

“เจ้า...” หลี่ชีย่หัวเราะที่หนึ่งและกล่าว

“ข้า...” ราชนิเทพเจ็ดสมุทรตะลึงเล็กน้อย ล้องมองหลีชีเยด้วยท่าทีแปลกๆ เวลานี้นางไม่รู้ว่าควรจะเรียบเรียงคำพูดอย่างไรดี

“เจ้าอย่าได้คิดมาก” หลีชีเยหัวเราะขึ้นมา และกล่าวว่า “ข้าไม่ได้ต้องการผู้หญิงคนหนึ่ง ข้าต้องการเทพเจ้าแห่งทะเล ข้าจะให้โอกาสแก่เจ้า ให้เจ้ามีโอกาสได้พลิกสถานการณ์ แน่نون ในอนาคตเจ้าก้าวไปได้ถึงจุดไหนนั้น ประสบผลสำเร็จในสถานะเช่นใดขึ้นอยู่กับเจ้าเองแล้ว ถ้าหากเจ้าก้าวไปไม่ถึงจุดนั้นละก็บอกได้เพียงช่างน่าผิดหวังสำหรับข้าเสียเหลือเกิน เป็นข้าที่ดูคนผิดไป...”

“...หลังจากที่ข้าให้โอกาสนี้แก่เจ้าแล้ว ในอนาคตหากเจ้ามีโอกาสได้พบกับข้าอีก เจ้าก็รับใช้ภักดีต่อข้า” หลีชีเยยิ้มกล่าวว่า “รับใช้ข้าชั่วชีวิต”

ราชนิเทพเจ็ดสมุทรสุดลมหายใจเข้าลึกๆ สุดท้ายกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ข้าขอบคุณพี่หลีที่รักและเมตตา เกรงว่าข้าคงไม่มีวาสนาที่จะได้รับวาสนาที่พี่หลีมอบให้”

ราชนิเทพเจ็ดสมุทรพูดได้ไพเราะมาก เกรงว่าหากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นคงด่าหลีชีเยไปแล้วว่าประสาทหรือเปล่า จะอย่างไรเสียเทพเจ้าแห่งทะเลที่ไหนจะยินยอมไปภักดีรับใช้คนอื่น? มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย ต่อให้เป็นราชันเซียน เทพเจ้าแห่งทะเลก็ไม่ต้องการไปภักดีต่อเขา

“เจ้าคิดว่าหลังจากที่ตนได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว การมารับใช้ภักดีต่อข้าเป็นการหยามเจ้า” หลีชีเยหัวเราะขึ้นมา รู้ว่าในใจของราชนิเทพเจ็ดสมุทรคิดอะไรอยู่

หลี่ชีย่ย์มกล่าวว่า “บอกตามตรงเลยนะ หากไม่เป็นเพราะมีคนทำให้ใจของข้าต้องหวั่นไหว ต่อให้เจ้าได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเล เจ้าคิดจะเกาะข้าก็ไม่แน่ว่าข้าจะเห็นเจ้าอยู่ในสายตา”

คำพูดลักษณะเช่นนี้พลันทำให้ราชินีเทพเจ็ดสมุทรต้องอึ้ง นางพูดไม่ออกอย่างสิ้นเชิง คำพูดเช่นนี้นับว่าโอหังवादดีจนสุดจะเปรียบเปรย หากไม่เป็นเพราะมีผลงานการสู้รบที่ปราศจากผู้เทียบเทียม ราชินีเทพเจ็ดสมุทรคงเข้าใจว่าหลี่ชีย่ย์นั้นพูดจาสามหาवादดี

“เจ้ารู้ไหม?” หลี่ชีย่ย์ชันตัวลุกขึ้นนั่งอย่างช้าๆ นั่งตัวตรงและมองดูราชินีเทพเจ็ดสมุทร แล้วกล่าวอย่างหนักแน่นว่า “ข้าไม่เพียงให้โอกาสแก่เจ้า และยังเป็นกาให้โอกาสหอสัตตะยุทธของพวกเจ้า ยิ่งเป็นการให้โอกาสเผ่าปีศาจทะเลของพวกเจ้า”

“พูดอย่างจริงใจเลยนะ ข้าไม่เคยให้ความสนใจกับความตายของเผ่าปีศาจทะเลพวกเจ้า และข้าชี้คร้านจะไปใส่ใจ ในบรรดาปีศาจทะเลผู้ที่สามารถทำให้ข้ามองได้ก็มีแค่ไม่กี่คนเท่านั้นเอง กระทั่งพูดไม่ค่อยน่าฟัง ต่อให้เผ่าปีศาจทะเลพวกเจ้าสูญสิ้น เผ่าพันธุ์ข้าก็ไม่ให้ความสนใจแม้แต่น้อย” ครั้นหลี่ชีย่ย์เอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ย์มเฉยเมยออกมา

คำพูดของที่หลี่ชีย่ย์พูดออกมา ทำให้ภายในใจของราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับหวาดกลัวขึ้นมา ทันใดนั้น นางเหมือนล้บอะไรได้บางอย่าง

“ทำไมข้าถึงต้องการพบเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อของพวกเจ้า?” หลี่ชีย่ย์หัวเราะและกล่าวว่า “เจ้าคิดว่าข้าต้องการทำเพื่อ

ตนเองรี ? บอกตามตรง หากว่าข้าชี้คร้านจะไปสนใจเรื่องความเป็นความตายของแดนวิญญานสวรรค์พวกเจ้าล่ะก็ ข้าจะไม่ไปพบเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสี้อพวกเจ้า ข้าได้เคล็ดเจ็ดกระบวนท่าแล้วก็ไปเลย เผ่าปีศาจทะเลพวกเจ้าจะสูญสิ้นเผ่าพันธุ์หรือไม่มันเกี่ยวอะไรกับข้า! ข้าให้โอกาสแก่เจ้า ให้โอกาสแก่หอสัตตตะยุทธ กระทั่งให้โอกาสเผ่าปีศาจทะเลพวกเจ้า บอกได้ว่านั่นเป็นเพราะข้ามีความเมตตาเกินไป!”

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับงงงันอยู่ครู่หนึ่ง ความจริงแล้วสิ่งนี้ได้ทำให้นางรู้สึกแปลกใจ หลี่ชียเอ่ ละทิ้งค่าตอบแทนที่สูงทุกอย่างไป เพียงต้องการพบเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสี้อที่ไม่ได้อยู่บนโลกนี้อีกแล้ว ช่างในมีสิ่งที่ยธิบายไม่ถูกมากมายเหลือเกิน

ห้ากระบวนท่าแรกของเคล็ดเจ็ดกระบวนท่าบวกกับการเกี่ยวดองสมรสกัน ความเขี้ยวชวนเช่นนี้ไม่ยากกับใครก็ตาม ล้วนแล้วแต่ไม่สามารถปฏิเสธได้ทั้งสิ้น

แต่ หลี่ชียเอ่กลับละทิ้งมัน กระทั่งไม่ใส่ใจกับมันทั้งสิ้น ท่าที่เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ในนั้นมีควมลึกลับมากเหลือเกิน ทำให้ราชินีเทพเจ็ดสมุทร มองไม่ออก

สุดท้าย ราชินีเทพเจ็ดสมุทรสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ค่อยๆ โค้งคำนับต่อหลี่ชียเอ่ กล่าวด้วยความจริงใจว่า “น้องบุ่มบ่ามไป ความรู้ตื่นเขิน หากมีคำพูดใดที่พูดผิดไป ขอให้พี่หลี่ได้โปรดอภัย”

นาที่นี้ เหมือนว่าราชินีเทพเจ็ดสมุทรจะจับอะไรได้บางอย่าง นางเดาเรื่องได้ลางๆ ในฉับพลันทันทีอย่างนั้น

“ไม่มีอะไรต้องอภัยหรือไม่อภัย” หลีชีเย่ กล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉยว่า “เจ้าสามารถรู้ได้ สามารถคิดได้ ย่อมเป็นการบ่งบอกว่าเจ้าไม่ใช่พวกสวะ เจ้ายังคงเป็นผู้ที่สามารถขัดเคลาได้”

“สำหรับความมงงวยต่างๆ เกี่ยวกับเผ่าปีศาจทะเลนั้น ขอพี่หลีได้โปรดชี้แนะทางสว่างให้ด้วย เพื่อให้น้องได้มองเห็นตะวันอีกครั้ง” ราชินีเทพเจ็ดสมุทรกล่าวด้วยท่าทีจริงจังมาก

หลีชีเย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เรื่องนี้ข้าไม่สามารถให้คำชี้แนะได้ หากทัศนคติต่างกัน ย่อมไปด้วยกันไม่ได้ ต่อให้เจ้ารู้แล้วไง มันก็แค่ทำให้ข้าต้องเสียเวลา ให้ข้าต้องเปลืองน้ำลายเท่านั้นเอง”

“เช่นนั้นแล้ว พี่หลีต้องการให้ทำอย่างไร? ”

“ให้คำสาบานก็แล้วกัน” หลีชีเย่มองดูราชินีเทพเจ็ดสมุทรหัวเราะแล้วกล่าวว่า “หลังจากได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว หากเจ้ารับใช้ภักดีต่อข้า เท่ากับเป็นการช่วงชิงโอกาสให้กับตัวเจ้าเอง หอสัตตะยุทธ และกระหังเผ่าพันธุ์ปีศาจทะเลของพวกเจ้า”

เงื่อนไชของหลีชีเย่ทำให้ราชินีเทพเจ็ดสมุทรต้องนั่งเงียบ หากเปลี่ยนเป็นใครก็ตาม ล้วนแล้วแต่ไม่สามารถยอมรับเงื่อนไชเช่นนี้ได้

“ข้าสามารถให้โอกาสแก่เจ้า” หลีชีเย่มองดูราชินีเทพเจ็ดสมุทร ที่อยู่ในอาการนั่งเงียบ ยิ้มกล่าวว่า “ถ้าหากเจ้าได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว เจ้าไม่ต้องการรับใช้ภักดีต่อข้า ง่ายมาก เจ้าทำประลองกับข้า ถ้าหากเจ้าสามารถเอาชนะข้าได้ เจ้าก็สามารถไถ่

คือนิสระภาพของตัวเอง แต่หากว่าเจ้าแพ้ว เจ้ายังคงต้องภักดีและรับใช้ข้าต่อไป”

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับงุนงงนิดหนึ่ง นางนึกไม่ถึงว่าหลีชีเยจะเสนอโอกาสเช่นนี้กับนาง

สุดท้าย ราชินีเทพเจ็ดสมุทรสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่งตัดสินใจเด็ดขาดกล่าวท่าทีหนักแน่นจริงจังว่า “ได้ ข้าตกลงตามเงื่อนไขของพี่หลี เมื่อข้าได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว จะภักดีและรับใช้พี่หลี!”

เวลานี้ ราชินีเทพเจ็ดสมุทรได้คิดรอบคอบแล้ว ถ้าหากหลีชีเยหวังในตัวของนางจริง เขาสามารถได้ทุกอย่างด้วยความง่ายดายอยู่แล้ว ก่อนหน้านั้น หอสัตตะยุทธเองก็คิดจะเกี่ยวดองสมรสกับเขา และราชินีเทพเจ็ดสมุทรเองก็เห็นด้วยกับข้อเสนอดังกล่าวแล้ว

ถ้าหากหลีชีเยต้องการอาศัยกำลังของนางจริง เช่นนั้นแล้ว โลกนี้ยังมีสิ่งใดสนิทมากกว่าความเป็นสามีภรรยา กันแล้ว? หากพวกเขาทั้งสองแต่งงานเป็นสามีภรรยา กัน พวกเขา ก็คือคนๆ เดียวกัน ไม่แบ่งแยกเขาแยกเรา กระทั่งเรียกได้ว่าหากก้าวเดินไปถึงจุดนั้นแล้ว หอสัตตะยุทธของพวกเขายินดีทุ่มเทสรรพกำลังทุกอย่างไปสนับสนุนหลีชีเยอยู่แล้ว

แต่ทว่า หลีชีเยกลับปฏิเสธการเกี่ยวดองสมรสนี้โดยไม่ได้ให้ความสำคัญ ย่อมเป็นการบ่งบอกว่าหลีชีเยไม่ได้คิดวางแผนต่ออนาง

ยิ่งไปกว่านั้น เวลานี้หฺลีซียะยังได้ให้โอกาสนางได้เป็นไทแก่ตัว
ได้ ราชนิเทพเจ็ดสมุทรเป็นคนที่มีความมั่นใจในตนเองสูง ถ้าหาก
นางได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้วยังพ่ายแพ้ต่อหฺลีซียะล่ะก็ นางก็คง
ไม่มีอะไรจะพูด ด้วยผู้ชายที่สุดยอดปราศจากผู้เทียบเทียมเช่นนี้
นับว่าสมควรแล้วที่นางจะไปภักดีและรับใช้เขา!

“ดีมาก ผู้ที่สามารถตัดสินใจเช่นนี้ได้ นับว่ามีอยู่ไม่มาก”
หลังจากหฺลีซียะเห็นราชนิเทพเจ็ดสมุทร ได้ให้คำสาบานด้วยชะตา
แท้แล้ว หัวเราะกล่าวว่า “บางทีเจ้าอาจไม่ได้มีความคิดที่ประเสริฐ
มากนักเฉกเช่นราชันเซียนเทียนสื่อ แต่ เจ้ามีความกล้าหาญเด็ด
เดี่ยวของปฐมบรรพบุรุษของเจ้า!”

“พี่หฺลีกล่าวชื่นชมไปแล้ว” ราชนิเทพเจ็ดสมุทรไม่ได้มีท่าทีที่
เยอหยิ่ง นางกล่าวด้วยท่าทีที่ดูเป็นธรรมชาติ

“ดีมาก ข้าพูดได้ยอมทำได้ สมควรแก่เวลาที่ข้าจะถ่ายถอด
ให้กับเจ้าแล้ว” ขาดคำ หฺลีซียะได้เสกเอาประตูเบญจทวารกั้นฟ้า
ออกมาปิดกั้นช่องว่างภายในห้องนี้เสีย

ขณะเดียวกัน หฺลีซียะยังได้สำแดงสุดยอดวิชาที่อยู่ในตำรา
นภา ทำการปิดกั้นช่องว่าง และเปิดช่องว่างใหม่เอี่ยมขึ้นมา
ภายใต้การปิดผนึกเป็นชั้นๆ จากหฺลีซียะแล้ว สุดท้าย เขายังเปิด
ช่องว่างกำบังมิดชิดออกมา โดยที่ตัวเขาและราชนิเทพเจ็ดสมุทร
ได้หลบซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางการปิดกั้นจำนวนนับไม่ถ้วนเหล่านี้

ครั้นราชนิเทพเจ็ดสมุทรเห็นหฺลีซียะหนักแน่นจริงจังถึงเพียงนี้
ถึงกับตกใจยิ่งนัก นางรู้จักสิ่งเหล่านี้ดี การที่หฺลีซียะเสกเอาเบญจ
สัจธรรมปิดกั้นนิรันดรออกมา แล้วยังตามมาด้วยการผนึกช่องว่าง

อีกเป็นชั้นๆ สุดท้าย ยังหลบเข้าไปอยู่ในช่องว่างกำบังมิดชิดอีก ลักษณะการปิดกันเช่นนี้ เกรงว่าเป็นลักษณะการปิดกันของระดับราชันเซียน

“พี่หลี่ จำเป็นต้องระมัดระวังมากขนาดนี้จริงรึ?” แม้แต่ราชินีเทพเจ็ดสมุทรยังรู้สึกประทับใจ กล่าวว่่า “การพูดคุยระหว่างท่านกับข้ามีใครสามารถเข้าใกล้ได้รึ แล้วจะมีใครมาแอบฟังได้?”

“ถ้าหากเป็นการพูดคุยล้วนๆ เกรงว่าคงยากจะมีใครมาแอบฟังได้” หลี่ชีย่ย์มกล่าวว่่า “วันนี้ ข้าไม่เพียงจะบอกเล่าความลับที่กระหังตาแต่บรรพบุรุษเจ็ดยังไม่อยากจะถูกพูดถึงให้กับเจ้าขณะเดียวกัน ข้ายังจะกระทำอะไรบางอย่างเกี่ยวกับสายเลือดของเจ้า”

ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับตะลึงนิดหนึ่ง ในเวลานี้นางจึงรับรู้ได้ว่่า สิ่งที่เกี่ยวข้องอยู่ด้านในนั้นอยู่เหนือจินตนาการของนางไปมากทีเดียว

“เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่่า เพราะเหตุใดตาแต่บรรพบุรุษเจ็ดถึงไม่ยอมเปิดเผยความลับบางอย่างให้กับเจ้าแล้วสิ” หลี่ชีย่ย์มองดูราชินีเทพเจ็ดสมุทรที่กำลังตกตะลึงอยู่ กล่าวว่่า “สิ่งนี้หาใช่เรื่องของกำแพงมีหู เขากลัวว่่าจะถูกล่วงรู้ถึงแผนการลับของหอสัตตะยุทธหรือจะกล่าวให้ถูกต้องมากกว่านั้นก็คือ แผนการลับของเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสี่” กล่าวพลาง เขาได้ชี้ไปบนท้องฟ้า

“สวรรค์รึ?” ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับสะดุ้งนิดหนึ่ง

“ไม่ ไม่ใช่สวรรค์ อย่างน้อยที่สุดเทพเจ้าแห่งทะเลพวกเจ้ายังไม่ถึงระดับนั้น” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉยว่า “คือเผ่าพันธุ์ของพวกเขาเอง ต้นกำเนิดของพวกเขา!”

พลันที่หลี่ชีย่กล่าวคำๆ นี้ออกมา ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับรู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่ออก นางเป็นผู้ที่มีความเฉลียวฉลาดมากคนหนึ่ง หลังจากได้ฟังคำเช่นนี้แล้วก็รู้ได้ทันทีว่าไม่ใช่เรื่องดีแน่ นี่มันเป็นกลางสังหารณ์ที่ไม่ดี! เป็นกลางสังหารณ์ที่มาจากสายเลือดของนางเอง!

“นี่ก็เป็นสาเหตุว่าเพราะอะไร เทพเจ้าแห่งทะเลพวกเจ้าถึงต้องมีการประชุมเงา”

“ประชุมเงา?” ราชินีเทพเจ็ดสมุทรถึงกับงุนงงนิดหนึ่ง

“ข้าเข้าใจแล้วละ” เมื่อหลี่ชีย่มองเห็นท่าทีของราชินีเทพเจ็ดสมุทรแล้ว หัวเราะและกล่าวว่า “ตาเต๋มาบรรพบุรุษเจ็ดไม่ได้บอกต่อเจ้า อีกทั้งหอสัตตตะยุธพวกเจ้าได้ทำการลบเลือนร่องรอยทุกอย่างออกไป ไม่เพียงไม่มีการบันทึก ทั้งยังไม่มีการถ่ายทอดปากต่อปากอีกด้วย!”

ตอนที่ 1456 โอรสสวรรค์ปกสมุทร

หลี่ซีเย และราชินีเทพเจ็ดสมุทรคุยกันเป็นเวลานานมาก ขณะที่ห้ายที่สุดแล้ว ราชินีเทพเจ็ดสมุทรไปจากด้วยท่าทีที่แตกต่างจากเดิมโดยสิ้นเชิง

“เจ้าคนอวดดี” เจ้าคุยอะไรกับราชินีเทพเจ็ดสมุทร?” หลังจากที่ราชินีเทพเจ็ดสมุทรจากไปแล้ว เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกแปลกใจ พวกเขาทั้งสองคุยกันที่ตั่งหลายวัน นี่มันคงไม่ใช่การพูดคุยธรรมดาแล้วกระมัง

หลี่ซีเยมองดูท่าทางที่เปี่ยมด้วยความสงสัยของเย่เสี่ยวเสี่ยวแล้ว ทำกะพริบตานิดหนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “ชายโสดหญิงสาว เจ้าคิดว่าควรจะคุยอะไรกัน?”

“ถูย ถูย ถูย...” ใบหน้าของเย่เสี่ยวเสี่ยวแดงขึ้นทันที กระทบเท้าลงบนหลังเท้าของหลี่ซีเยเข้าให้อย่างแรง กล่าวว่า “เจ้าคนบ้า กาม จิตวิปริต ดูสิว่าข้าจะจัดการกับเจ้าอย่างไร...”

“นั่งหนูน้อย เจ้าคิดไปถึงไหนกัน” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะขึ้นมา เมื่อเห็นลักษณะที่กำลังคลั่งของเย่เสี่ยวเสี่ยว กล่าวเอ้อระเหยว่า “ที่พวกเราคุยกันนั้นเป็นเรื่องที่เป็นงานเป็นการ มีเพียงคนที่มีจิตสกปรกจึงคิดถึงแต่เรื่องที่ไม่เป็นไปตามทำนองครองธรรม”

“เจ้าลองพูดอีกครั้งซิ ลองพูดอีกครั้ง” เย่เสียวเสียวเมื่อถูกหลีซีเยพูดจายั่วเย้าเช่นนี้ จึงของขึ้นทันทีมือทั้งสองเท้าสะเอวและกล่าวด้วยท่าที่ขึงขัง

หลีซีเยเห็นท่าทางที่ตั้งเลิกพริกขี้หนูของเย่เสียวเสียวแล้ว ได้แต่ยิ้มๆ เขาถึงกับล้องมองไปยังห้องฟ้าที่อยู่ด้านนอก แม้ว่าเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์จะคึกคักยิ่งนัก แต่ทว่า ในสายตาของเขาแล้ว ห้องฟ้าในเวลานี้ดูเงียบสงัดเหลือเกิน ช่างอ้างว่างวิเวกเหลือเกิน

“พวกเจ้าเก็บของเถอะ ได้เวลาที่พวกเราสมควรออกเดินทางได้แล้ว” สุดท้าย หลีซีเยทอดถอนใจออกมาเบาๆ ตั้งใจไปจากเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เพื่อไปสมทบกับซูหย่งหวง

“ไม่รอคนแล้วรี?” เย่เสียวเสียวที่มองเห็นท่าทางที่อ้างว่างวิเวกแล้ว ถึงกับพูดขึ้นมาว่า “ถ้าไม่อย่างนั้นพวกเรากรออีกสักหน่อย”

เย่เสียวเสียวไม่รู้หรือว่าคนที่หลีซีเยรอคอยอยู่เป็นใคร แต่ทว่า คนอย่างหลีซีเยที่ซึ่งไม่หวั่นกับสถานการณ์ที่แปรเปลี่ยนไป กลับเผยท่าทีเช่นนี้ออกมาได้ ย่อมเป็นการบ่งบอกว่าคนที่เขารอคอยต้องเป็นคนที่มีความหมายไม่ธรรมดาเลย

“ช่างเถอะ เรื่องราวบางอย่างบนโลกไม่อาจฝันได้ ชีวิตคนเรามักจะต้องพกพาเอาคำว่าเสียใจจากไป ดวงจันทร์ย่อมมียามอัปแสง สุกสว่าง เต็มดวงและแห้วงเว้า ถือเป็นเรื่องปรกติของมนุษย์เรา”

เย่เสี่ยวเสี่ยวพยักหน้าเงิบๆ ไม่ถามอีกต่อไป นางและซือหมายวีเจี้ยนได้จัดแจงเก็บข้าวของเพื่อเตรียมติดตามหลี่ชีย่ไปจากที่นี่

จังหวะที่หลี่ชีย่กำลังจะจากไปนั้น ทันใดนั้นเขารู้สึกสะกิดในใจขึ้นมาและหันงตากระตุกทีหนึ่ง ลมปราณพลุ่งพล่าน จับพลั้้นนั้นปรากฏประกายตานาเกรงขามขึ้นมา

“พวกเราไป...” นัยน์ตาทั้งสองของหลี่ชีย่พลันดูน่าเกรงขาม เขาขยับตัวออกเดินทางทันที กล่าวว่า “พวกเราไปช่วยคน...”

“ช่วยคน ช่วยใคร?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกงงงัน และเอ่ยถามขึ้นมา

หลี่ชีย่ไม่ได้ตอบ หันหลังจากไปทันที เย่เสี่ยวเสี่ยว และซือหมายวีเจี้ยนไม่กล้าซักช้า เร่งรีบติดตามหลี่ชีย่ ไป

หลี่ชีย่วิ่งเร็วมาก เกรงว่าเย่เสี่ยวเสี่ยว และซือหมายวีเจี้ยนจะตามไม่ทัน ถือโอกาสดึงตัวชายชวาช้างละคนให้มันรู้แล้วรู้รอดไปก้าวข้ามห้องฟ้าไปในทันที

ณ บริเวณสวนลึกลับของเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์ ปรากฏยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่มาผลญภัยอยู่ที่นี่ ทุกคนต่างต้องการค้นหาสมุนไพรเซียนอายุวัฒนะที่รำลือกัน แนนอนที่สุด กล่าวสำหรับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่มาผลญภัยอยู่ในบริเวณสวนลึกลับของเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้ว ต่อให้ไม่สามารถค้นหาสมุนไพรเซียนอายุวัฒนะได้พบ แต่ ถือโอกาสขุดหาสมุนไพรที่ล้ำค่าไปได้บ้างก็เท่ากับมาไม่เสียเที่ยวแล้ว

ยิ่งลึกเข้าไปภายในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มากเท่าไร ก็ยิ่งอันตรายมากขึ้น แต่ทว่า ส่วนที่ลึกเข้าไปภายในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์นั้นมันช่างเขย่าขวัญใจเหลือเกิน ทุกคนไม่เพียงถูกดึงดูดใจด้วยสมุนไพรเซียนอายุวัฒนะที่มีการลือกันเด็ดปุดๆ เร็วๆ นี้เท่านั้น

ขณะเดียวกัน ภายในส่วนที่ลึกเข้าไปภายในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ยังเต็มไปด้วยสมุนไพรล้ำค่าที่มีอายุนับล้านปีอยู่เป็นจำนวนมาก ดังนั้น ถึงแม้จะไม่มีสมุนไพรเซียนอายุวัฒนะ ลำพังสมุนไพรล้ำค่ายิ่งเหล่านี้ก็ดึงดูดให้ยอดฝีมือมาผลงุญภัยได้เหมือนกัน

เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในสิบสองสุสานเรื่องอันตรายไซ้ว่าจะเป็นชื่อที่ได้มาแบบจอบพลอมเท่านั้น ที่ตรงนี้ไม่เพียงมีอันตรายจากเมล็ดพันธ์ุเท่านั้น ยังมีอันตรายที่สร้างความหวาดหวั่นอยู่เป็นจำนวนมาก เป็นต้นว่าสัตว์ดุร้ายที่สามารถไปมาไร้ร่องรอยได้ ต้นไม้และเถาวัลย์ที่กินคนได้ หรือทำให้ได้รับพิษเป็นต้น

ยอดฝีมือที่มาผลงุญภัยในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์นั้น นอกจากบางส่วนที่ตายโดยไร้ที่ฝังไม่เหลือแม้แต่ซากแล้ว ยังมีผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากกว่าที่หลังจากต้องตายอย่างอนาถอยู่ในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้ว ก็จะถูกเมล็ดพันธ์ุยึดครองร่างกายไปแล้วแปรเปลี่ยนเป็นมนุษย์ต้นไม้

ความจริง กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากแล้ว พวกเขาอยากจะยอมรับได้กับการแปรเปลี่ยนสภาพร่างกายเช่นนี้ได้ การที่

ร่างกายถูกคนอื่นเขายึดครองเอาไป และต้องกลับกลายเป็นอีก
เผ่าพันธุ์หนึ่งตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ผู้คนจำนวนมากรู้สึกว่ามันน่ากลัว
จนชนลูกชนพอง ดังนั้น ยอดฝีมือที่มาผลญภัยบางคนเมื่อเห็น
พรรคพวกของตนเองถูกเขายึดครองเอาร่างกายไป เพื่อ
แปรเปลี่ยนเป็นมนุษย์ต้นไม้ พวกเขาจะจัดการทำลายร่างกายของ
พรรคพวกคนนั้นโดยตรงเสีย

“ปัง ปัง ปัง...” ในเวลานี้ บริเวณสวนลึกของเทือกเขาต้นไม้
ศักดิ์สิทธิ์แห่งหนึ่ง เกิดการต่อสู้กันขึ้นอย่างดุเดือด

ณ ที่ตรงนั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งกำลังยืนหยัดต่อสู้อย่างทรหด หัว
ตัวของผู้หญิงคนนี้มีเพลิงแก่นสุริยันปรากฏออกมาอย่างรุนแรง
ดวงอาทิตย์แต่ละดวงที่ลอยล่องอยู่รอบๆ ตัวของนาง กายของนาง
ถูกปกคลุมเอาไว้ภายใต้เพลิงแก่นสุริยัน ดูเจิดจรัสแสงบตายิ่งนัก
เสมือนหนึ่งนางคือเทพสุริยันอย่างนั้น

ลักษณะผู้หญิงคนนี้ดูสุขภาพเยือกเย็นสวยล้ำค่า มีท่าทีที่ข่ม
ขวัญผู้คน จากการที่หัวร่างของนางปรากฏเป็นดวงอาทิตย์แต่ละ
ดวงที่ลอยล่องนั้น ยิ่งทำให้นางดูน่าเกรงขามสูงส่ง ด้วยท่าทีที่น่า
เกรงขามไม่อาจรุกล้ำได้

แต่ทว่า เวลานี้ผู้หญิงคนนี้ได้รับบาดเจ็บสาหัส แม้ว่าอาการ
บาดเจ็บของนางจะไม่เบา แต่นางยังคงสู้พลาถ่าถอยไปพลาถ แม้
ศัตรูจะมีท่าทีที่แข็งแรงแรงมากก็ตาม นางยังคงไม่มีท่าทีที่หวาดหวั่น
แต่อย่างใด

“ใสหัวออกมา...” ในเวลานี้เอง ผู้หญิงคนนี้ส่งเสียงคำรามเสียงยาว พลังเพลิงแก่นคำรามเสียงดังก้อง กลายเป็นมังกรไฟขนาดยักษ์พุ่งตรงไปยังตำแหน่งของห้องฟ้าที่ว่างเปล่าแห่งหนึ่ง

“ตูม...” เกิดเสียงดังสนั่น มังกรไฟที่แปลงมาจากพลังเพลิงแก่นได้ทำให้ห้องฟ้าบริเวณนั้นแหลกละเอียดกลายเป็นหลุมดำที่น่ากลัวขึ้นมา

“ปัง...” จังหวะการโจมตีเพิ่งเสร็จสิ้นลง วินาทีนั้นไม่รู้ว่ามีคนผู้หนึ่งโผล่มาจากไหน พลันพุ่งเข้าโจมตีสังหารต่อผู้หญิงคนนั้น

ผู้หญิงคนนี้มีปฏิกิริยาที่ว่องไวมาก ในเสี้ยววินาทีนี้นางพลิกฝ่ามือสีแดงกระบวนท่าเป็นดวงอาทิตย์แต่ละดวงสวนกลับออกไปทันที แต่ว่า ยังคงเข้าไปครึ่งก้าว ได้ยินเสียงดัง “ปัง” ร่างของผู้หญิงคนนี้ถูกพลังกระแทกจนปลิวออกไป กระอักเลือดออกมา

บุรุษที่จู่ๆ โผล่มาจากไหนไม่ทราบคนนั้นพลันล่องหนหายตัวไปในฉับพลัน เมื่อเขาปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง ก็ไปยืนอยู่บนห้องฟ้าสูงนั้นแล้ว

บุรุษผู้นี้เป็นคนหนุ่มคนหนึ่ง ยามที่เขายืนอยู่บนห้องฟ้า นั้นเหมือนว่าตัวของเขาจะหลอมรวมเข้าเป็นเนื้อเดียวกันกับห้องฟ้า การยืนอยู่ที่ตรงนั้นของเขาเหมือนถูกบดบังโฉมหน้าที่แท้จริงโดยเมฆหมอก ทำให้ไม่สามารถมองเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของเขา ขณะที่เขาอยู่บนห้องฟ้า เหมือนว่าเขาก็คือเจ้าแห่งห้องฟ้า เขาเป็นผู้ควบคุมช่องว่างของห้องฟ้าแห่งนี้ ท่ามกลางช่องว่างบริเวณนี้ล้วนแล้วแต่อยู่ภายใต้การควบคุมของเขา

“นับว่ากายมายาของโอรสสวรรค์ปกสมุทรรนี้น่ากลัวจริงๆ เขาไม่เพียงสามารถซ่อนเร้นทุกสิ่ง อีกทั้งยังปรากฏตัวได้ทุกที่” มีคนพิมพ์ำออกมาเมื่อเห็นชายหนุ่มที่ยืนอยู่บนห้องฟ้า

การต่อสู้ในลักษณะเช่นนี้ได้ต่อเนื่องมาระยะหนึ่งแล้ว ซึ่งได้ดึงดูดสายตาของผู้บำเพ็ญตน จำนวนไม่น้อยที่กำลังค้นหาสมุนไพรรอบบริเวณเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

“ความจริงแล้ว กายสุริยันของแม่นางคนนั้นนับว่ามีความแข็งแกร่งเป็นอันมาก เสียตาย นางถูกสยบโดยพลังที่น่ากลัวของเส้นลือโจว มิฉะนั้นล่ะก็ ใครแข็งแกร่งใครอ่อนกว่าใครก็ยังไม่รู้” ยอดฝีมือรุ่นอาวุโสคนหนึ่งมีสายตาที่ร้ายกาจมาก สามารถดูรู้ถึงความลึกลับที่ซ่อนอยู่ภายใน

“ผู้หญิงคนนี้เป็นใครกันแน่?” ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่ไม่รู้จักนาง รู้สึกแปลกใจและอยู่เหนือความคาดคิดอย่างมาก กล่าวว่ “ภายใต้พลังสยบของเส้นลือโจว นางยังคงสามารถยืนหยัดช่วงชิงความเป็นหนึ่งกับโอรสสวรรค์ปกสมุทรรได้ ผู้หญิงที่มีความแข็งแกร่งถึงเพียงนี้ทำไมถึงไม่มีชื่อเป็นที่ประจักษ์เล่า?”

“แม่นาง เจ้าหนีไปไหนไม่พ้นหรอกนะ เส้นลือโจวกว้างใหญ่ไพศาล คิดจะหนีออกไปได้ คงเป็นความฝันของคนปัญญาอ่อน” โอรสสวรรค์ปกสมุทรรยืนมองอย่างเย้ยหยันอยู่บนห้องฟ้ากล่าวว่ “แม่นางหากรู้จักกาลเทศะล่ะก็ มอบแผ่นภาพใบนั้นออกมา ข้าจะไม่ทำให้แม่นางต้องลำบากใจอีก”

ทุกคนต่างไม่รู้จักผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า ยิ่งไม่รู้ว่าแผ่นภาพที่โอรสสวรรค์ปกสมุทรรพูดถึงนั้นคืออะไร แต่ว่า สามารถทำให้โอรส

สวรรค์ปกสมุทรตามล่านางมาตลอดทาง ย่อมเป็นการบ่งบอกว่า
แผ่นภาพนั้นต้องล้ำค่ายิ่ง และมีความยอดเยี่ยมมาก

“ฝันไปเถอะ” แม้ว่าผู้หญิงคนนี้จะได้รับบาดเจ็บ ลุกซี้ยืนและ
กล่าวอย่างเย็นชาออกมา แม้จะตกอยู่ท่ามกลางสถานการณ์ที่
เลวร้ายเพียงนี้ นางยังคงมีท่าทีที่ยิ่งใหญ่ ยังคงมีความล้ำเลิศหนึ่ง
ไม่เป็นสองรองใคร

“ในเมื่อแม่นางยังคงหลงมกายนเช่นนี้ งั้นก็อย่าโทษข้าที่ลงมือ
โหดเหี้ยมแล้วละ” นัยน์ตาของโอรสสวรรค์ปกสมุทรส่งประกายน่า
เยือกเย็น เผยให้เห็นถึงปณิธานการฆ่าออกมา กล่าวน่าเกรงขาม
ออกมากว่า “การเป็นศัตรูกับสำนักแตรสังข์ของข้า เป็นการหาเรื่อง
เจ็บตัว!”

“สำนักแตรสังข์นับเป็นตัวอะไร” ในเวลานี้เอง เสียงเซื่องช้า
เสียงหนึ่งดังขึ้น ปราบกฐบุรุษคนหนึ่งนำพาผู้หญิงสองคนเห็นฟ้า
มาถึง

“คนโหดอันดับหนึ่งมาแล้ว” “ไม่รู้ว่าเสียงใครที่ร้องตะโกน
ออกมา เมื่อเห็นบุรุษที่เห็นฟ้าเข้ามา หวาดกลัวจนหน้าถอดสี

“คนโหดมาแล้ว” ยอดฝีมือจำนวนมากต่างทยอยกันหลบ
ห่างออกไปไม่กล้าอยู่ใกล้ เมื่อเห็นการมาถึงของหลี่ซีเย่ ความจริง
แล้ว ผู้คนจำนวนมากที่ได้เห็นการมาของอันดับหนึ่งแล้ว
ต่างรู้สึกสั่นเทาภายในใจ รู้ว่าเรื่องไม่ดีจะเกิดขึ้นอีกแล้ว

หลังจากที่หลี่ชียเอมาถึงแล้ว พลันทำให้โอรสสวรรค์ปกสมุทรที่ยืนอยู่บนท้องฟ้าส่งสายตาที่เยือกเย็นออกมา ล้องมองหลี่ชียเออย่าง น่าเกรงขาม

ผู้หญิงที่ได้รับบาดเจ็บหายใจด้วยความโล่งอก เมื่อเห็นการมาของหลี่ชียเอ นางไม่ใช่ใครอื่น คือซูหย่งหวงที่มาเสด็จก่อนหน้าหลี่ชียเอก้าวหนึ่งนั่นเอง

“หลี่ชียเอ...” สายตาเยือกเย็นของโอรสสวรรค์ปกสมุทรล้องมองไปที่หลี่ชียเอ กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “บุญคุณความแค้นระหว่างเจ้ากับสำนักแตรสังข์ของเรา ช้าหรือเร็วสำนักแตรสังข์พวกเราจะต้องคิดบัญชีกับเจ้าแน่ แต่ เรื่องในวันนี้ทางที่ดีเจ้าอย่าสอดมือเข้ามายุ่ง...”

“มิฉะนั้นฟองมิงสิ...” ขาดคำ “ปัง” หลี่ชียเอพลันปรากฏตัวอยู่ด้านหลังของโอรสสวรรค์ปกสมุทร อาศัยท่วงท่าที่รวดเร็วสุดเปรียบเปรยยกเท้าเหยียบลงไป โดยที่โอรสสวรรค์ปกสมุทรไม่ทันที่จะตอบโต้ ถูกยันตกลางกระแทกกับพื้นจนพื้นตรงนั้นกลายเป็นหลุมขนาด ลึกทันที และกระอักเลือดออกมาอย่างแรง

หลี่ชียเอที่ยืนอยู่บนท้องฟ้าก็มองโอรสสวรรค์ปกสมุทรและ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “สำนักแตรสังข์นับเป็นตัวอะไร แค่ว่าพวกชื่อเสียง ลอมปลอมฝูงหนึ่งเท่านั้น บังอาจกล้าอวดบารมีต่อหน้าข้า!”

ท่าที่ที่พาลและไร้เหตุผลเช่นนี้ ท่าที่ที่ปราศจากผู้ต่อกรเช่นนี้ พลันทำให้ผู้อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึกใจหายใจคว่ำ

ความดุร้ายของคนโหดอันดับหนึ่งที่ยึกเหิมถึงเพียงนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถเทียบเคียงได้ มีนาละ ถึงได้กลายเป็นศัตรูผู้แข็งแกร่งของเม็งเจิ้นเทียน ความไร้เทียมทานเช่นนี้ ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนมากน้อยเท่าไรที่ต้องรู้สึกสั่นเทาในใจ

สำหรับปีศาจทะเลด้วยแล้วยังมีสีหน้าที่ขาวซีด โอรสสวรรค์ปกสมุทรรคือผู้ที่มีโอกาสมากที่สุดของปีศาจทะเลที่จะก้าวไปถึงตำแหน่งเทพเจ้าแห่งทะเล มาวันนี้กลับถูกหลี่ชีย่ทำร้ายอยู่ข้างเดียว

ตอนที่ 1457 กายมายา

ทุกคนต่างเคยได้ยินชื่อโหดของหลี่ซิเย่มาก่อน เช่นฆ่าปลาทะเลกว้างไฟศาลนับล้านล้าน ทำลายหุบเขาจักรพรรดิ แคว้นซี ยิ่งไปกว่านั้นยังสังหารร่างตัวแทนของเมิ่งเจิ้นเทียน ชื่อเสียงโด่งดังชนิดกลุ่มคนรุ่นใหม่ไม่มีใครเทียบเคียงได้

มาวันนี้ พลันลงมือก็จัดการเขี่ยโอรสสวรรค์ปกสมุทรร ซึ่งมีสถานะเป็นดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่อยู่เหนือสุดของปีศาจทะเลให้ร่วงลงสู่พื้นดิน แค่นี้ก็เพียงพอแล้วกับโอรสสวรรค์ปกสมุทรรได้รับบาดเจ็บสาหัส ด้วยท่วงท่าที่ปราศจากผู้ต่อกรเช่นนี้ ไม่ว่าใครพบเห็นก็ต้องสะดุ้งและมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป

เวลานี้ เย่เสี่ยวเสี่ยว และซือหม่ายวี๋เจี้ยนได้ประกองชูหย่งหวงเดินเข้ามา หลี่ซิเย่ได้ยินยาเม็ดให้กับชูหย่งหวงเม็ดหนึ่ง ชูหย่งหวงไม่ได้พูดอะไรจัดการกินยาเม็ดนั้นไปทันที

เมื่อผู้คนจำนวนมากได้เห็นภาพนี้แล้วต่างรู้สึกสะท้อนขึ้นภายในใจ กระทั่งมีบางคนเหวี่ยงปืนไหลโถมกายขึ้นมา

“ผู้หญิงคนนี้เป็นคนของหลี่ซิเย่ งานนี้โอรสสวรรค์ปกสมุทรรไปเหยี่ยวเอารังแตนเข้าให้แล้วจริงๆ” บางคนกล่าวด้วยความรู้สึกหวาดกลัวจนขนลุกขนพองขึ้นมา

ทุกคนต่างรู้ว่า ใครกล้าแตะต้องคนข้างกายของหลี่ซีเยล่ะก็ หลี่ซีเยก็จะทำลายล้างทั้งครอบครัวกระทั่งทั้งเผ่าพันธุ์ แคว้นซี สำนักฉลามโลหิตก็คือตัวอย่างที่โชคไปด้วยเลือดสดๆ นั้น!

“หลี่ซีเย เจ้า...” หลังจากทีโอรสสวรรค์ปกสมุทรรุกขึ้นยืนแล้ว อดที่จะร้องเสียงดังออกมาทั้งตระหนกระคนกับความโกรธ

หลี่ซีเยมองหน้าโอรสสวรรค์ปกสมุทรรูทหนึ่ง กล่าวด้วยท่าที เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นว่า “ข้าอะไร อาจารย์ของข้าให้ เจ้าแตะต้องได้หรือ?”

ผู้คนจำนวนมากนับไม่ถ้วนต้องมองหน้ากันและกัน เมื่อได้ยินหลี่ซีเยพูดคำๆ นี้ออกมา ทุกคนไม่อยากจะเชื่อว่าผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า ถึงกับเป็นอาจารย์ของหลี่ซีเยได้ ไม่ว่าจะมองจากมุมไหนก็ตาม ความเป็นศิษย์อาจารย์ของทั้งสองคนมันห่างชั้นกันเหลือเกิน ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าไม่ได้แข็งแกร่ง ไม่ได้อวดดีเหมือนเช่นหลี่ซีเยเลย

ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกว่ามันเหลือเชื่อกับความสัมพันธ์ ระหว่างศิษย์อาจารย์ของทั้งสองคน กระทั่งมีคนคิดว่ามันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้อย่างแน่นอน หากบอกว่าซูหย่งหวางคือศิษย์ของหลี่ซีเย ผู้คนจำนวนมากยังจะเชื่อในเรื่องนี้ แต่ทว่าซูหย่งหวางคืออาจารย์ของหลี่ซีเย เป็นเรื่องที่ผู้คนจำนวนมากไม่สามารถเชื่อในเรื่องนี้ได้

แต่ว่า เรื่องที่ผู้คนไม่สามารถเชื่อถือได้ กลับออกมาจากปากของหลี่ซีเยเอง

“เจ้าเข้ามารับความตายเองเพื่อขอขมาต่ออาจารย์ของข้า ข้าก็จะให้เรื่องนี้มันแล้วกันไป หาไม่แล้ว ต่อจากนี้ข้าพบเห็นศิษย์สำนักแตรสังข์คนหนึ่งก็จะสังหารคนหนึ่ง จนกว่าจะเหยียบสำนักแตรสังข์จนราบ!” หลี่ชีย่เพียงมองหน้าโอรสสวรรค์ปกสมุทรด้วยท่าที่หน้าเกรงขาม

คำพูดที่พาลและไร้เหตุผลของหลี่ชีย่ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องหนาวสั่น ทุกคนต่างเข้าใจคนโหดอย่างหลี่ชีย่พูดแล้วทำตามที่เขาพูดเสมอ ตลอดทางที่เขาก้าวเดินมา เจอะเจอเทพสังหารเทพไม่มีใครสามารถขวางเขาเอาไว้ได้

โอรสสวรรค์ปกสมุทธถูกยั่วโมโหจนร่างของเขาสั่นเทา สีหน้าปั่นป่วนจนถึงขีดสุด สีหน้าแดงคล้ำ โกรธจนสุดจะบรรยายได้

โอรสสวรรค์ปกสมุทธมีชื่อเสียงโด่งดังมาโดยตลอด ก่อนที่หลี่ชีย่จะปรากฏออกมา ชื่อเสียงของเขาอาจจะไม่มีใครเทียบเทียม ในแดนวิญญานสวรรค์มีเพียงราชินีเทพเจ็ดสมุทร เท่านั้นที่มีคุณสมบัติเคียงบ่าเคียงไหล่กับเขาได้

อาจกล่าวได้ว่า ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาเป็นคนที่อวดดีว่าตัวเองอยู่เหนือผู้อื่นไม่เห็นใครอยู่ในสายตา ความจริงแล้ว เขานับว่ามีต้นทุนเพียงพอที่จะอวดดีอยู่เหมือนกัน อาศัยทักษะยุทธ์ที่แข็งแกร่งของเขา กายมายาชั้นกลาง เพียงพอสำหรับให้เขาได้ยืนอยู่เหนือสุดยอดของกลุ่มคนรุ่นใหม่แล้ว

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ไม่ว่าโอรสสวรรค์ปกสมุทธไปถึงไหนก็จะได้รับการเคารพยกย่องดั่งดาวล้อมเดือน เวลาที่จากปากของหลี่

ซีเยเขากลายสภาพเหมือนดั่งมดปลวกอย่างนั้น สิ่งนี้กล่าวสำหรับเขาแล้ว มันคือความอัปยศอย่างใหญ่หลวง

“หลี่ซีเย เจ้าคิดว่าเจ้าจะสามารถกำหนัดได้ตลอดชีวิตอย่างนั้นหรือ?” โอรสสวรรค์ปกสมุทรรกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “สำนักแตรสังข์พวกเราไม่ได้ฟื้นคืนมาจากดิน ไซ้ว่าใครก็สามารถมาบีบมาได้! ยอดฝีมือในสำนักแตรสังข์มีจำนวนนับไม่ถ้วน การเป็นศัตรูกับสำนักแตรสังข์ของเรา เป็นการรณหาที่ตายเอง...”

“ในสายตาของข้า สำนักแตรสังข์พวกเจ้าฟื้นคืนมาจากดินนั้นแหละ” หลี่ซีเยกล่าวตัดบทโอรสสวรรค์ปกสมุทรรด้วยท่าทีเรียบเฉย “ยอดฝีมือจำนวนนับไม่ถ้วนอะไรของเจ้า ล้วนแล้วแต่เป็นพวกมีชื่อเสียงลอมปloomทั้งสิ้น เจ้ามีจักรพรรดิหอยสังข์อะไรนั้นคอยคุ้มครองให้เจ้านะสิ...”

“...ดีมาก ถ้าหากเจ้ายังคงมีชีวิตรอดกลับไปได้ละก็ ฝากบอกเขาว่า หากรู้จักกาลเทศะก็จงคลานกลับเข้าไปอยู่ในรังเต่าหลบซ่อนตัวเหมือนเดิมเสีย มิฉะนั้นละก็ หากมาเป็นศัตรูกับข้า ข้าจะตัดหัวมันเสียทำเป็นซูปเต่า!” หลี่ซีเยมองหน้าโอรสสวรรค์ปกสมุทรรอย่างน่าเกรงขาม

เมื่อหลี่ซีเยพูดออกมาเช่นนี้ ทำให้บรรดาผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ต้องรู้สึกใจหายใจคว่ำ การที่หลี่ซีเยพูดดูถูกโอรสสวรรค์ปกสมุทรรนั้นทุกคนสามารถจินตนาการได้ จะอย่างไรเสีย กำลังความสามารถของหลี่ซีเยเห็นกันอยู่ตรงหน้า เขาสามารถแย่งชิงชะตาฟ้ากับเมิ่งเจิ้นเทียนได้ ย่อมบอกได้ว่าเขาต้องมีความแข็งแกร่งกว่าโอรสสวรรค์ปกสมุทรรโดยไม่ได้ด้อยกว่าอย่างแน่นอน

แต่เวลานี้ หลี่ชียเอ่อดูถูกกระทั่งจักรพรรดิหอยสังข์ ทำให้ในใจของผู้คนรู้สึกหนาวสะท้าน ควรจะรู้ว่า จักรพรรดิหอยสังข์เป็นบุตรของเทพเจ้าแห่งทะเลคนหนึ่ง เป็นบุตรแท้ๆ ของเทพเจ้าแห่งทะเล และเป็นระดับบรรพบุรุษที่เก่าแก่โบราณที่สุดของสำนักแตรสังข์ การดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้ของเขา ทอดสายตาออกไปในแดนวิญญานสวรรค์มีใครบ้างที่ไม่ให้เกียรติเขาอยู่สามส่วน? เกรงว่าแม้แต่เมิ่งเจิ้นเทียนเมื่อมาอยู่ต่อหน้าเขาก็ไม่กล้าหะงนงตน ต้องยกย่องเขาเป็นผู้อาวุโส

อย่างไรก็ตาม หลี่ชียเอ่ในเวลานี้กลับอวดดีถึงขั้นท้าทายต่อจักรพรรดิหอยสังข์ โดยไม่เห็นจักรพรรดิหอยสังข์อยู่ในสายตาเลย ด้วยความพาลและไร้เหตุผล ความดุร้ายเช่นนี้ มันไม่สามารถบรรยายได้ด้วยปากกาอีกแล้ว

“เจ้า...” โอรสสวรรค์ปกสมุทรรู้หน้าหลี่ชียเอ่ด้วยความโกรธจากการที่เขาโกรธจนถึงขีดสุด ทำให้พูดอะไรไม่ออกอยู่นาน เห็นหน้าอกของเขาที่หายใจแรงขึ้นลง แทบจะโกรธจนกระอักเลือดออกมาอย่างแรง

สุดท้าย โอรสสวรรค์ปกสมุทรรู้ดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง กล่าวน่าเกรงขามว่า “ดี หลี่ชียเอ่ ข้ารู้ว่าเจ้าแข็งแรงแรงมาก แต่วันนี้ข้าจะต้องขอคำชี้แนะให้ได้!” พลันขาดคำร่างของเขาหายไปทันที

กายมายนับเป็นหนึ่งในสิบสองเคล็ดกายเซียน เมื่อฝึกกายเซียนนี้สำเร็จสามารถไปมาไร้ร่องรอย ปราบกฏทั่วได้ทุกที่ สามารถหลอมกลิ่นห้องฟ้าที่ว่างเปล่าได้ สามารถควบคุมฟ้าดินได้

หลังจากที่โอรสสวรรค์ปกสมุทรล่องหนหายตัวไปแล้ว ผู้คนจำนวนมากได้เปิดเนตรสวรรค์ขึ้นเพื่อตรวจสอบว่าเขาไปอยู่ ณ ที่ใด แต่ว่า ไม่ว่าจะเป็ดยอดฝีมือระดับไหนก็ไม่สามารถตรวจพบเจอโอรสสวรรค์ปกสมุทรได้ เหมือนว่าเขาได้หายสาบสูญไปแล้วอย่างนั้น

ทันใดนั้น ปรากฏหมัดหนึ่งที่พุ่งสยบเข้ามา หมัดนี้มาอย่างไร ชุ่มเสียงแต่เปี่ยมด้วยพลังที่แข็งแกร่งยิ่งนัก หมัดนี้สามารถทะลุพื้นพสุธา สามารถจมทะเลได้

“ปัง...” หมัดนี้ไม่ตรงตามเป้าหมายที่ศีรษะของหลี่ชียเอ หลี่ชียเอเพียงซัดไปหนึ่งฝ่ามือตามอารมณ์ก็สลายนั่นได้ และตัวของโอรสสวรรค์ปกสมุทรถูกเปิดเผยในทันที ภายใต้งานหนึ่งฝ่ามือของหลี่ชียเอร่างของเขาปลิวออกไป

ท่างท่าของหลี่ชียเอเป็นไปอย่างตามอารมณ์ยิ่ง เพียงเท่านั้นก็สามารถเอาชนะโอรสสวรรค์ปกสมุทรได้แล้ว ไซ้ว่าโอรสสวรรค์ปกสมุทรไม่แข็งแกร่งพอ แต่เป็นเพราะหลี่ชียเอแข็งแกร่งเกินไปต่างหาก

หลังจากที่เขาได้ก้าวสู่สวรรค์วิถึแล้ว ได้บุกเบิกเส้นทางที่ไม่เคยมีมาก่อน ทำให้แต่ละกระบวนการของเขาล้วนแล้วแต่เปี่ยมด้วยพลังที่สามารถทำลายฟ้าดินได้ สัจธรรมตั้งแรกเริ่ม ความหมายลึกซึ้งทุกอย่างล้วนอยู่ในกำมือของเขาทั้งสิ้น นาที่นี้เว้นแต่ต้องไปสืบทอดชะตาฟ้า มิฉะนั้นละก็ ระดับต่างๆ กล่าวสำหรับเขาแล้วล้วนไม่มีความสำคัญอีกแล้ว

ผู้คนจำนวนมากต้องเหยียดไหล่โถมกาย และถึงกับร่างสั่น
เทิ้ม เมื่อมองเห็นหลี่ชียเอ๋ออาศัยท่วงท่าที่ตามอารมณ์เช่นนี้ สามารถ
เอาชนะโอรสสวรรค์ปกสมุทรได้อย่างง่ายดาย

สำหรับปีศาจทะเลนั้นยิ่งให้รู้สึกถึงความสิ้นหวัง ทั้งโอรส
สวรรค์ปกสมุทร และราชินีเทพเจ็ดสมุทร ทั้งสองต่างเป็นความ
ภาคภูมิใจของปีศาจทะเล เวลานี้โอรสสวรรค์ปกสมุทรกลับพ่าย
อย่างไม่เป็นท่าต่อหลี่ชียเอ๋อ เท่ากับความหยิ่งในศักดิ์ศรีตนเองของ
ปีศาจทะเลถูกทำลายสิ้น

“ตุ้ม...” ทันใดนั้นเอง โอรสสวรรค์ปกสมุทรได้หายตัวไป
ขณะที่ห้องฟ้าที่หลี่ชียเอ๋อยืนอยู่ตรงนั้น ได้กลายเป็นเตากลั่นที่น่ากลัว
ขึ้นมา ห้องฟ้าบริเวณนั้นพลันหลอมละลายเหมือนเป็นของเหลว
ตรงเข้าท่วมหลี่ชียเอ๋อจนมิด

พลังที่น่ากลัวกำลังทำการหลอมกลั่นหลี่ชียเอ๋ออยู่ เหมือนว่า
ต้องการหลอมหลี่ชียเอ๋อเฉกเช่นห้องฟ้าที่หลอมกลายเป็นของเหลว
อย่างนั้น

“การหลอมกลั่นห้องฟ้า” ยอดฝีมือที่เข้าใจในเคล็ดกายมายา
ถึงกับร้องกล่าวด้วยความตระหนก เมื่อเห็นภาพตรงหน้า “นี่คือสิ่ง
ที่น่ากลัวที่สุดของกายมายา เมื่อไรที่ห้องฟ้าเริ่มหลอมละลายขึ้น
มันก็สามารถหลอมเอาห้องฟ้าบริเวณที่ศัตรูยืนอยู่ได้ทั้งหมด ไม่ว่า
จะวิ่งหนีไปที่ใดก็ตามขอเพียงมีช่องว่างอยู่ผลที่ออกมาก็จะ
เหมือนกัน ไม่สามารถรอดพ้นชะตากรรมจากการถูกหลอมกลั่น
ได้”

ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยถึงกับกลั่นลมหายใจเอาไว้ มองดูภาพที่อยู่ตรงหน้า ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่ต้องการดูว่าหลี่ชียเอ่จะอาศัยวิธีเช่นใดรอดพ้นจากการถูกวิธีหลอมละลายช่องว่างนี้ไป ความแข็งแกร่งของหลี่ชียเอ่นั้นไม่เป็นที่กังขา เพียงแต่ ทุกคนต้องการรู้ว่าหลี่ชียเอ่จะอาศัยวิธีใดหนีรอดเท่านั้นเอง

“เล่นช่องว่างรี?” หลี่ชียเอ่เพียงยิ้มเฉยเมยเมื่อมองเห็นภาพนี้แล้ว กล่าวว่ “เว้นเสียแต่เจ้าจะสำเร็จกายมายาชั้นสมบูรณ์ ถึงขั้นสามารถรักษาช่องว่างได้ หาไม่แล้ว วิธีการเล่นช่องว่างลักษณะเช่นนี้ไม่คู่ควรจะกล่าวขวัญถึง” ขาดคำ หลี่ชียเอ่ยื่นมือข้างหนึ่งกดลงบนห้องฟ้าเบาๆ

“แวงค์ แวงค์ แวงค์” ได้ยินเสียงสั่นสะเทือนแผ่วเบาเป็นระลอก ช่องว่างที่แต่เดิมกำลังหลอมละลายอยู่นั้น ภายใต้การสั่นสะเทือนเบาๆ กลับค่อยๆ สร้างกลับคืนสู่สภาพเดิมขึ้นมาใหม่ เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ช่องว่างถูกสร้างกลับมาเหมือนเดิม คล้ายไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นมาก่อนเลย

“ปัง...” ขณะที่ทุกคนยังไม่ได้สติกลับคืนมา โอรสสวรรค์ปกสมุทรรที่หลบซ่อนตัวอยู่บนห้องฟ้าโดยที่ไม่มีใครสามารถพบเห็นตัวเขาได้นั้น ถูกฝ่ามือของหลี่ชียเอ่ตบจนร่วงลงไปอยู่กับพื้น เวลานี้ตัวเขาก็คล้ายตั้งเป็นแมลงวันตัวหนึ่งที่ไม่ว่าหลบไปไหนก็ถูกฝ่ามือตบจนลงไปกองกับพื้นอย่างง่ายดาย

ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์เมื่อมองเห็นผลการต่อสู้เช่นนี้แล้ว ถึงกับอึ้งกันไปทั่วหน้า โอรสสวรรค์ปกสมุทรรไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลี่

ชียะเลย ต่อหน้าหลี่ชียะ โอรสสวรรค์ปกสมุทรรได้แต่ถูกกระทำเพียง ฝ่ายเดียว ทักษะยุทธของทั้งสองฝ่ายห่างกันมากเหลือเกิน

“คงมีเพียงระดับอย่างเมิ่งเจิ้นเทียน องค์กรชายแห่งความชั่วร้าย เทพธิดาเงินหูลงมือด้วยตนเองจึงสามารถสั่นคลอนต่อหลี่ชียะได้ หาไม่แล้ว คนอื่นเมื่อเปรียบกับหลี่ชียะแล้ว เกรงว่าคงไม่คนามือ” เวลาที่ ปีสัจทะเลที่สิ้นหวังได้แต่ยอมรับความจริงเช่นนี้ ทุกคนต่าง เข้าใจดีว่า หลี่ชียะนั้นมีความแข็งแกร่งมาก โอรสสวรรค์ปกสมุทรร เมื่อเทียบกับหลี่ชียะแล้วมันอยู่คนละชั้นอยู่แล้ว

ชื่อหม่ายวีเจี้ยนที่ยืนอยู่ข้างกายหลี่ชียะอย่างเงียบๆ มาโดยตลอด เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้วก็ต้องนั่งเงียบอยู่เป็นเวลานาน ไม่สามารถพูดอะไรออกมาได้ และนางเข้าใจอย่างแท้จริงแล้วว่า ก่อนหน้านั้นเป็นเพราะหลี่ชียะยังมือเอาไว้ ถ้าหากหลี่ชียะต้องการจะสังหารนางล่ะก็ เกรงว่าภายในสองหรือสามกระบวนท่าก็สามารถเอาชีวิตนางได้อย่างง่ายดาย

ดูจากกำลังความสามารถของหลี่ชียะเวลานี้แล้ว ในสายตาของหลี่ชียะเคล็ดพิฆาตเทพของนางไม่สามารถนับเป็นอะไรได้ คล้ายดั่งมดปลวกอย่างนั้น

ชื่อหม่ายวีเจี้ยนถึงกับทอดถอนภายในใจเบาๆ เหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือคนยังมีคน เมื่อมีคนอย่างหลี่ชียะอยู่บนโลกนี้แล้ว คนอื่นถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องอับแสง ไม่ว่าจะป็นดาวรุ่งที่ยอดเยี่ยมปานใดก็ตาม เกรงว่าท้ายที่สุดคงเป็นได้แค่โคจรกระตุกที่อยู่ข้างทางที่มุ่งไปสู่ราชันเซียนของเขาเท่านั้น

ตอนที่ 1458 กระบวนท่ากายนพลักษณ์

ในเวลานี้ ฟาดินเงียบส้งัด เผ่าปีศาจทะเลก็ดี เผ่าวิญญาณเทพก็ช่าง ต่างเงียบกริบเหมือนจ๊กจั่นในหน้าหนาว รู้สึกขนลุกในใจ สามารถเอาชนะโอรสสวรรค์ปกสมุทด้วยลักษณะท่าทางเช่นนี้ กล่าวสำหรับทุกคนแล้ว มันส่งผลกระทบอย่างแรง ทำให้หลายคนต้องยำเกรงขึ้นมา

“อ้ากก...” ในเวลานี้เอง โอรสสวรรค์ปกสมุทส่งเสียงร้องออกมาดังมาก ท่าทางน่ากลัวดุต้นยี่งัก กระทั่งกล่าวได้ว่าหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว ทันใดนั้น ท่าทางโอรสสวรรค์ปกสมุทเหมือนตกอยู่ในสภาวะคลั่งจนไม่สามารถควบคุมตนเองได้

สิ่งที่เกิดขึ้นส่งผลกระทบต่อตัวเขาอย่างหนัก ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาเป็นคนที่อวดดี ถือว่าตัวเองนั้นอู่อู่นือผู้อื่น ไม่เห็นใครอยู่ในสายตา มองว่าตัวเองนั้นไม่ธรรมดา อีกทั้งมันเป็นความจริงที่เขาั้นไม่ธรรมดาจริงๆ ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ั้นยากจะมีผู้ต่อกรกับเขาได้

ด้วยกำลังความสามารถเช่นนี้ของเขา เว้นแต่พวกพิดยุคแล้ว เขาสามารถกวาดเอาชนะดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ได้ทั้งหมด ไม่นึกไม่ฝันเลยว่า กลับถูกหลีชีเยเอาชนะไปได้ในลักษณะเช่นนี้ กล่าวสำหรับเขาแล้วมันคือความอัปยศอย่างยิ่ง

“ปัง ปัง ปัง...” ทันใดนั้น บนตัวของโอรสสวรรค์ปกสมุทรรได้เปล่งประกายที่เจิดจรัสจนแสงตาขึ้นมา ท่ามกลางเสียงดังปังปังนั้นเหมือนว่าร่างกายของโอรสสวรรค์ปกสมุทรมีการแยกร่างออกไปปรากฏร่างของโอรสสวรรค์ปกสมุทรแต่ละคนแยกออกมาจากร่างจริงของเขา

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ปรากฏโอรสสวรรค์ปกสมุทรเก้าคนที่เหมือนกันอย่างกับแกะขึ้นตรงหน้าของหลี่ชียเอ่ ทันใดนั้นโอรสสวรรค์ปกสมุทรเก้าคนที่เหมือนกันอย่างกับแกะพลันมีลมปราณพุ่งพลาณรุนแรง “ตูม ตูม ตูม” ท่ามกลางเสียงดังตูมตามฟ้าดินถึงกันสั่นสะเทือนโคลงเคลงขึ้นมา

ท่ามกลางเสียงดังตูมตามนั้น กำลังความสามารถของโอรสสวรรค์ปกสมุทรทั้งเก้าคนที่สำแดงออกมาล้วนแล้วแต่เหมือนเช่นร่างจริงของโอรสสวรรค์ปกสมุทร

“นี่คือร่างตัวแทนรี?” ทุกคนไม่สามารถแยกออกได้ว่าร่างไหนร่างจริง ร่างไหนร่างปลอม เมื่อมองเห็นโอรสสวรรค์ปกสมุทรเก้าคนที่เหมือนกันอย่างกับแกะ อีกทั้งกำลังความสามารถของโอรสสวรรค์ปกสมุทรเก้าคนก็เหมือนกันทั้งหมด เพราะหากเป็นร่างตัวแทนละก็ กำลังความสามารถของร่างตัวแทนจะต้องด้อยกว่าร่างจริง

เนื่องจากโอรสสวรรค์ปกสมุทรเก้าคนที่เหมือนกันอย่างกับแกะนั้นยากที่จะแยกได้ออกว่าใครแข็งแกร่งหรืออ่อนด้อยกว่ากันนี้เองจึงทำให้ทุกคนไม่สามารถแยกแยะว่าเป็นร่างจริงหรือร่างตัวแทน

“ไม่ใช่เป็นร่างตัวแทน” ระดับปราชญ์ของปีศาจทะเลผู้หนึ่ง พึมพำออกมาว่า “นี่คือกระบวนการท่านพลักษณ์ เป็นกระบวนการที่ สำนักแตรสังข์อาศัยเคล็ดกายเขียนเป็นต้นแบบแล้วคิดค้น ดัดแปลงขึ้นมา”

“เอาชีวิตมา...” โอรสสวรรค์ปกสมุทรรทั้งเก้าคนคำรามเสียงดัง ออกมา เสียงร้องคำรามของพวกเขาสามารถทำให้สวรรค์ต้อง แหกกละเอียดได้ โอรสสวรรค์ปกสมุทรรทั้งเก้าคนได้กระโดดขึ้น พร้อมๆ กัน ทันใดนั้นพวกเขาลงมือทันที หนึ่งหมัดของพวกเขา สามารถทำให้สวรรค์พังทลายลง ท่ามกลางเสียงดังตุมตาม ด้านหลังของพวกเขาได้ปรากฏมหาสมุทรรขึ้นที่ละแห่งๆ

นาที่นี้ ทุกๆ โอรสสวรรค์ปกสมุทรรก็เสมือนหนึ่งเป็นเทพเจ้า แห่งทะเลคนหนึ่ง เทพเจ้าแห่งทะเลเก้าคนลงมือพร้อมๆ กัน พวกเขาต่างหอบเอาพลังจากมหาสมุทรรพุ่งเข้าสังหารหลี่ชียเอ

ทุกๆ หมัดของโอรสสวรรค์ปกสมุทรรล้วนแล้วแต่รวบรวมเอา พลังที่ไม่มีสิ้นสุดของมหาสมุทรร เหมือนว่าหมัดหนึ่งหมัดนี้ได้รวม เอาพลังทั้งหมดของทะเลปีศาจมังกรเอาไว้โอรสสวรรค์ปกสมุทรร เก้าคนเท่ากับทะเลปีศาจมังกรเก้าแห่ง ด้วยพลังหมัดทั้งเก้าเช่นนี้ ยากที่จะต่อกรได้ ทุกๆ หมัดล้วนแล้วแต่สามารถสยบและสังหาร ระดับอ่องเทพได้

“นับว่าเป็นท่าไม้ตายที่แท้จริงนะเนี่ย อานุภาพยอดเยี่ยมมาก” ผู้คนจำนวนมากถึงกับสีหน้าเปลี่ยนไปเป็นอันมาก เมื่อได้เห็น กระบวนการที่ฝืนลิขิตสวรรค์เช่นนี้ แม้ว่าทุกคนต่างรู้ว่าโอรส สวรรค์ปกสมุทรรฝีมือไม่เท่าหลี่ชียเอ แต่ทว่า ด้วยกระบวนการที่ฝืน

ลิขิตสวรรค์เช่นนี้ ทำให้ทุกคนถึงกับมองเห็นความหวัง โดยเฉพาะปีศาจทะเล พวกเขาต่างกระหายต้องการให้เกิดมหัศจรรย์ขึ้นมา คาดหวังให้โอรสสวรรค์ปกสมุทรสามารถพลิกสถานการณ์ได้ ต่อให้ไม่สามารถเอาชนะหีชีเย่ได้ อย่างน้อยก็ทำให้หีชีเย่ได้รับบาดเจ็บบ้างก็ยิ่งดี

หีชีเย่เพียงยิ้มชนิดหนึ่งเท่านั้นเมื่อต้องเผชิญกับการโจมตีที่ฝืนลิขิตสวรรค์เช่นนี้ ทันใดนั้น หีชีเย่ได้หายตัวไป “ตูม” ณ ตำแหน่งที่หีชีเย่ยืนอยู่ก่อนหน้าปราสาทโอรสสวรรค์ปกสมุทรเก้าคนได้กระโดดขึ้นมาพร้อมๆ กัน พวกเขาได้สำแดงทำการโจมตีที่ฝืนลิขิตสวรรค์เหมือนๆ กันออกมา

“ตูม ตูม ตูม... ทั้งสองฝ่ายเข้าห้ำหั่นกันซึ่งหน้า ภายใต้การปะทะกันซึ่งหน้าเช่นนี้ ทำให้ห้องฟ้าและจักรวาลต้องสั่นคลอน เหล่าดวงดาวที่อยู่บนห้องฟ้าเหมือนพร้อมที่จะร่วงหล่นลงมาอย่างนั้น

เวลานี้ โอรสสวรรค์ปกสมุทรทั้งสิบแปดคนกำลังต่อสู้กัน นัวเนียอยู่ ถ้าหากจะกล่าวว่า โอรสสวรรค์ปกสมุทรเก้าคนที่ปราสาทขึ้นมาเริ่มแรกนั้น เกิดจากการสำแดง “กระบวนท่าเทพลักษณะ” ของโอรสสวรรค์ปกสมุทร เช่นนั้นแล้ว โอรสสวรรค์ปกสมุทรอีกเก้าคนที่โผล่ขึ้นมากะทันหันก็ต้องมาจากจุดที่หีชีเย่ยืนอยู่ก่อนหน้า

“ซ่า...” โอรสสวรรค์ปกสมุทรเองก็รู้สึกงงงันอยู่บ้างเหมือนกัน เมื่อเห็นคนที่เหมือนกับตนอย่างกับแกะอีกเก้าคนโผล่ขึ้นมา เขา ร้องคำรามออกมาอย่างบ้าคลั่ง มือทั้งสองประกบกัน ปราสาทเป็นพลังแสงวงกลมฟาดฟันใส่ศัตรู

ขณะที่โอรสสวรรค์ปกสมุทรรีก้าคนก็ร้องคำรามเสียงดัง ออกมาเช่นกัน และสำแดงท่าสองมือประกบเหมือนกัน ปรากฏเป็น พลังแสงที่เป็นรูปร่างกลมฟาดฟันเข้าหาโอรสสวรรค์ปกสมุทร เช่นกัน

“ปัง ปัง ปัง...” เสียงต่อสู้กันจนแหลกลาญดังขึ้นเป็นระลอก เวลาที่ โอรสสวรรค์ปกสมุทรทั้งสิบแปดคนที่เหมือนกันอย่างกับ แคะกำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือด

โอรสสวรรค์ปกสมุทรทั้งสิบแปดคนที่เหมือนกันอย่างกับแคะ ต่างฝ่ายต่างสำแดงกระบวนท่าที่เหมือนกัน และมีพลังที่เหมือนกัน ทุกอย่าง เมื่อมีการต่อสู้พันตูกันอย่างดุเดือด ปรากฏว่าไม่มีใครทำ อะไรอีกฝ่ายหนึ่งได้ คล้ายดังโอรสสวรรค์ปกสมุทรกำลังต่อสู้กับ ตัวเองอย่างนั้น

“นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่?” โอรสสวรรค์ปกสมุทรทั้งสิบแปดคนแลกหมัดกันด้วยกระบวนท่าที่เหมือนกันทุกกระบวนท่า ทำให้ทุกคนมองจนตาลาย และทุกคนต่างรู้สึกงงงัน และไม่รู้ว้าโอรสสวรรค์ปกสมุทรอีกก้าคนโผล่มาจากไหนกัน

“นี่มันคือวิชามารของหลี่ซีเยอย่างนั้นรึ?” การหายตัวไปอย่างกะทันหันของหลี่ซีเย จากนั้นกลับกลายเป็นโอรสสวรรค์ปกสมุทรก้าคนที่เหมือนกันอย่างกับแคะ ทำให้ทุกคนแยกไม่ออกว้า เหตุการณ์เป็นอย่างไรกันแน่

วิธีการเช่นนี้ไม่เคยมีใครได้เห็นมาก่อน ถ้าหากจะกล่าวว้าหลี่ซีเยสามารถแปลงเป็นโอรสสวรรค์ปกสมุทรก้าคนได้ แต่ เขาไม่น่าเลียนแบบกระบวนท่าทุกๆ กระบวนท่าของโอรสสวรรค์ปกสมุทร

ได้ ยิ่งไปกว่านั้น กระบวนท่าต่างๆ ของโอรสสวรรค์ปกสมุทรทั้งเก้า คนไม่เพียงเหมือนกับโอรสสวรรค์ปกสมุทรอย่างกับแกะเท่านั้น อีก ทั้งอานุภาพยังเหมือนกันอีกด้วย

วิชามิติสมดุล เป็นเคล็ดวิชาช่องว่างที่ลึกลับมหัศจรรย์ยิ่ง ใน ตำรานภามีเคล็ดวิชาหลักอยู่สี่เคล็ดวิชา หนึ่งในเคล็ดวิชาในนั้นก็ คือเคล็ดวิชามิติคู่ขนาน ขณะที่ "มิติสมดุล" ก็คือเคล็ดวิชา ช่องว่างที่มีอยู่ใน "มิติคู่ขนาน"

เมื่อมีการสำแดงมิติสมดุลออกมา ก็จะทำให้ปรากฏเป็น ช่องว่างคู่ขนานขึ้นมา และในช่องว่างคู่ขนานเช่นนี้จะปรากฏศัตรู ที่เหมือนกันขึ้นมา และศัตรูที่ปรากฏขึ้นไม่ว่าจะด้านของกระบวน ท่า หรือเคล็ดวิชา และหรืออานุภาพที่มี ล้วนแล้วแต่เหมือนกับศัตรู ที่แท้จริงทุกประการ

ภายใต้ "มิติสมดุล" ทำให้กลับกลายเป็นว่าศัตรูต่อสู้กับตนเอง ภายใต้ "มิติสมดุล" เช่นนี้ ไม่มีวิธีอื่นใดที่จะแก้ไขได้ เว้นแต่ตาย หรือหนีเอาชีวิตรอดให้ได้เท่านั้น

โอรสสวรรค์ปกสมุทรอยู่ในลักษณะที่บ้าคลั่งถึงขีดสุดแล้ว แต่ โอรสสวรรค์ปกสมุทรอีกเก้าคนก็อยู่ในอาการบ้าคลั่งถึงขีดสุด เช่นกัน ทั้งสองฝ่ายห้ำหั่นกันจนฟ้าถล่ม ชัดกันจนกระอัก เลือดออกมา โอรสสวรรค์ปกสมุทรสู้กับตัวเองจนกระอักเลือดออก มา

ภาพที่โอรสสวรรค์ปกสมุทรสู้กับตัวเองพลันทำให้ทุกคนต้อง อึ้งจนพูดอะไรไม่ออก วิชามารเช่นนี้ไม่สามารถแก้ได้อยู่แล้ว

ขณะที่โอรสสวรรค์ปกสมุทรทั้งสิบแปดคนซัดกันจนต่างฝ่ายต่างกระอักเลือดอยู่นั้น หลี่ชีย่ได้ปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหันพร้อมกับสายหน้าและกล่าวว่า “ไม่สนุกเลยแม้แต่นิดเดียว”

“ปัง ปัง ปัง...” ในเสี้ยววินาทีนี้เอง กายเซียนเหิน และกายเหาะสยบอเวจีของหลี่ชีย่พลันปะทุขึ้น ไม่มีกระบวนท่าใดๆ ไม่มีอาวุธ อาศัยร่างกายของหลี่ชีย่ที่พุ่งเข้าชนโดยตรง

เดิมโอรสสวรรค์ปกสมุทรทั้งสิบแปดคนก็นัวเนียกันจนแยกกันไม่ออก ต่างฝ่ายต่างกินกันไม่ลงอยู่แล้ว เวลานี้หลี่ชีย่กลับลงมืออย่างกะทันหัน โอรสสวรรค์ปกสมุทย่อมไม่ไข่คู่ต่อสู้อยู่แล้ว โอรสสวรรค์ปกสมุทรแปดคนถูกทำลายในทันที ขณะที่โอรสสวรรค์ปกสมุทรใน “มิตีสมดุล” จำนวนแปดคนก็ถูกทำลายไปเช่นกัน

ขณะที่ร่างจริงของโอรสสวรรค์ปกสมุทรถูกกระแทกจนตัวลอยออกไปทันที กระอักเลือดออกมาอย่างแรง ได้รับบาดเจ็บสาหัสในทันที

ทันใดนั้น หลี่ชีย่ได้เรียกคืน “มิตีสมดุล” อาศัยมือข้างเดียวก็จับตัวโอรสสวรรค์ปกสมุทรที่ถูกกระแทกจนตัวลอยมาได้

“ปัง ปัง ปัง...” พื้นดินสั่นสะเทือนโคลงเคลงขึ้นมา ร่างของโอรสสวรรค์ปกสมุทร ที่อยู่ในมือของหลี่ชีย่ถูกจับกระแทกลงกับพื้นครั้งแล้วครั้งเล่า ภายใต้การกระแทกอย่างบ้าคลั่ง โอรสสวรรค์ปกสมุทรถึงกับเลือดท่วมทั้งตัว หายใจรววยริน

“อ่อนเหลือเกิน” หลี่ชีย่จัดแจงโยนร่างของโอรสสวรรค์ปกสมุทรรที่หึ่งเนื้อหึ่งตัวชุ่มไปด้วยเลือดไปตามอารมณ์ สัมผัสฝ่ามือขึ้นลง พุดออกมาด้วยท่าที่เมินเฉย

ภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าทำให้ผู้คนจำนวนมากถึงกับอืดอืดจนหายใจไม่ออก ไม่นานก่อนหน้านี้ โอรสสวรรค์ปกสมุทรรที่ยโสโอหังในฐานะบุรุษผู้สูงส่ง มาวันนี้ กลับมีสภาพเหมือนสุนัขตายตัวหนึ่งที่ถูกหลี่ชีย่โยนทิ้งลงบนพื้นไปตามอารมณ์ ภาพเช่นนี้ สร้างความหวั่นไหวต่อจิตใจยิ่งกว่าสังหารโอรสสวรรค์ปกสมุทรรโดยตรง

หลี่ชีย่มองดูโอรสสวรรค์ปกสมุทรรที่หายใจรวยรินบนพื้น กล่าวด้วยท่าที่เรียบเฉยว่า “อย่างนี้นะหรือกล้าเรียกตัวเองว่าเป็นโอรสสวรรค์ ถ้าเช่นนั้นข่ามิเป็นบิดาสวรรค์!”

แม้ว่าคำพูดนี้จะฟังดูไม่ดีเอาเสียเลย เป็นคำพูดที่พาลและไร้เหตุผล แต่ เวลานี้ใครกล้าพูดอะไร เพราะหลี่ชีย่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะใช้คำพูดที่พาลเกรและอวดดีเช่นนี้อยู่แล้ว

“ฮ่ากก...” ขณะที่หลี่ชีย่กำลังเดินเข้าไปใกล้ โอรสสวรรค์ปกสมุทรร้องเสียงดังออกมา “ตูม” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ในเสี้ยววินาทีนี้เอง กายเหนือของโอรสสวรรค์ปกสมุทรรเกิดระเบิดขึ้นมาเป็นการระเบิดที่มีอำนาจรุนแรงมาก หมอกเลือดคล้ายดั่งเป็นดวงอาทิตย์จำนวนหลายสิบดวงที่ระเบิดขึ้นมาพร้อมๆ กัน หอบเอาพลังทำลายอย่างรุนแรงพุ่งตรงไปยังหลี่ชีย่

หลี่ชีย่ไม่ได้เลิกกระหังหน้าตาเมื่อต้องเผชิญกับการระเบิดเช่นนี้ มือทั้งสองประกบกัน “ปัง” หมอกเลือดที่เกิดจากการระเบิดแล้วพุ่งปะทะเข้ามาพล้นหุดตัวลง ทันใดนั้นก็หุดตัวจนเหลือเพียง

จุดเล็กๆ และแตกสลายไปทันทีท่ามกลางเสียงดัง “ปัง” หายไป
อย่างไร้ร่องรอย

ขณะที่ชะตาแท้ของโอรสสวรรค์ปกสมุทรรู้ได้อาศัยการระเบิด
ตัวเองของกายเนื้อหลบหนีไปอย่างรวดเร็ว หายไปยังเส้นขอบฟ้า
ในชั่วพริบตาเดียว

ทุกคนถึงกับสะท้อนภายในใจขึ้นมา เมื่อเห็นภาพของชะตาแท้
โอรสสวรรค์ปกสมุทรรู้ว่าชะตาแท้จะเกิดการระเบิดกายเนื้อของตนเอง
แล้วหลบหนีไปอย่างรวดเร็ว นับว่าโอรสสวรรค์ปกสมุทรรู้ก็เป็นคน
โหดคนหนึ่งโดยแท้จริง ช่วงระหว่างความเป็นความตายสามารถ
ตัดสินใจได้เด็ดขาด อาศัยการระเบิดของกายเนื้อแลกกับโอกาส
การหลบหนีไปของชะตาแท้

“ไม่ไล่ตามไปรี?” ชื่อหมายวีเจี้ยนถึงกับเอ่ยถามขึ้นมา เมื่อ
เห็นชะตาแท้ของโอรสสวรรค์ปกสมุทรรู้หลบหนีไปได้ โดยที่หลี่ชียเอ
ไม่ได้มีท่าทีที่จะไล่ตามแม้แต่น้อย

“ไว้ชีวิตของเขาเอาไว้ก่อนก็แล้วกัน” หลี่ชียเอเอ่ยด้วยท่าที
เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “แม้จะหนีไปได้ชั่วคราว แต่
ท้ายที่สุดแล้วก็ไม่รอดอยู่ดี” ชีวิตน้อยๆ ของเขาเก็บเอาไว้ให้เจ้าก็
แล้วกัน” กล่าวพลางสายตาดูไปอยู่บนตัวของซูหย่งหวง

“คราวหน้าข้าจะเอาชีวิตสุนัขของมันด้วยมือข้าเอง” ซูหย่ง
หวง ถึงกับกล่าวน่าเกรงขามออกมา

มาคราวนี้หากไม่เป็นเพราะนางถูกพลังสยบของเส้นลือโจวสะ
งัก นางไม่ได้หวั่นเกรงต่อโอรสสวรรค์ปกสมุทรรู้แล้ว การที่โอรส

สวรรคป์กสมุทรรคิดจะเอาชนะนางนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว
จากพลังสยบที่ทรงพลังยิ่งของเส้นลือโจว จึงเป็นโอกาสให้โอรส
สวรรคป์กสมุทรรสามารถลอบโจมตีได้

“เจ้าได้รับบาดเจ็บไม่น้อยเลย พวกเรากลับไปก่อนชั่วคราว”
หลี่ชียेमองดูสภาพของซูหย่งหวงแล้ว จึงเอ่ยขึ้นมาช้าๆ

ขณะที่หลี่ชียเพาซูหย่งหวงพวกเขาไปจาก คนอื่นๆ ต่างทยอย
กันหลบเป็นทางให้ ไม่มีใครกล้าขวางทางพวกเขาแม้แต่คนเดียว

ตอนที่ 1459 การกลับมาของชูหย่งหวง

หลังจากกลับไปยังโรงเตี๊ยมเรียบร้อยแล้ว หลี่ชีย่ยมองดูชูหย่งหวงแล้วกล่าวว่า “หมอนั้นทำไมถึงได้ลอบลู่โจมเจ้ากะทันหันอย่างนี้?”

“ข้าข้าเจ้าเจ้าอะไรของเจ้า” ชูหย่งหวงล้องเขม็งไปที่หลี่ชีย่อย่างเคื่องๆ มองค้อนด้วยสายตาที่โกรธและกล่าวว่า “ข้าเป็นอาจารย์ของเจ้า เจ้าควรจะเรียกข้าอาจารย์สักคำแต่โดยดี อย่าทำเป็นไม่รู้จำเด็กไม่รู้จำผู้ใหญ่”

โจมตรูอย่างชูหย่งหวงนั้นนับว่ามีความสุขเยือกเย็นมีความล้ำเลิศที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร ในฐานะที่เป็นทายาทของราชันเซียน นางจึงมีกลิ่นอายที่ภูมิจานสง่าผ่าเผยและสูงส่งบนตัวยามที่นางมองเขม็งไปที่หลี่ชีย่พร้อมด้วยจริตอยู่สามส่วน มีท่วงทีความงดงามที่แตกต่างคุ้มค่าแก่การลุ่มหลงอย่างละเอียด

“เออละ ข้ารู้ว่าเจ้าคืออาจารย์ค่าตัวทุกๆ คนหนึ่ง” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “แม้ว่าจะเป็นอาจารย์ที่แค่ซื้อกับข้าาก็ได้มาเป็นของแถมแต่ว่า ก็อย่าได้เอาเปรียบข้าอยู่รำไป”

“เจ้า...” ชูหย่งหวงถูกหลี่ชีย่ยั่วโมโหจนกัดฟันด้วยความเคียดแค้น ล้องตาถมึงไปที่หลี่ชีย่ แต่ก็จนด้วยเกล้า เมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ชีย่ อาจารย์อย่างนางไม่มีลักษณะที่น่าเกรงขามเลยแม้แต่น้อย

แทนที่จะบอกว่านางคืออาจารย์ของหลี่ซีเย บอกว่าหลี่ซีเยเป็นอาจารย์ของนางน่าจะเหมาะกว่า แม้ว่านางที่เป็นอาจารย์แต่ในนามมานานมากแล้ว แต่ว่า นางไม่เคยได้ชี้แนะด้านการฝึกทักษะให้กับหลี่ซีเยเลย ตรงกันข้าม กลับเป็นหลี่ซีเยที่ให้การชี้แนะด้านการฝึกให้กับนาง

ในหลายๆ โอกาส หลี่ซีเยยิ่งดูเหมือนเป็นอาจารย์ของนางเสียมากกว่า คอยดูแลนาง ชี้แนะให้กับนาง จึงไม่แปลกที่หลี่ซีเยจะเยาะเย้ยความเป็นอาจารย์ของนางว่าเป็นอาจารย์ราคาถูก

มองดูซูหย่งหวงที่ถูกยั่วโมโหจนกัดฟันด้วยความเคียดแค้นแล้ว หลี่ซีเยถึงกับยิ้มมองดูนางและกล่าวว่า "เจ้าค้นพบสถานที่แห่งนั้นแล้วสิ"

"พบแล้ว ทั้งยังได้พบของวิเศษของตระกูลซู่อีกด้วย" ซูหย่งหวงถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า "บรรพบุรุษเสียชีวิตอยู่ที่นั่นจริงๆ"

"ทำไปเพื่อต้องการแต่งงานกับหญิงที่อยู่ในดวงใจนะสิ" หลี่ซีเยกล่าวด้วยท่าที่เมินเฉยว่า "เขาน่าจะไปรับปากผู้อาวุโสของฝ่ายหญิงว่า จะไปเอาสิ่งของสิ่งหนึ่งที่นี่"

"เจ้ารู้ได้อย่างไร?" ซูหย่งหวงรู้สึกตกใจเป็นอันมาก นางล่วงรู้เรื่องนี้จากการที่บรรพบุรุษได้ทิ้งข้อความเอาไว้ก่อนตาย หลังจากนี้นางได้ค้นพบสถานที่แห่งนั้นแล้ว

"แค่นับนิ้วเท่านั้นเอง" หลี่ซีเยกล่าวไปตามอารมณ์ว่า "การไปยังสถานที่แบบนั้น สามารถไปเพื่ออะไรได้ล่ะ"

“ไม่เพียงบรรพบุรุษเท่านั้น แม่นางคนนั้นก็ไปด้วยกันกับเขา ทั้งสองคนต่างเสียชีวิตที่นั่นด้วยกัน” ชูหย่งหวังถึงกับหอดถอนใจ ออกมา

“เรื่องนี้นับว่าเป็นความโชคดีท่ามกลางความโชคร้าย” หลี่ชียเอ หัวเราะ และกล่าวว่า “นับว่าตายได้สมความปรารถนาแล้ว สถานที่ เช่นนั้น เขายังไม่มีคุณสมบัติเพียงพอ”

ชูหย่งหวังถึงกับนั่งเงิบบออยู่พักหนึ่ง เมื่อได้สติกลับมา รู้สึกมี กำลังวังชาขึ้นมา กล่าวต่อหลี่ชียเอว่า “ที่ตรงนั้นมีสมุนไพรวินิจฉัยอยู่ ต้นหนึ่ง เป็นต้นสมุนไพรวินิจฉัยที่หายากที่สุด”

“ข้ารู้” หลี่ชียเอไม่ได้รู้สึกเป็นเรื่องที่เหนือความคาดคิดแม้แต่น้อย กล่าวหาว่า “ต้นสมุนไพรวินิจฉัยที่ผู้คนอยากได้มันมาก แม้แต่ราชันเซียนก็เคยรอคอย เสียดายรอไม่ไหว โอกาสยังไม่สุกงอม”

“แล้วตอนนี้ล่ะ? ข้ารับรู้ถึงสถานการณ์อะไรบางอย่าง เหมือนว่าได้บรรลุถึงเซียนแล้วอย่างนั้น แม้ว่าข้าจะไม่รู้เรื่องของสมุนไพรวินิจฉัย แต่ ข้ารู้สึกว่าคุณสุกงอมแล้ว สมุนไพรวินิจฉัยนั้นน่าจะใช้ได้แล้วสิ” ชูหย่งหวังเล่าสิ่งที่ตนได้พบประสบมาให้ฟัง

“เจ้าสมควรกล่าวว่าตนเองนั้น โชคดีที่สามารถควบคุมจิตเอาไว้ได้ ไม่ได้ถูกสถานการณ์เช่นนั้นดึงดูดใจ มิฉะนั้นล่ะก็ จุดจบของเจ้าจะอนาถมากกว่านี้” หลี่ชียเอยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

“เรื่องนี้ต้องให้เจ้าบอกหรือ? ข้าไม่ได้โง่!” ชูหย่งหวังที่สุภาพเยือกเย็นสูงส่งล้ำเลิศเป็นหนึ่งในไม่เป็นสองรองใคร มองหลี่ชียเออย่าง

เคื่องๆ ใบหน้าแฝงไว้ด้วยลักษณะงามหยาดเยิ้มอยู่สามส่วน ความหยาดเยิ้มเช่นนี้ทำให้ผู้ที่พบเห็นต้องใจเต้นตุ้มตาม

ซูหย่งหวงสามารถเข้าไปยังบริเวณนั้นได้ก็เพราะแผ่นภาพสองแผ่นที่นำมาต่อกัน จนสามารถค้นพบโครงกระดูกของบรรพบุรุษและอาศัยข้อความบรรพบุรุษตระกูลซูได้หึ่งเอาไว้ก่อนตาย ทำให้รู้ว่าที่ตรงนี้มีต้นสมุนไพรวิเศษอยู่ต้นหนึ่ง และท่ามกลางสถานที่แห่งนั้น นางรับรู้ได้ถึงสถานการณ์ที่กำลังจะกลายเป็นเขียนของสมุนไพรวิเศษนั้น

แต่ว่า ก่อนจะมาที่ตรงนี้หลี่ซียเอ่ได้เคยกำชับนางเอาไว้ ดังนั้นนางจึงได้ยึดมั่นจิตใจของตนให้มั่นคง ไม่ถูกความยั่วชวนใจดึงดูด ไม่กล้าลึกเข้าไปภายในนั้น หลังจากได้ของวิเศษประจำตระกูลซูแล้วก็ล่าถอยกลับมา

ขณะที่โอรสสวรรค์ปกสมุทลงมือลู่โจมนางครั้งนี้ ก็เป็นเพราะเรื่องของแผ่นภาพสองแผ่นนี้ ไม่รู้ว่าโอรสสวรรค์ปกสมุทรู้เรื่องนี้ได้ได้อย่างไร และไม่รู้ว่าเขาไปรู้มาจากไหนว่าในมือของนางมีแผ่นภาพสองแผ่นนี้ ดังนั้น นางยังไม่ทันได้ไปจากเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็ถูกโอรสสวรรค์ปกสมุทเข้าลู่โจม หวังจะแย่งชิงแผ่นภาพที่อยู่ในมือของนาง

หลี่ซียเอ่ถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมา เมื่อมองเห็นท่าทีที่สวยงามหยาดเยิ้มอยู่สามส่วนของซูหย่งหวง

ซูหย่งหวงทอดถอนใจเบาๆ ออกมา ล้วงเอากล่องโบราณใบหนึ่งออกมายื่นให้กับหลี่ซียเอ่ กล่าวว่า "นี่คือของวิเศษตระกูลซูของข้า"

ซูหยงหวางไม่มีอะไรต้องปิดบังเมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ซีเย นางไม่มีอะไรที่ไม่สามารถให้หลี่ซีเยล่วงรู้ได้ นางมีความจริงใจต่อหลี่ซีเย นางสามารถบอกกล่าวทุกสิ่งทุกอย่างให้กับหลี่ซีเย สามารถมอบทุกสิ่งทุกอย่างให้กับหลี่ซีเย

หลี่ซีเยเปิดกล่องวิเศษออกมา ภายในกล่องวิเศษส่งประกายเขียนออกมา มองดูของวิเศษที่อยู่ในกล่องวิเศษ หลี่ซีเย ถูกับทอดถอนใจเบาๆ ออกมา ทุกสิ่งทุกอย่างในอดีตได้ปรากฏขึ้นมาในใจ

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เขารู้สึกว่าตัวเองติดค้างบรรพบุรุษตระกูลซู เป็นเขาที่ดึงเอานางเข้ามาอยู่ในโลกนี้ เป็นเขาที่ได้ให้คำมั่นสัญญาสูงสุดให้กับนาง บนเส้นทางที่สุดแสนจะยาวไกล นางได้เสียสละมากมายเหลือเกิน นางคอยวางแผนให้กับราชันเซียนหมิงเหริน นางยกทัพปราบปรามไปเก้าแดนเพื่อราชันเซียนหมิงเหริน นางคอยปกป้องรักษาทั่วทุกแดนเพื่อราชันเซียนหมิงเหริน...

ท่ามกลางเส้นทางอันยาวไกล เวลาที่ราชันเซียนหมิงเหริน ประสบความล้มเหลว นางคอยอยู่เคียงข้าง ยามที่ราชันเซียนหมิงเหรินสำเร็จสัจธรรม นางก็คอยเป็นเพื่อนอยู่ข้างกายเงียบๆ

ตลอดเวลาที่ผ่านมา นางหัวเราะเป็นเพื่อนอยู่กับราชันเซียนหมิงเหริน ร้องไห้เป็นเพื่อนกับราชันเซียนหมิงเหริน มีความสุขกับราชันเซียนหมิงเหริน จิตตกกับราชันเซียนหมิงเหริน...

เพื่อราชันเซียนหมิงเหรินแล้ว นางถึงกับไม่คำนึงถึงการทรยศตระกูล กระทั่งไม่คำนึงว่าจะต้องไปจากบ้านเกิดเมืองนอน

เสียดาย ท้ายที่สุดเขาที่อยู่ในฐานะอิภิกษุกลับไม่สามารถบรรลุลสิ่งที่ได้รับปากนางเอาไว้ ไม่สามารถผลักดันให้นางก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งราชันเซียน! ในเวลานั้น ราชันเซียนหมิงเหรินคล้ายตั้งถูกผีเข้าสิงอย่างนั้น ไม่สามารถละทิ้งผู้หญิงปัญญาอ่อนคนนั้นไปได้

ในที่สุดนำมาซึ่งเขากับราชันเซียนหมิงเหรินต้องหันหลังให้แกกัน ตลอดทางที่ก้าวเดินกันมานั้น ราชันเซียนหมิงเหรินไม่เคยซักสีหน้ากับเขาเลยสักครั้ง มาครั้งนี้ ทั้งสองกลับต้องเลิกรักกันไป และทำให้เขาต้องเข้าสู่ภาวะหลับไหลเร็วขึ้น

แม้ว่า บรรพบุรุษของตระกูลซูไม่เคยตำหนิเขา นางถือว่าสิ่งนี้เป็น การตัดสินใจเลือกของนางเอง นี่คือการชะตาชีวิตของนางเอง แต่ ว่า ในใจของหลี่ซีเย่เข้าใจเป็นอย่างดี เป็นเขาที่ติดค้างบรรพบุรุษของตระกูลซู หากไม่เป็นเพราะเขาที่ดึงตัวนางเข้ามาอยู่ในโลกแห่ง การเปลี่ยนแปลงนี้ บางทีนางอาจจะเป็นคุณหนูที่มีความสุขคนหนึ่ง หรือบางทีนางอาจจะได้เป็นองค์หญิงที่ปราศจากความทุกข์ความ กังวล ใช้ชีวิตเรียบง่ายอย่างมีความสุข มีครอบครัวที่อบอุ่น....

เมื่อนึกถึงเรื่องราวต่างๆ นานา หลี่ซีเย่ถึงกับหดถอนใจ ออกมาเบาๆ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านมามีใครคิดใครถูก ไม่แน่ เสมอไปว่าราชันเซียนหมิงเหรินจะต้องเป็นฝ่ายผิด ตัวเขาเองก็ไม่ แน่ว่าจะต้องเป็นฝ่ายถูก ขณะที่ผู้ถูกทำร้ายกลับเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ที่เสียสละมากมาย มากมายเหลือเกิน!

หลี่ซีเย่รู้สึกสลด ห่อถอนใจออกมาคำหนึ่ง ส่งมอบกล่อง วิเศษคืนให้กับซูหย่งหวาง กล่าวอย่างซ้าๆ ว่า "ของวิเศษตระกูลซู แฝงไว้ซึ่งความลึกซึ้งที่ยอดเยียมมาก เจ้าศึกษาให้ดีๆ เมื่อไรที่เจ้า

สามารถกุมความลับที่อยู่ภายในแล้ว จะทำให้เจ้าได้ประโยชน์ไปชั่วชีวิต”

“ข้ารู้” ชูหย่งหวางสุดลมหายใจเข้าลึกๆ พยักหน้าด้วยความหนักแน่น

“นี่ สมุนไพรวิเศษที่พวกเจ้าพูดถึงอยู่ที่ไหนกัน? พวกเราไปดูกันเถอะ” เย่เสี่ยวเสี่ยวที่ยืนอยู่ข้างๆ ตลอดโดยไม่ได้พูดอะไรออกมา ในที่สุดก็ได้โอกาสพูดแล้ว จึงพูดออกมาด้วยความดีใจ

หลี่ซีเย่มองดูเย่เสี่ยวเสี่ยวที่อยากจะไปดูเต็มที่ หัวเราะและกล่าวว่า “ต้องพาเจ้าไปดูแน่นอน แต่ ไม่ใช่ตอนนี้ รอให้อาการบาดเจ็บของนางหายดีและสังหารโอรสสวรรค์ปกสมุทรเสียก่อนแล้วค่อยไปก็ยังไม่สาย”

“หลี่ซีเย่หาใช่คนดิบตีอะไรนัก เขาเสนอตาต่อตาฟันต่อฟันอยู่แล้ว การที่โอรสสวรรค์ปกสมุทรจู่โจมชูหย่งหวาง เช่นนั้นแล้ว เขาก็จะให้โอกาสชูหย่งหวางได้เป็นผู้สังหารโอรสสวรรค์ปกสมุทร

“อย่างนั้นก็ได้” แม้ว่าบ่อยครั้งที่เย่เสี่ยวเสี่ยวมักจะดุเด็ดเผ็ดร้อนอยู่เสมอ กระทั่งเรียกว่าดี้อันไม่มีเหตุผล แต่ นางก็เป็นเด็กผู้หญิงที่รู้หลักการโดยรวม รู้จักกาลเทศะ

“เจ้านี่ชอบหาเศษหาเลยไปทั่วก็ช่างเถอะ นี่ยังถึงขั้นล่อลวงเด็กผู้หญิงที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะเสียอีก” ชูหย่งหวางมองดูเย่เสี่ยวเสี่ยวแล้ว จ้องตาเขม็งไปที่หลี่ซีเย่อย่างเคืองๆ

“ใครว่าข้ายังเด็ก...” คำพูดลักษณะเช่นนี้ของชูหย่งหวางเหมือนไปเหยียบบเอาหางของเย่เสี่ยวเสี่ยวเข้าให้ นางเด่นผางขึ้นมา

ทันที ทำมือเท้าสะเอว ยึดอกที่พอจะมองเห็นร่องอกได้บ้างขึ้น พุดด้วยท่าที่ชิงชังว่า “ข้าห้องไปทั่วทั้งแปดทิศ ชื่อเสียงโด่งดังทุกเขตขาม ใครว่าข้ายังเด็ก!”

ซูหย่งหวังถึงกับทำอะไรไม่ถูกได้แต่สายหน้า เมื่อมองเห็นท่าที่ชิงชังของเย่เสี่ยวเสี่ยว

หลี่ซีเย่ไม่สนใจเย่เสี่ยวเสี่ยวที่กำลังทำท่าที่ชิงชัง กล่าวต่อซูหย่งหวังว่า “คิดจะสังหารโอรสสวรรค์ปกสมุทร ข้าจะช่วยคลายพลังสยบของเส้นลือโจวให้กับเจ้าเสียก่อน” กล่าวพลาถ มือขนาดใหญ่ทาบลงตรงระหว่างอกของซูหย่งหวัง

ซูหย่งหวังรู้สึกหน้าแดงขึ้นมา และรู้สึกถึงความร้อนฟ้าว เมื่อถูกมือขนาดใหญ่วัดทับอยู่บนอก รับรู้ถึงมือใหญ่ที่ทรงพลังและหยาบกร้านของหลี่ซีเย่ ผู้หญิงที่สุภาพเยือกเย็นเช่นนางยังต้องก้มหน้าลงซ้ๆ แสดงความอ่อนหวานที่บอกไม่ถูกออกมา

“แกร่งก์ แกร็งก์ แกร็งก์...” หลีกส์จธรรมหมุนเคลื่อนไป เสียงดังขึ้นมาเป็นระลอก สุดท้ายคล้ายดังกุกญแจขนาดใหญ่วัดปลดลือค้อย่างนั้น พลังส์จธรรมที่สยบเอาไว้ในวันนั้นถูกคลายออก

“อย่างนี้แหละ...” หลังจากคลายลือคแล้ว ซูหย่งหวังถึงกับสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง เหมือนได้ปลดเครื่องพันธนาการออก แม้ว่าพลังสยบจะไม่ถึงขั้นทำอันตรายให้กับผู้ใด แต่ทว่า หากรั้งอยู่ที่เส้นลือโจวเป็นเวลานาน ภายใต้การสยบเช่นนี้ ไม่เพียงทำให้รู้สึกเหมือนถูกล่ามโซ่ตรวนเอาไว้ กระทั่งทำให้รู้สึกเหมือนอึดอัดหายใจไม่สะดวก

เวลานี้ ชูหย่งหวงรู้สึกสบายตัวยิ่งนัก เมื่อได้รับการคลายล็อคจากหลี่ชีย่แล้ว พลังลมปราณพลุ่งพล่าน นาทีนี้ พลังลมปราณที่แข็งกร้าวและพาลได้กลับมาอีกครั้ง กลับคืนสู่สภาวะปกติของนาง

หลังจากได้รับการคลายล็อคแล้ว กลิ่นอายความเป็นกษัตริย์ของชูหย่งหวงยิ่งพลุ่งพล่านขึ้นกว่าเดิม ภายใต้พลังที่ไม่โกรธแต่เปี่ยมด้วยปณิธานการต่อสู้ที่รุนแรงยิ่ง

“พักพื่นให้ดีเถอะ รอให้อาการบาดเจ็บหายดีแล้ว เจ้าจะต้องได้ต่อสู้แน่นอน ไม่ต้องใจร้อน” เมื่อหลี่ชีย่รับรู้ถึงปณิธานการต่อสู้ที่อยู่บนตัวของชูหย่งหวงแล้ว จึงยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “โอรสสวรรค์ปกสมุทรรหนีไปไหนไม่รอดหรอก เขามีผู้คอยให้ท้ายอยู่ในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ เขาคงไม่หนีไปไกล เขาต้องกลับมาแก้แค้นแน่นอน”

“ข้าจะรอให้เขามา ข้าจะตัดหัวของเขาด้วยมือของข้าเอง!” นัยน์ตาทั้งสองของชูหย่งหวงดูน่าเกรงขาม เปี่ยมด้วยปณิธานการต่อสู้ การจู่โจมของโอรสสวรรค์ปกสมุทรรได้สร้างคามโกรธแค้นให้กับนางยิ่งนัก หากไม่เป็นเพราะถูกพลังสยบของเส้นลือโจว นางจะต้องสังหารโอรสสวรรค์ปกสมุทรรอย่างแน่นอน!

ตอนที่ 1460 จักรพรรดิผู้ลึกลับ

ขณะที่ซูหย่งหวงอยู่ระหว่างพักรักษาตัว พวกของหลี่ชีย่สามคนจึงพักอยู่ในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เพื่อรอให้ซูหย่งหวงหายดีเสียก่อน แล้วจะตามไปสังหารโอรสสวรรค์ปกสมุทหรือที่

ในวันนี้เอง บุคคลผู้หนึ่งได้มาที่เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ระหว่างที่คนผู้นี้ก้าวเดินมาที่เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แต่ไกล ก็ได้มีความเคลื่อนไหวเกิดขึ้นอย่างรุนแรง

คนผู้นี้เป็นชายวัยกลางคน ขณะที่ชายวัยกลางคนผู้นี้เดินมาแต่ไกลก็สามารถมองเห็นท่วงทำนองของความเป็นกษัตริย์ของเขาได้

จังหวะการก้าวเดินของคนผู้นี้ถือว่าไม่เร็วนัก เขาก้าวเดินไปข้างหน้าทีละก้าวๆ ขณะที่เข้าก้าวเท้าไปที่ละก้าวๆ นั้น พื้นดินพลันบังเกิดเป็นเสียงดัง "ตึง...ตึง...ตึง..." ขึ้นมา

เสียงดังตึงตึงตึงนี้มีจังหวะจะโคนมาก ไม่เร็วไม่ช้าเกินไป ลักษณะของเสียงไม่ได้ดังกังวาลมากนัก แต่ว่า ทุกคนที่ได้ยินก็จะรู้สึกได้ว่าเหมือนพื้นดินกำลังสั่นไหว คล้ายเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มีหัวใจขนาดใหญ่ดวงหนึ่งกำลังเต้นอยู่อย่างนั้น

ขณะที่คนผู้นี้ก้าวเดินมา ได้เกิดปรากฏการณ์ประหลาดขึ้นที่เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ท้องฟ้าดูจะกลายเป็นสีน้ำเงินเข้ม ทิวทัศน์เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์พลันเปี่ยมด้วยกลิ่นอายของความเป็นสีเขียว ความ

มีชีวิตชีวาที่หน้าเกรงขามยิ่งปกคลุมไปทั่วเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์
เหมือนว่าเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ถูกปกคลุมด้วยความมีชีวิตชีวาไม่มี
สิ้นสุดเอาไว้ทั้งเมือง

ในเวลาตัวเอง บนท้องฟ้าของเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ถึงกับมี
ใบไม้สีเขียวอ่อนปลิวตกลงมาจากท้องฟ้า ใบไม้สีเขียวอ่อนทุกใบ
ล้วนแล้วแต่เป็นใบไม้อ่อนทั้งสิ้น การลอยตกลงมาของใบไม้สีเขียว
อ่อนแต่ละใบเหมือนเป็นการนำพาชีวิตที่ใหม่ทั้งหมดให้กับเมือง
ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์อย่างนั้น

อีกทั้งยามที่ชายหนุ่มวัยกลางคนผู้นี้ก้าวเดินมาทุกอย่างก้าวนั้น
ใต้เท้าของเขาก็จะปรากฏเป็นเส้นทางที่ปลูลาดอกออกมา เป็นเส้นทาง
ที่เต็มไปด้วยต้นหญ้าสีเขียวอ่อน ท่ามกลางเส้นทางต้นหญ้าสีเขียว
อ่อนยังมีหลินลือ อังลิ่ง ที่เป็นสมุนไพรล้ำค่าชนิดต่างๆ ขึ้นแซมด้วย
ดุดั่งไม่ว่าเขาจะก้าวเดินไปอยู่ที่ใด ก็จะมีสรรพชีวิตกำเนิดขึ้น มี
สมุนไพรวิเศษหญ้าทิพย์ขึ้นเป็นกอ

เหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นจากการก้าวเดินมาของชาย
หนุ่มวัยกลางคนผู้นี้ ได้สร้างความตื่นตระหนกตกใจให้กับผู้คน
จำนวนมาก เหมือนว่าเขาหนุ่มวัยกลางคนผู้นี้คือจ้าวป่า เขา
สามารถควบคุมการเจริญเติบโตของต้นไม้ใบหญ้าทุกชนิดได้
อย่างนั้น

เมื่อชายหนุ่มวัยกลางคนผู้นี้มาถึงนอกเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์
เขาได้กวาดสายตาเข้าไปในเมือง ปรากฏว่าทั่วทั้งเมืองต้นไม้
ศักดิ์สิทธิ์ปล้นสว่างไสวขึ้นมา เหมือนว่าประกายตาของเขาได้ส่อง
สว่างไปทั่วเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์อย่างนั้น

ผู้คนจำนวนมากนับไม่ถ้วนรู้สึกได้ถึงความเป็นยะเยือกขึ้นภายในใจ เมื่อชายหนุ่มวัยกลางคนผู้นี้ได้กวาดสายตามองเข้ามา ทันใดนั้น ทุกคนรู้สึกว่าตัวเองถูกรอบคลุมภายใต้ประกายตาของเขาเอาไว้ การกวาดตามองตามอารมณ์ของเขาสามารถครอบคลุมไปทั่วเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ประหนึ่งว่าภายใต้ประกายตาของเขานั้น ทุกคนที่อยู่ในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ล้วนอยู่ในสายตาของเขาทั้งหมด

หลังจากที่ชายหนุ่มวัยกลางคนผู้นี้มาถึงแล้ว เขาไม่ได้มีการเก็บงำพลังของเขาเลยแม้แต่น้อย เขาปล่อยให้พลังอำนาจของตนได้ครอบคลุมไปทั่วเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งได้สร้างความหวาดกลัวให้กับผู้คนจำนวนมากจนขนลุกขนพอง เมื่อรับรู้ได้ถึงพลังอำนาจของชายหนุ่มวัยกลางคนที่มืออยู่ทุกหนทุกแห่ง

“เขาเป็นใครกันนะ?” ผู้คนจำนวนมากนับไม่ถ้วนต่างรู้สึกยำเกรงเมื่อได้เห็นชายหนุ่มวัยกลางคนผู้นี้ อาศัยพลังที่กระจายออกมาจากตัวเขา ต่อให้เป็นผู้ที่ไม่รู้อะไรเลยก็ต้องรู้ได้ทันทีว่าเขามีความน่ากลัวที่สุดจะบรรยาย แต่ทว่า กลับไม่มีใครที่รู้จักชายหนุ่มวัยกลางคนผู้นี้

กล่าวสำหรับยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากแล้ว ชายหนุ่มวัยกลางคนที่ปรากฏแก่สายตาอย่างกะทันหันเช่นนี้ดูจะไม่คุ้นหน้าเอาเสียเลย เกรงว่าคงมีไม่กี่คนที่รู้ถึงประวัติความเป็นมาของเขา

“จักรพรรดิ ลู่ เขา เขาไม่ใช่ตายไปแล้วรี” ในที่สุดก็มียอดฝีมือจดจำชายหนุ่มวัยกลางคนผู้นี้ได้ ถึงกับร้องกล่าวด้วยความตระหนกกว่า “ตอนที่อยู่ทะเลกระดูก ข้าเห็นชัดเจนว่าเขาถูกคน

โหดเหลือขีเยเผาจนตายไปแล้วนี่ แล้วทำไมถึงยังมีชีวิตอยู่ได้ อีกทั้งยังดูแข็งแรงกว่า และน่ากลัวกว่าเดิมอีกด้วย”

“จักรพรรดิลู คือใครกัน?” ต่อให้มียอดฝีมือที่จดจำประวัติความเป็นมาของชายหนุ่มวัยกลางคนผู้นี้ได้ แต่ ยังคงมีผู้คนจำนวนมากที่ไม่รู้จักเขา กระทั่งผู้คนจำนวนมากไม่เคยได้ยินชื่อ “จักรพรรดิลู” เสียด้วยซ้ำ

“เขาเป็นศิษย์คนหนึ่งของจูลู รู้เพียงว่าเขามีชาติกำเนิดมาจากจูลู ได้ยินว่าเขาเป็นกษัตริย์ของจูลู แต่ทว่า รายละเอียดเป็นอย่างไรนั้นไม่มีใครรู้” ยอดฝีมือที่จดจำจักรพรรดิลูได้ก็รู้สึกได้ว่ามันแปลกประหลาดมาก

ครั้งนั้นที่ทะเลกระดูก ท่ามกลางสายตาของผู้คนจำนวนมาก ทุกคนมองเห็นจักรพรรดิลูถูกเพลิงแก่นสุริยันของหลี่ขีเยเผาผลาญจนเหลือเพียงเถ้าธุลี เวลานี้กลับยังคงมีชีวิตอยู่ อีกทั้งยังมีความแข็งแรงมากกว่าคราวอยู่ที่ทะเลกระดูกไม่รู้เท่าไร

“เจ้าคงไม่ใช่จำคนผิดกรรมัง” กระทั่งระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสยังไม่อยากเชื่อ กล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า “คนผู้นี้มีชาติกำเนิดเป็นเผ่าพฤษชาจริง แม้ว่าจะมองไม่ออกถึงต้นลึกหนาบางของเขา แต่ ข้าคาดเดาสวนตัวว่า เกรงว่ากำลังความสามารถของคนผู้นี้คงไม่ด้อยไปกว่าเม็งเจ็ญเทียนกรรมัง บุคคลเช่นนี้กลับเป็นคนที่มิชื่อจักรพรรดิลูที่ไร้ชื่อไร้เสียงไปได้”

ยอดฝีมือที่จดจำจักรพรรดิลูได้พยายามสังเกตชายหนุ่มวัยกลางคนอย่างละเอียดอีกครั้ง กล่าวอย่างหนักแน่นว่า “ต้องเป็นจักรพรรดิลูคนนั้นที่อยู่ทะเลกระดูกอย่างแน่นอน แม้ว่าเขาจะไหม้

เป็นจุนเข้าก็ยังจำได้ น่าแปลก ข้าเห็นชัดว่าเขาถูกหลิชิเยเผาจนกลายเป็นเถ้าธุลีไปแล้ว ทำไมถึงยังคงมีชีวิตอยู่ได้อีก ทั้งยังมีความแข็งแกร่งมากกว่าครั้งก่อนไม่รู้หลายพันเท่าหลายหมื่นเท่า! "

ยอดฝีมือผู้นี้คิดอย่างไรก็คิดไม่ตก จักรพรรดิลู่ที่ถูกเผาจนตายไปแล้วในวันนั้น ทำไมถึงมีชีวิตได้อีก

ขณะที่ผู้คนจำนวนมากกำลังอยู่ระหว่างคาดเดาถึงประวัติความเป็นมาของจักรพรรดิลู่อยู่นั้น จักรพรรดิลู่ได้ขึ้นไปยืนอยู่บนกิ่งไม้ที่อยู่ห่างไม่ไกลจากโบน้าที่แก่เฒ่าของต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่ขึ้นอยู่ในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

"ผู้อาวุโสลิวจุ่ง ข้าอยากฟังความเห็นของท่าน" จักรพรรดิลู่เอ่ยขึ้นอย่างช้าขณะยืนอยู่ที่ตรงนั้น

เขารู้ทั้งรู้ถึงประวัติความเป็นมาของลิวจุ่งเสินจู่ แต่ยังคงมีความมั่นใจ ดูรู้ว่าจักรพรรดิลู่มีความแข็งแกร่งอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม ลิวจุ่งเสินจู่หลับตาพักผ่อนกายาอยู่ เหมือนนอนหลับไปแล้วอย่างนั้น

"ผู้อาวุโสลิวจุ่ง ศิษย์ของข้าตายอย่างอนาถที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ข้าหวังว่าผู้อาวุโสลิวจุ่งสามารถชี้แนะทางสว่างให้กับข้า" จักรพรรดิลู่เอ่ยขึ้นมาช้าๆ

ในเวลาตัวเอง ลิวจุ่งเสินจู่ได้ลืมตาขึ้นมา มองดูจักรพรรดิลู่ที่หนึ่ง กล่าวอย่างช้าๆ ว่า "มาจากไหนก็ให้กลับไปทางนั้นเถอะ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนโลกใบนี้ ให้มันสลายไปเถอะ"

“ศิษย์ของจูลู่ต้องไม่ตายฟรีแน่นอน” นัยน์ตาทั้งสองของจักรพรรดิลู่เผยให้เห็นถึงประกายศักดิ์สิทธิ์วูบวาบ นัยน์ตาทั้งสองของเขาดูดั่งได้รับโชคชะตาจากฟ้าดินที่ประทานมาให้อย่างนั้น ทำให้ผู้ที่พบเห็นรู้สึกเหมือนวิญญูณจะออกจากร่างอย่างนั้น

“นั่นมันเรื่องของเจ้า” จิว่จุงเส้นลู่กล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า “ข้าพุดตีด้วยถึงตรงนี้แล้ว ลงไปเถอะ อย่าให้ข้าต้องโกรธ หากไม่แล้วอย่าว่าข้าไม่คำนึงถึงสัมพันธ์เก่าก่อน สंहારเจ้าเสียที่นี้แหละ!” กล่าวจบได้หลับตาลงอย่างซ้ำๆ โดยไม่สนใจต่อจักรพรรดิลู่อีกเลย

“ผู้อาวุโสจิว่จุง ลู่ลู่ของข้าต้องการหนีเลือดล้างด้วยเลือด หลีชีเย่สंहารศิษย์ของข้า แค่นี้ข้าจะต้องชำระ หวังว่าผู้อาวุโสจิว่จุงจะไม่ปกป้องแค่เผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น” ท่าทีของจักรพรรดิลู่หนักแน่นจริงจัง

แต่ว่า จิว่จุงเส้นลู่ไม่สนใจเขาอีกต่อไป หลับตาลงเหมือนนอนหลับไปแล้วอย่างนั้น

การที่จักรพรรดิลู่ผู้นี้ถึงกับหาญกล้ากล่าวคำเช่นนี้กับเทพผู้พิทักษ์ของเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ได้สร้างตระหนกตกใจให้กับผู้คนเป็นจำนวนมาก ความแข็งแกร่งของเทพผู้พิทักษ์เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เป็นที่ประจักษ์ของทุกคนอยู่แล้ว

เวลานี้ จักรพรรดิลู่คนนี่ที่ไร้ชื่อไร้เสียงกลับหาญกล้ากล่าวคำลักษณะเช่นนี้กับเทพผู้พิทักษ์ของเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ นับเป็นเรื่องที่น่าตกใจสำหรับผู้คนยิ่งนัก

จักรพรรดิรู้เองรู้สึกจนด้วยเกล้าเหมือนกัน เมื่อเห็นจิวจุงเสินจู่ไม่สนใจตนเองอีก แต่ เขายังคงพูดออกมาด้วยความมั่นใจว่า “จู่จู่ของข้าจะต้องกำจัดเจ้าผู้เยาว์เผ่าพันธุ์มนุษย์นี้ให้ได้ หากมีสิ่งใดที่เป็นการล่วงเกินในเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์ หวังว่าผู้อาวุโสจิวจุงจะออกภัย”

จิวจุงเสินจู่ชี้คร้านจะสนใจเขาอีกแล้ว ในเมื่อมีคนรณหาที่ตายมีคนรณหาความล่มสลาย มันก็เป็นเรื่องของคนอื่น เขาไม่ต้องการให้ลากเข้าไปอยู่ในศึกสงครามครั้งนี้ ในสายตาของจิวจุงเสินจู่มองว่า จักรพรรดิรู้เป็นคนตายคนหนึ่งเสียแล้ว และอีกไม่นานจู่จู่ก็ต้องถูกทำลายทิ้ง เมื่อจู่จู่กลายเป็นเถ้าธุลีไปแล้ว แदनวิญญูณสวรรค์จึงค่อยรู้จักสิ้นเทา บรรดาพวกที่แก่จนสมควรจะตายอยู่แล้วและคิดว่าตัวเองนั้นปราศจากผู้ต่อกรจึงจะเข้าใจได้ว่า ตัวเองนั้นไปแหยมเอาสิ่งที่ดำรงไว้ซึ่งความน่ากลัวเช่นใดเข้า

เมื่อถึงตอนนั้นแล้ว แदनวิญญูณสวรรค์จะต้องร้องระงมกันอย่างโหยหวน เมื่อถึงเวลานั้น แม้พวกแก่จนสมควรจะตายนี้ก็เสียใจก็คงสายไปเสียแล้ว

จักรพรรดิรู้ได้แต่ล่าถอยไปเมื่อเห็นว่าจิวจุงเสินจู่ไม่ให้ความสนใจตน จึงเดินทางเข้าไปในเมืองตันไม้ศักดิ์สิทธิ์

“ข้าต้องการพบเมิ่งเจิ้นเทียนและองค์ชายแห่งความชั่วร้าย ! ” หลังจากที่จักรพรรดิรู้คนนี้เข้าไปในเมืองตันไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้ว สิ่งการกับศิษย์ที่อยู่ในเมืองตันไม้ศักดิ์สิทธิ์ในทันที

ข่าวนี้ถูกเผยแพร่ออกไปทันที หลังจากข่าวนี้ได้แพร่กระจายออกมาแล้ว ได้สร้างความหวุ่นไหวต่อจิตใจของยอดฝีมือจำนวนมากไม่น้อยทีเดียว

“จักรพรรดิผู้คนนี้เป็นใครกันแน่ะ ถึงกับมีคุณสมบัติพอที่จะพบกับเมิ่งเจิ้นเทียนและองค์ชายแห่งความชั่วร้ายได้โดยตรง เขาเป็นใครกันแน่ะ” ในเวลานี้ ผู้คนจำนวนมากนับไม่ถ้วนต่างคาดเดากันถึงฐานะของจักรพรรดิผู้คนนี้

“เจ้าเคนอวดดีคราวนี้เจ้าตายแน่ มีผู้ยิ่งใหญ่ที่ลึกลับและแข็งแกร่งยิ่งมาที่เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้ว เขาประกาศว่าจะแก้แค้นให้กับศิษย์ของลุงที่ตายไป” เย่เสี่ยวเสี่ยวที่หลบออกไปแต่เข้าได้นำข่าวจากภายนอกมาแจ้งให้ทราบด้วยท่าที่ที่ยิ้มแต่

ท่าทางของเย่เสี่ยวเสี่ยวนั้นเป็นลักษณะของผู้ที่รู้สึกยินดีที่ได้เห็นผู้อื่นได้รับความเดือดร้อน นางดีใจมากที่ได้เห็นผู้ที่แข็งแกร่งยิ่งมาหาเรื่องกับหลี่ชียะ

“เจ้าคนที่ชื่อจักรพรรดิผู้คนะสิ” หลี่ชียะไม่รู้สึกเหนือความคาดคิดแต่อย่างใด เมื่อมีปรากฏเหตุการณ์ประหลาดขึ้นที่เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เขาก็รู้แล้วว่าใครมา

“ถูกต้อง ได้ยินว่าเขายังได้พบกับเมิ่งเจิ้นเทียนและองค์ชายแห่งความชั่วร้ายด้วยนะ แหะ เห็นที่ศัตรูที่แข็งแกร่งของเจ้าล้วนแล้วแต่ร่วมมือกันแล้วเพื่อสังหารเจ้า” เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าวด้วยท่าทางยิ้มแต่

หลี่ซีเยยิ้มเฉยเมย เอามือลูบคางที่หนึ่ง กล่าวว่า “กล่าวสำหรับ ข้าแล้วเรื่องนี้นับเป็นข่าวดีอย่างยิ่ง ข้ายังเกรงว่าคนของจู่จู่จะไม่ยอมมาแก้แค้น ฆ่าคนปลายแถวไม่เห็นจะมีความหมายอะไร ต้องฆ่าผู้ยิ่งใหญ่ของพวกเขาจึงนับได้ว่าเป็นการแห่รังแตนโดยแท้จริง”

“เจ้าคนอวดดี นี่เจ้าคิดจะทำอะไร?” เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวมองเห็นท่าทางของหลี่ซีเยแล้ว รู้สึกเหมือนมีลางสังหรณ์ที่ไม่ดีขึ้นทันที

หลี่ซีเยยิ้มอ่อนโยน กล่าวว่า “ข้ามีความใฝ่ฝันมาโดยตลอดว่าจะปลุกต้นไม้ที่สูงเทียมฟ้าสักต้นหนึ่ง รู้สึกว่าพื้นที่ของจู่จู่ผืนนั้นไม่เลวนัก แต่ทว่า ข้ารู้สึกว่าหากจะอาศัยโครงกระดูกของผู้คนนับสิบล้านมาปลุกต้นไม้ที่สูงเทียมฟ้าต้นนี้ออกจะดูโหดร้ายทารุณไปนิดหนึ่ง ดีแล้วละ ในเมื่อเวลานี้จู่จู่ต้องการสังหารข้า หากข้าจะทำลายล้างจู่จู่เสียก็เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลดี”

“เจ้าจะทำลายจู่จู่?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับอึ้ง กล่าวว่า “เจ้าควรรู้ว่าจู่จู่มีฉายาว่า เป็นสถานที่ที่แม่แต่ราชันเซียนก็ตีไม่แตก”

“ต้องดูว่าอาศัยวิธีการอย่างไร” หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่ง กล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า “ในโลกนี้ไม่มีอะไรที่ตีไม่แตก ความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่นั่น ขอเพียงเจ้ามีความตั้งใจ อย่างไรเสียก็ทำลายมันได้”

เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกไปต่อไม่ถูก หากจะมีใครที่บอกว่าจะทำลายจู่จู่ นางจะต้องรู้สึกเป็นเรื่องน่าขัน แต่ เมื่อคำพูดนี้ออกมาจากปากของหลี่ซีเยแล้ว นางไม่รู้สึกว่ามันน่าขันแม้แต่น้อยนิด กระทั่งรู้สึกขนลุกขนพองมากกว่า

เวลานี้ ชื่อหมายวีเขียนเองรู้สึกสงสารจู่จู่ขึ้นมาบ้าง นานี่นาง
จึงตระหนักว่าหลี่ชีย่นั้นล่องจู่จู่เอาไว้นานแล้ว เหมือนว่านับจาก
นานี่นี้เป็นต้นไป หลี่ชีย่นคือสุนัขจิ้งจอกที่หิวโหย เขาเผยให้เห็นถึง
เขี้ยวที่น่ากลัวออกมา สำหรับจู่จู่ นั่นคือแกะอ้วนพีที่ไม่ได้มีการ
ป้องกันตัวเองเลย

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>